เหตุการณ์อัศจรรย์กับการสร้างพระใหญ่

พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์

บันทึกคนสร้างพระ

มิได้ตั้งใจมาก่อนว่าจะนำมาเปิดเผยต่อสาธารณะ
เพราะบางเหตุการณ์เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ

เหตุการณ์อัศจรรย์กับการสร้างพระใหญ่ พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์

พรรณนาวงศ์พระมงคลพุทธเจ้า (ไตร. ๗๓/๓๒๙ พุทธวงศ์)

ต่อจากสมัยของพระโกณฑัญญพุทธเจ้า ล่วงไปอสงไขยหนึ่ง ในกัปเดียวกันนี่แล ก็บังเกิดพระพุทธเจ้า ๔ พระองค์ คือ พระมังคละ พระสุมนะ พระเรวตะ พระโสภิตะ ใน ๔ พระองค์นั้น พระมงคลทศพลพุทธเจ้าผู้นำโลก ทรงบำเพ็ญบารมี ๑๖ อสงไขยกำไรแสนกัป รัศมีของพระองค์ไม่มีใครเทียบ ยิ่งกว่าพระชินพุทธเจ้าพระองค์อื่น ๆ ข่มรัศมีของดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ทำหมื่นโลกธาตุให้สว่างจ้า ทรงแสดงธรรมครั้งแรก ธรรมาภิสมัยได้มีแก่สัตว์แสนโกฏิ พระองค์ทรงครองฆราวาสวิสัยอยู่ ๙ พันปี เสด็จออกมหาภิเนษกรมณ์ด้วยยานคือ ม้า ทรงบำเพ็ญเพียรอยู่ ๘ เดือน สมัยนั้น ทรงมีพระชนมายุ ๙ หมื่นปี พระมหามุนีสูง ๘๘ ศอก คลื่นทั้งหลายในมหาสมุทร ใคร ๆ ก็ไม่อาจนับคลื่นเหล่านั้นได้ ฉันใด สาวกทั้งหลายของพระมงคลพุทธเจ้าพระองค์นั้น ใคร ๆ ก็ไม่อาจนับสาวกเหล่านั้นได้ ฉันนั้น ทรงปรินิพพาน ณ อุทยาน ชื่อ เวสสระ ชินสถูปของพระองค์ ณ อุทยานนั้นสูง ๓๐ โยชน์ เสวยข้าวมธุปายาสจากนางอุตตรา ธิดาของอุตรเศรษฐี รับหญ้า ๘ กำจาก อุตระชีวก เสด็จเข้าไปยังต้นไม้ที่ตรัสรู้ชื่อนาคะ (ต้นกากะทิง) ทรงประทับยืนข้าง ทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) รัศมีแห่งพระสรีระของพระมงคลพุทธเจ้าพระองค์นั้น แผ่ไปตลอดหมื่นโลกธาตุเป็นนิจนิรันดร์ ตลอดพระชนมายุ (ด้วยอำนาจความปรารถนาเบื้องต้น เมื่อครั้งเป็นพระโพธิสัตว์จุดเทียนพันไส้ไว้ในถาดทองใช้ศีรษะเทิน แล้วให้จุดไฟทั่วทั้งตัว ทำประทักษิณพระเจดีย์ ของพระชินเจ้าพระองค์หนึ่งให้เวลาล่วงไปตลอดทั้งคืน) พระพุทธเจ้าแม้เหล่าอื่น เมื่อทรงประสงค์ ก็ทรงแผ่พระรัศมีไปได้ตลอดหมื่นโลกธาตุ หรือยิ่งกว่านั้น แต่รัศมีพระมงคลพุทธเจ้าแผ่ไปตลอดหมื่นโลกธาตุเป็นนิจนิรันดร์ กำหนดเวลากลางวันและกลางคืนไม่ปรากฏ สัตว์ทั้งหลายทำการงานกันทุกอย่างด้วยแสงสว่างของพระพุทธเจ้าเท่านั้น เหมือนทำงานด้วยแสงสว่างของดวงอาทิตย์เวลากลางวัน โลกกำหนดเวลากลางคืนกลางวัน โดยดอกไม้บานยามเช้า และนกร้องเข้ารังนอนยามเย็น

ภาพจากปก : พระองค์ที่ ๖ พระมงคลทศพลญาณสัมมาสัมพุทธเจ้า
ณ ธุดงคสถานชั้นยอด ต.บางพระ อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี ๑ ธันวาคม ๒๕๔๗

วัดป่าหลวงตาบัวฯ

องค์ที่ 1

องค์ที่ 2

วัดบ้านทวน

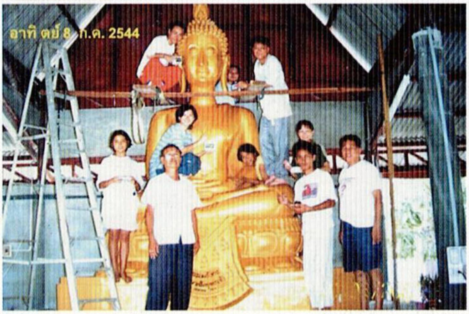

องค์ที่ 3

วัดบ้านบึงลี

วัดเจ็ดคตฯ
องค์ที่ 4

องค์ที่ 5

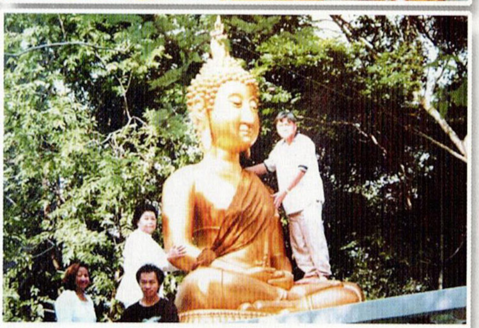

องค์ที่ 6
23/01/2005
ธุดงคสถานชั้นยอด(วัดท้องนา)
20 มี.ค.2548
27/03/2005

สารบัญ

เหตุการณ์อัศจรรย์กับการสร้างพระใหญ่
คำนำ (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

เรื่องราวการสร้างองค์พระพุทธปฏิมากรหรือพระใหญ่ จำนวน ๒๘ องค์ ที่บันทึกขึ้นนี้ มิได้ตั้งใจมาก่อนว่าจะนำมาเปิดเผยเป็นสาธารณะ เพราะบางเหตุการณ์เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ การสร้างพระใหญ่นี้เป็นเรื่องสำคัญ ต้องใช้กำลังใจสูง ทั้งแรงกาย แรงใจ และปัจจัยจำนวนมากพอสมควร และปัจจุบันจะหาบุคคลผู้มีศรัทธา มีสัมมาทิฐิด้วย เป็นการยากมาก จึงมิได้บอกกล่าวแก่บุคคลทั่วไป และตั้งใจไว้ว่าจะสร้างไปเรื่อย ๆ ตามกำลังและปัจจัยที่มีอยู่ของตนและหมู่คณะ คาดว่าเวลา ๒ ปี จะสร้างได้ ๑ องค์ เพราะแต่ละองค์จะต้องใช้เงินทุนมากพอสมควร จึงไม่เร่งรีบ **เพียงหวังให้จิตผูกพันเป็นพุทธานุสติ** แต่ครั้นพอลงมือสร้างจริง ๆ ไม่ได้เป็นดังที่ข้าพเจ้าคาดหวังไว้ ที่ผ่านมากลับสามารถสร้างได้ถึงปีละ ๑ องค์ และบางปีก็สามารถสร้างได้ถึง ๒ องค์ เพราะมีบุคคลผู้มีกำลังใจสูงและเป็นสัมมาทิฐิ เข้ามาร่วมสร้างและขอเป็นเจ้าภาพร่วมกันสร้างพระใหญ่ เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ชำระหนี้สงฆ์ และถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ผู้เป็นองค์เอกอัครศาสนูปถัมภก จำนวนมากขึ้นหลายท่าน เช่น พันตำรวจเอก สุรพล-คุณปาริชาติ คงคาสวัสดิ์, พันตำรวจเอกสัญชัย ศรีศักดา, พันตำรวจโทคมศักดิ์ สุมังเกษตร, พันตำรวจโทเสนิต สำราญสำรวจกิจ, คุณสุรเทพ รุ่งรัชตพร, คุณศักดา พลอยงาม, คุณชวนชื่น-คุณเกษม นานานุกูล, คุณระเบียบ ไชยทิพยอาสน์,

คุณดำรง-คุณชื่นชม ศิริพิทยางกูร, คุณวิทยา-คุณนิภาพร สุขสมกิจ, คุณวงศ์ประจัน ฤกษ์ปรีดาพงศ์ และพระคุณเจ้า พระครูอนุสรณ์วรกิจ (เงิน ปริสุทฺโธ) เจ้าอาวาสวัดบ้านเก่า เจ้าคณะตำบลหนองแวง อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา, พระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาสวัดเขากงกาง อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี, พระอาจารย์อร่าม ติสฺสวํโส เจ้าอาวาสวัดป่าหินเพิง บ้านห้วยจรเข้ ต.หินดาด อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา และพระอาจารย์บุญส่ง จิตปุญฺโญ วัดปาลิไลยวัน บางพระ ชลบุรี และอีกหลายท่านซึ่งจะได้กล่าวถึงในภายหลัง

ในระหว่างการสร้างพระใหญ่ ได้เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นหลายครั้ง และได้แต่นำมาพูดคุยสนทนากัน ครั้นกาลเวลาได้ล่วงเลยผ่านมานานพอสมควร และบางครั้งมีผู้คนสอบถามเรื่องราวต่าง ๆ บางเหตุการณ์ก็จะเลือนลืมไป บางเหตุการณ์ก็จำติดตาติดใจอยู่ทุกวันนี้ ดังนั้นเพื่อมิให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วก็ผ่านหายไปโดยไร้ประโยชน์ จึงได้บันทึกเรื่องราวการสร้างพระใหญ่ และเหตุการณ์ประหลาดอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไว้ อย่างน้อยก็ไว้อ่านเล่น เพื่อทบทวนระลึกถึงเหตุการณ์ที่ได้สร้างพระใหญ่ เพื่อเป็นพุทธานุสติ เพื่อเป็นหลักฐานหนังสือปูมหลังของพระพุทธรูปแต่ละองค์ที่ได้สร้างขึ้นในแต่ละสถานที่ แต่ละจังหวัด หรือให้คนที่ต้องการอ่านเป็นข้อมูลเพื่อการศึกษาหรือพิสูจน์หลักธรรมในพระพุทธศาสนา เพราะอาจจะเป็นประโยชน์ได้บ้าง หรืออย่างน้อย ก็เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันถึงหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดของจิตวิญญาณว่ามิได้ดับสูญ, กฎแห่งกรรม (กรรม-วิบาก) ภพภูมิต่าง ๆ และจิตวิญญาณที่เป็นยิ่งกว่าพลังงานที่ทางวิทยาศาสตร์พยายามจะอธิบาย แต่ก็มิอาจจะเข้าถึงได้ นอกจาก

ธรรมปฏิบัติเท่านั้น เพื่อที่เราจะได้ไม่ประมาทในชีวิตและมุ่งสร้างแต่ความดี อนึ่ง การที่ได้รู้ได้เห็นสิ่งที่เหนือธรรมชาตินั้น มิได้เป็นผู้ที่มีญาณวิเศษแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะอำนาจของ พระไตรรัตนานุภาพและพระพรหมเทวานุภาพ โดยแท้ อนึ่งถ้าหากท่านจะปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนาให้ถ่องแท้แล้ว ขอให้ยึดถือหลักธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามพระไตรปิฎกเป็นสำคัญเถิด ส่วนหนังสือเล่มนี้มิได้ประสงค์จะให้ถือเป็นตำราแต่อย่างใด

ด้วยเดชแห่งบุญกุศลที่ได้ทำนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับผลอันไพบูลย์แล้ว ขอให้เหล่าสัตว์แม้ทั้งปวงจงหยั่งลงสู่ศาสนาของพระโลกนาถ และเป็นผู้มีส่วนแห่งวิมุติรส ด้วยข้อปฏิบัติ ทาน ศีล ภาวนา อันบริสุทธิ์ ขอให้ศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจงดำรงอยู่ในโลกตลอดกาลนาน เทอญ

ส. โพธิยา

ลาซาล, บางนา
กรุงเทพมหานคร.
กันยายน 2549

บทสวดบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์

นะโมเม สัพพะพุทธานัง อุปปันนานัง มะเหสินัง, ตัณหังกะโร มหาวีโร เมธังกะโร มหายะโส

ขอความนอบน้อมของข้าพเจ้าจงมีแด่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ผู้ทรงแสวงหาพระคุณอันยิ่งใหญ่ ซึ่งอุบัติมาแล้ว ๒๘ พระองค์ คือ พระตัณหังกรพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ ๑ พระเมธังกรพุทธเจ้าผู้ทรงมีพระยศใหญ่ ๑

สะระณังกะโรโลกะหิโต, ทีปังกะโร ชุตินธะโร, โกณฑัญโญชะนะปาโมกโข,มังคะโลปุริสาสะโภ

พระสรณังกรพุทธเจ้าผู้ทรงเกื้อกูลแก่โลก ๑ พระทีปังกรพุทธเจ้าผู้ทรงปัญญาสว่างไสว ๑ พระโกณฑัญญะพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นพระประมุขของหมู่ชน ๑ พระมังคลพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นบุรุษประเสริฐ ๑

สุมะโน สุมะโน ธีโร, เรวะโตระติวัฑฒะโน,โสภิโต คุณะสัมปันโน, อะโนมะทัสสี ชะนุตตะโม

พระสุมนะพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นปราชญ์ มีพระทัยดี ๑, พระเรวัตพุทธเจ้าผู้ทรงเพิ่มพูนความยินดี ๑ พระโสภิตพุทธเจ้า ผู้ทรงสมบูรณ์ด้วยพระคุณ ๑ พระอโนมทัสสีพุทธเจ้าผู้ทรงเยี่ยมยอดในหมู่ชน ๑

ปะทุโม โลกะปัชโชโต,นาระโท วะระสาระถิ, ปะทุมุตตะโร สัตตะสาโร สุเมโธ อัปปะฏิปุคคโล

พระปทุมพุทธเจ้าผู้ทรงทำโลกให้สว่าง ๑ พระนารทพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นสารถีประเสริฐ ๑ พระปทุมมุตระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นหลักของสัตว์ ๑ พระสุเมธพุทธเจ้าผู้ไม่มีบุคคลใดเปรียบ ๑

สุชาโต สัพพะโลกัคโค, ปิยะทัสสี นะราสะโภ, อัตถะทัสสี การุณิโก, ธัมมะทัสสี ตะโมนุโท

พระสุชาตพุทธเจ้าผู้เลิศในโลกทั้งปวง ๑ พระปิยะทัสสีพุทธเจ้าผู้เป็นชนผู้ประเสริฐ ๑ พระอัตถทัสสีพุทธเจ้า ผู้ทรงประกอบด้วยพระกรุณา ๑ พระธัมมทัสสีพุทธเจ้าผู้ทรงขจัดความมืด ๑

สิทธัตโถ อะสะโม โลเก, ติสโสจะวะทะตัง วะโร, ปุสโส จะวะระโท พุทโธ, วิปัสสี จะอะนูปะโม

พระสิทธัตถพุทธเจ้าผู้ไม่มีบุคคลเสมอในโลก ๑ พระติสสะพุทธเจ้าผู้ทรงประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย ๑ พระปุสสะพุทธเจ้าผู้ทรงประทานพระธรรมอันประเสริฐ ๑ พระวิปัสสีพุทธเจ้าผู้หาบุคคลเปรียบมิได้ ๑

สิขี สัพพะหิโต สัตถา, เวสสะภู สุขะทายะโก, กะกุสันโธ สัตถะวาโห, โกนาคะมะโน ระณัญชะโห

พระสิขีพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นพระบรมศาสดาเกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งปวง ๑ พระเวสสะภูพุทธเจ้าผู้ทรงประทานความสุข ๑ พระกกุสันธะพุทธเจ้าผู้นำของหมู่สัตว์ ๑ พระโกนาคมนะพุทธเจ้าผู้ทรงละความชั่วอันเป็นข้าศึก ๑

กัสสะโป สิริสัมปันโน , โคตะโม สักยะปุงคะโว

พระกัสสปะพุทธเจ้าผู้ทรงสมบูรณ์ด้วยศิริ ๑ พระโคตมะพุทธเจ้าผู้ทรงประเสริฐในวงศ์ศากยะ ๑

เหตุแห่งการสร้างพระพุทธปฏิมากร ๒๘ องค์

การสร้างพระพุทธรูป จัดว่าเป็นพุทธบูชา ถ้าในเรื่องกรรมฐาน จัดเป็นพุทธานุสติในกรรมฐาน ๔๐ กอง ท่านกล่าวว่ากำลังพุทธานุสติ เป็นเหตุให้เข้าถึงพระนิพพานได้ง่ายที่สุด เพราะพระพุทธเจ้าอยู่ที่พระนิพพาน และท่านเป็นต้นตระกูลแห่งพระนิพพาน ถ้าหากยังไม่ถึงพระนิพพาน แล้วตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดา จะมีรัศมีกายสว่างไสวมาก (เทวดาเขาดูบารมีกันที่รัศมีกาย) ถ้ามาเกิดเป็นคนจะเป็นคนสวย มีฐานะใหญ่ มียศใหญ่ มีบริวารมากและจะเป็นปัจจัยให้ได้พบพระพุทธเจ้าในอนาคตกาล ได้ฟังธรรมแล้วบรรลุธรรมวิเศษได้ง่าย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า “พุทธบูชา มหาเตชะวันโต” การบูชาพระพุทธเจ้าเป็นปัจจัยให้มีเดชอำนาจมาก และถ้าเรานึกถึงพระพุทธรูปที่เราเคยถวาย เคยสร้างอยู่เสมอ ก็จัดว่าเป็นพุทธานุสติ ใจเราเกาะพระพุทธเจ้าไว้เป็นปกติ ตายแล้วลงนรกไม่เป็น ถือได้ว่าเป็นการปิดอบายภูมิทั้ง ๔ (นรก, เปรต, อสุรกาย, สัตว์เดรัจฉาน) ซึ่งมีผลคล้ายพระโสดาบัน ทั้งนี้เพราะอานิสงส์การสร้างองค์พระมีกำลังสูงมาก บาปเวรในอดีตมิอาจตามทัน เว้นแต่ว่าท่านจะทำบาปหนักอันเป็นอนันตริยกรรมขึ้นในภายหลัง

บุคคลที่จะร่วมสร้าง พึงชำระทิฐิ ให้เป็นสัมมาทิฐิเสียก่อน มิฉะนั้นอาจเกิดผลไม่เต็มที่ และพลาดจากความดีที่ควรจะได้ สัมมาทิฐิ กล่าวคือ มีความเคารพในพระรัตนตรัย ยอมรับในกฎแห่งกรรม และเชื่อพระพุทธเจ้าว่าบาปบุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี พระนิพพานมี

และปรารถนาจะยกตนให้พ้นจากสังสารวัฏ (การเวียนว่ายตายเกิด) ด้วยการบำเพ็ญกุศล ให้ทาน รักษาศีล เจริญสมถวิปัสสนาภาวนา พิจารณาเห็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ในขันธ์ห้า

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๕๓ ขุททกนิกาย เถรคาถา ได้กล่าวถึงผลที่บุคคลผู้กระทำการบูชาพระพุทธเจ้าด้วยดอกไม้ และการสรรเสริญพระพุทธคุณ ว่า จตุรงคเสนา คือ พลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้า จักแวดล้อม ผู้นั้น............ผู้นั้นจักรื่นรมย์อยู่ในเทวโลกตลอดแสนกัป, จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิราชในแผ่นดินพันครั้ง, จักเป็นจอมเทวดาเสวยราชสมบัติในเทวโลกพันครั้ง, จักเป็นพระเจ้าประเทศราชอันไพบูลย์นับชาติไม่ถ้วน

ฉะนั้น หากท่านมีกุศลเจตนา และศรัทธา ประสงค์จะร่วมกันสร้างพระพุทธปฏิมากร ถวายเป็นพุทธบูชา, ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถผู้เป็นองค์ศาสนูปถัมภก ชำระหนี้สงฆ์ อุทิศส่วนกุศลแด่วีรกษัตริย์ไทย บรรพบุรุษไทย และเพื่อเข้าถึงมรรคผลนิพพาน ในที่สุดก็ขอเรียนเชิญร่วมกันเป็นเจ้าภาพได้ตามกำลังแห่งศรัทธา จะด้วยแรงกายแรงใจ ก็ได้ตามอัธยาศัย

องค์ที่ ๑ พระตัณหังกรสัมพุทธเจ้า สร้างเมื่อ ๑๔ พ.ค. ๒๕๔๓ ณ วัดป่าหลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี

องค์ที่ ๒ พระเมธังกรสัมพุทธเจ้า สร้างเมื่อ ๑๒ เม.ย. ๒๕๔๔ ณ.วัดบ้านทวน อ.พนมทวน จ.กาญจนบุรี

องค์ที่ ๓ พระสรณังกรสัมพุทธเจ้า สร้างเมื่อ ๗ ธ.ค. ๒๕๔๔ - ๑ ม.ค. ๒๕๔๕ ณ วัดบ้านบึงลี ต.โพธิ์ไทรงาม อ.โพทะเล จ.พิจิตร

องค์ที่ ๔ พระทีปังกรสัมพุทธเจ้า สร้าง ๑๓ เม.ย - ๒๖ พ.ค. ๒๕๔๕ ณ สำนักสงฆ์เจ็ดคตทรัพย์เจริญธรรม ต.ชะอม จ.สระบุรี

องค์ที่ ๕ พระโกณฑัญโญทศพลญาณสัมพุทธเจ้า เริ่มสร้าง ๑๑ ส.ค-๓ พ.ย. ๒๕๔๕ ณ วัดบัณฑูรสิงห์ (วัดบางโทรัด) จ.สมุทรสาคร

องค์ที่ ๖ พระมงคลมิ่งโมฬีสัมพุทธเจ้า ที่ธุดงคสถานชั้นยอด สาขาวัดปาลิไลยวัน บางพระ ศรีราชา ชลบุรี ๑ ธ.ค. ๒๕๔๗ - ๒๗ มี.ค. ๒๕๔๘

องค์ที่ ๗ พระสุมโนทศพลญาณสัมพุทธเจ้า ณ วัดเขากงกาง ต.หัวเขา อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี สร้างเสร็จถวาย ๑๙ ก.พ. ๒๕๔๙

องค์ที่ ๘ พระเรวัตอนาวรญาณสัมพุทธเจ้า ณ วัดป่าหินเพิง บ้านห้วยจรเข้ ต.หินดาด อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา สร้างเสร็จถวาย ๒๑ พ.ค. ๒๕๔๙

องค์ที่ ๙ พระโสภิตสัพพัญญุตญาณสัมพุทธเจ้า ณ วัดบางพลี อ.มหาชัย จ.สมุทรสาคร ๒ ธ.ค. ๒๕๔๙

องค์ที่ ๑๐ พระอโนมทัสสีสัมพุทธเจ้า ณ วัดป่าไชแสงธรรมาราม ต.หน้าไม้ อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี ๑๕ ก.ค. ๒๕๔๙

สะ นะ ทุ โส (เสียงร้องของเปรต)

ครั้งเมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ในวัดพระเชตวัน กรุงสาวัตถี พระเจ้าปเสทิโกศล ซึ่งได้เข้าที่บรรทมอันเป็นศิริ ในเวลามัชฌิมยาม ได้ทรงสดับอักขระ ๔ ตัว คือ สะ นะ ทุ โส ด้วยเสียงร้องอันดังขรม เหมือนเปล่งออกด้วยลำคอใหญ่ ทรงสะดุ้งตกพระทัย ทรงเกิดขนพองสยองเกล้า รับสั่งเรียกปุโรหิตมาตรัสถาม ปุโรหิตทูลว่า ข้าแต่มหาราช อุปัทวันตรายอย่างใหญ่หลวงจะเกิดขึ้นแล้วหนอ ขอพระองค์จงบูชายัญอันประกอบด้วยหมวด ๔ แห่งวัตถุทั้งปวง แต่พระนางมัลลิกาเทวี ได้ทูลพระราชาว่า ข้าแต่มหาราชเจ้า การบูชายัญ

ต้องมีการฆ่าสัตว์และเบียดเบียนสัตว์เป็นอันมาก ขอให้พระองค์ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้มีพระญาณอันเที่ยวไปไม่ติดขัดในที่ทั้งปวงเถิด พระราชาได้สดับแล้วจึงเสด็จไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า ดูก่อนมหาบพิตร เหตุจากเสียงนั้นที่จะเป็นอันตรายใด ๆ แก่พระองค์หามีไม่ แล้วตรัสว่า ในอดีตกาล ได้มีบุตรเศรษฐี ๔ คน เป็นชาวเมืองสาวัตถี มัวเมาด้วยโภคทรัพย์ ได้ประกอบอกุศลกรรมทำชั่วเป็นอันมากละเมิดศีล ละเมิดกรรมบท ๑๐ และส้องเสพกับภรรยาของผู้อื่น ภายหลังกระทำกาละตายแล้ว ไปบังเกิดในนรกหมกไหม้ในโลหกุมภีนรก ต้องจมลงไปสู่เบื้องล่างของหม้อไฟนรก (กระทะทองแดง) ใช้เวลา ๓ หมื่นปี แล้วลอยขึ้นสู่ขอบปากหม้อนรกใช้เวลาอีก ๓ หมื่นปี เป็นอยู่อย่างนี้ไม่มีที่สุด เมื่อลอยขึ้นสู่ขอบปากหม้อนรก ประสงค์ต้องการจะกล่าวคาถาคนละประโยคคาถา แต่เวลาที่โผล่ขึ้นขอบปากหม้อนรกมีน้อยชั่วขณะเดียวเท่านั้น จึงกล่าวได้แต่เพียงอักขระตัวต้นตัวแรกแห่งคาถาเหล่านั้นที่ตนเปล่งขึ้นได้ คือ สะ นะ ทุ โส แล้วก็ได้รับทุกขเวทนาจมดิ่งลงกลับสู่ก้นหม้อโลหะกุมภีนรกทันที เปรต ๔ ตนนั้นประสงค์จะกล่าวคาถาว่า

สะ คือ **สัฏฐิวัสสะ สหัสสานิ ปริปุณณานิ สัพพโส กะทาอันโต ภวิสสติ** พวกเราหมกไหม้อยู่ในนรกหกหมื่นปีเต็มบริบูรณ์ เมื่อไรหนอที่สุดแห่งทุกข์นี้จักสิ้นสุดลง

นะ คือ **นะทะทัมหะเส** เมื่อเป็นมนุษย์ไทยธรรมทรัพย์สินมีอยู่ พวกเราก็ไม่ได้ให้ทาน ไม่ได้ทำที่พึ่งแก่ตน

ทุ คือ **ทุชชีวิตัง เย สันเต** เมื่อมีชีวิตอยู่ประกอบกรรมทำชั่วไว้เป็นอันมาก

โส คือ **โส อะหัง อิโต คันตะวา โยนิง ลัทธานะ มานุสิง วทัญญู สีลสัมปันโน กาหามิ กุสะลัง พะหุง** ถ้าเราได้พ้นจากนรกนี้แล้ว

ได้เกิดเป็นมนุษย์อีก เราจะให้ทานเป็นอันมากเป็นปกติแก่ผู้มีศีล เราจะไม่ประมาทเหมือนกาลก่อน เราจะกระทำแต่บุญกรรมไว้ให้มาก

(ไตร. ๔๙/๕๕๒ เปตวัตถุ)

ศาสนาพระศรีอริยะเมตรัย

เมื่อศาสนานี้ครบห้าพันปี พระศรีอริยะเมตรัย ยังไม่มาตรัส จะต้องว่างจากพระพุทธศาสนาไประยะหนึ่ง คือ หนึ่งพุทธันดร ในช่วงที่ว่างพระศาสนาจะมีพระปัจเจกพุทธเจ้าขึ้นมาแทน แต่สงเคราะห์ได้ในชั้นต้น คือ ทาน กับ ศีล เท่านั้น เมื่อครบหนึ่งพุทธันดร พระศรีอริยะเมตรัย มาตรัสเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ที่ ๕ ของกัปนี้ องค์แรกคือสมเด็จพระกกุสันโธ, สอง สมเด็จพระโกนาคมโน, สาม สมเด็จพระพุทธกัสสปะ, สี่ สมเด็จพระสมณะโคดม

แต่พระพุทธเจ้าองค์แรกจริง ๆ ของโลกคือ สมเด็จองค์ปฐม ถ้านับเวลาองค์แรกตรัส ให้ตั้งเลข ๕ ขึ้นมา แล้วเอาศูนย์ใส่ไป ๕๐ ตัว ได้เท่าไร่นับเป็นอสงไขยกัป พระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง ๆ ท่านใช้เวลาในการบำเพ็ญบารมีมาก เช่น ขั้นปัญญาธิกะ ต้องใช้เวลาบำเพ็ญบารมีถึง ๔ อสงไขยกับแสนกัป ขั้นศรัทธาธิกะ ต้องใช้เวลาถึง ๘ อสงไขยกับแสนกัป ขั้นวิริยาธิกะ ต้องใช้เวลาถึง ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป พระศรีอริยะเมตรัย ท่านบำเพ็ญบารมี ขั้นวิริยาธิกะ มีผลให้ทุกคนสวย ไม่แก่ ไม่จน มีแต่เทวดาพรหมมาเกิด เข้าถึงธรรมทุกคน

พระอาจารย์มั่น กับ พระพุทธเจ้า

หลังจาก ท่านเดินทางถึงแดนแห่งวิมุติแล้ว คืนต่อ ๆ มามีพระพุทธเจ้าพร้อมพระสาวกจำนวนมากเสด็จมาอนุโมทนาวิมุติธรรมกับท่านเสมอมิได้ขาด คืนนั้นพระพุทธเจ้ากับพระสาวกจำนวนหมื่น

เสด็จมาเยี่ยม คืนนั้นพระพุทธเจ้ากับพระสาวกจำนวนแสนเสด็จมาเยี่ยม จำนวนพระสาวกที่ตามเสด็จพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์มีจำนวนไม่เท่ากัน ทั้งนี้ท่านว่าขึ้นอยู่กับวาสนาของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ไม่เหมือนกัน (จากหนังสือประวัติพระอาจารย์มั่น วัดป่าบ้านตาด)

พระธุดงค์มาโปรด

ขอเริ่มความเป็นมาก่อนที่จะมีการสร้างพระใหญ่ เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๗ อายุประมาณ ๑๒ ปี ข้าพเจ้าอยู่ในวัยเด็ก คืนวันหนึ่งได้นอนหลับและฝันไปว่า มีดอกบัวตูมมีก้านติดอยู่จำนวนหนึ่งดอกตกลงมาจากบนฟ้าหล่นใส่ที่หน้าอก ทำให้สะดุ้งตื่นขึ้น เอามือคลำที่หน้าอกเพื่อหาดอกบัวที่หล่นลงมา แต่ไม่พบ จึงได้ลุกขึ้นมองหาดูรอบ ๆ ก็ไม่พบ มองไปภายนอกก็รู้ว่าเช้าแล้วและฝันไป

ตอนสายของวันนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นพระธุดงค์รูปหนึ่ง เดินผ่านไปด้วยความสงบน่าเลื่อมใส ข้าพเจ้าจึงได้ติดตามไปห่าง ๆ จนถึงจุดที่ท่านปักกลด จัดแจงสัมภาระบริขารเรียบร้อย ข้าพเจ้าจึงได้เข้าไปกราบนมัสการ โดยในใจคิดว่าบางทีจะได้ของดี (พระเครื่อง) จากท่าน เมื่อได้สนทนาพอเป็นธรรมเนียมว่าท่านมาจากไหน จะไปไหน.....ท่านคงพิจารณาเห็นว่าข้าพเจ้าสนใจในพระพุทธศาสนา ท่านจึงได้ให้คำแนะนำสอนว่า ให้นั่งภาวนาว่า พุทโธ ๆ ไปเรื่อย ๆ จะได้บุญมาก เมื่อจิตเป็นสมาธิจะสามารถนั่งได้เป็นเวลานาน ๆ และจะเกิดบุญมาก จิตจะสามารถมีญาณวิเศษได้ ครั้นได้เวลาพอสมควรจึงกราบนมัสการลา.........ท่านได้ให้ พระพุทโธ แก่ข้าพเจ้าแล้ว

ความมหัศจรรย์ของจิต

คืนวันหนึ่ง ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๘ หลังจากที่พยายามใช้เวลา ๓ วัน ท่องพระคาถาชินบัญชร ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

พรหมรังสี วัดระฆังโฆสิตาราม ได้สำเร็จ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. ได้นั่งสมาธิบริกรรมภาวนาพระคาถาชินบัญชรไปเรื่อย ๆ เป็นการทบทวนไปในตัว สลับกับการท่องคำภาวนาว่า พุทโธ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งท่องช้าลง ช้าลงเรื่อย ๆ จนคำภาวนาไปซ้อนกับลมหายใจ และรู้สึกสบาย จึงใช้ควบคู่ไปกับการดูลมหายใจเข้าออก หายใจเข้า **พุท** หายใจออก **โธ** จิตสบายและเป็นสุข ได้เกิดแสงสว่างขึ้นแวบ ๆ เหมือนฟ้าแลบ ร่างกายเกิดอาการผิดปกติอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน คือรู้สึกว่าร่างกายโปร่งเบาเหมือนลอยเคว้งคว้างในอวกาศ ไม่สามารถกำหนดรู้ทิศได้ แต่มีสติรู้ตลอดเวลา และมีความสุขปรากฏขึ้นในจิตอย่างบอกไม่ถูก จิตระลึกถึงและรักพระพุทธเจ้าขึ้นมาจับใจ พร้อมกับคิดว่าในโลกนี้และในจักรวาลทั้งหลายไม่มีใครประเสริฐเลิศไปกว่าพระพุทธเจ้าแน่นอน เพราะขนาดสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆังท่านมีพระสังฆานุภาพมากมาย ท่านสร้างพระสมเด็จยังมีความศักดิ์สิทธิ์เลื่องลือมาถึงทุกวันนี้ท่านก็ยังเคารพบูชาพระพุทธเจ้าเป็นอย่างมาก

นิมิตเห็นนรก

เมื่อจิตสงบ ทันใดนั้น จิตคิดขึ้นมาว่า ทำอย่างไรหนอ จึงจะช่วยให้มนุษย์ทั้งหลาย คนทั้งหลาย ได้รู้เห็นอย่างเรา เพื่อจะได้มีความสุข ไม่ตกนรกหมกไหม้ ต้องลำบากทรมาน ทันใดนั้นก็บังเกิดนิมิตภาพขึ้นมา เห็นสัตว์นรกจำนวนมากมายนับไม่ได้ ยืนเบียดเสียดเห็นแต่ร่างกายท่อนบนไม่มีเสื้อผ้า ผอมแห้งซูบซีด มีเปลวไฟลุกโชน อยู่ไกลมาก แต่มองเห็นชัด เขาชูมือขึ้นเหนือศีรษะเหมือนร้องเรียกให้ช่วยเหลือ เกิดความรู้สึกสงสารพวกเขาเหลือเกิน เหมือนมีน้ำตาเอ่อนองอยู่ที่เบ้าตา เราจะช่วยพวกเขาได้อย่างไร จิตคิดว่ามีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยได้ พลันภาพนิมิตเหล่านั้นก็หายไป

พบพระไตรลักษณ์

กาลเวลาผ่านไป การภาวนาพระคาถาชินบัญชรก็ยังคงปฏิบัติอยู่ แต่สมาธิภาวนายังไม่ก้าวหน้าไปถึงไหน เพราะคำภาวนาพุทโธ รู้สึกยังไม่ลงตัว เพียงแต่ท่องในใจว่า พุทโธ ๆ ๆ ๆ ไปเรื่อย ๆ บางครั้งจิตรู้สึกโปร่งเบา และกายจะเบาสบาย จึงชอบอาการสบายอย่างนั้น แต่ก็ยังไม่เกิดความรู้ลึกซึ้งในด้านธรรมมากนัก รู้แต่ว่าทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว และทุกคนเกิดมาต้องตาย ทรัพย์สมบัติใด ๆ เอาไปไม่ได้ และก็ยังปฏิบัติตลอดมาโดยนึกถึงพระพุทธรูป เหมือนกับท่านมานั่งประทับบนหัวอยู่เสมอ จนกระทั่งวันหนึ่งเก็บเศษกระดาษได้ใบหนึ่ง บนกระดาษใบนั้นเขียนพระคาถาว่า **"อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา วัฏสังขารา ผู้ใดท่องคาถานี้ไว้เสมอ จะมีแต่ความสุขความเจริญ และแคล้วคลาดจากอันตรายทั้งปวง"** เพียงแต่อ่านครั้งเดียวก็จำได้แม่นยำมาทุกวันนี้ ตั้งแต่วันนั้นก็ได้ใช้พระคาถาดังกล่าวภาวนาด้วยเช่นกัน และเศษกระดาษใบนั้นก็นำมาเก็บไว้อย่างดีจนหาไม่พบอีกเลย ท่านผู้ใดจะนำไปใช้ก็ได้ ข้าพเจ้าได้มารู้ความหมายภายหลังว่า คือ พระไตรลักษณ์ เป็นพระอริยมรรคตามที่หลวงพ่อฤๅษีวัดท่าซุง และหลวงตามหาบัวฯ ท่านสอน

สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ มีความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปเป็นธรรมดา เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ความที่สังขารเหล่านั้นสงบระงับย่อมเป็นสุข ชนเหล่าใดพิจารณาเห็นขันธ์ห้า (ร่างกาย) โดยความเป็นของแปรปรวน และโดยไม่ใช่ตัวตน ชนเหล่านั้นชื่อว่าแทงตลอดธรรมอันละเอียด

(ไตร.๕๓/๔๓๔ เถรคาถา)

บุญพระช่วยให้สอบเอนทรานซ์ได้

ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ข้าพเจ้าเตรียมตัวสอบเอนทรานซ์ แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่อยากสอบ เพราะรู้ดีว่าสติปัญญาเราไม่ดีนักในเรื่องเรียนหนังสือ เพราะไปใส่ใจ สนใจแต่เรื่องพระเครื่อง และหนังสือประวัติพระเกจิอาจารย์ต่าง ๆ เช่น ประวัติสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต), หลวงปู่ทวด, หลวงพ่อเงิน, หลวงปู่ศุขวัดมะขามเฒ่า แต่พี่ชาย (คุณชัยพงษ์) ได้บอกว่าให้ไปลองสอบดู ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร จึงได้นั่งดูตำราเรียน โดยนำตำรามากางไว้บนหมอน แล้วก็นั่งกราบ ๓ ครั้งก่อน แล้วนั่งขัดสมาธิอ่าน ทำสมาธิสลับกับการอ่านหนังสือ ใช้เวลาอ่านหนังสืออยู่ ๑ เดือน อ่านทุกวันถึงตีสองตีสาม ก็ไปสอบเอนทรานซ์ โดยไปสมัครสอบที่ศาลาพระเกี้ยว ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ครั้นสอบเสร็จไปดูประกาศผลสอบที่จุฬาฯ ไปดูคนเดียว ปรากฏไม่พบชื่อของตัวเองบนกระดานประกาศผลสอบ ก็รู้สึกเฉย ๆ คิดในใจว่า “ตู...ไม่ได้อยู่แล้ว” ก็เลยจะเดินกลับออกจากมหาวิทยาลัย เหลือบไปเห็นแผ่นป้ายกระดาน อีกแผ่นหนึ่งด้านหลัง มีกระดาษรายชื่อปิดอยู่ด้วย จึงได้แวะเดินเข้าไปดู เพราะที่ผ่าน ๆ มา เป็นผลประกาศของคณะนิติศาสตร์ธรรมศาสตร์ นิติศาสตร์จุฬาฯ เพราะชอบและอยากจะเรียนกฎหมาย แต่ไม่มีชื่อติด ส่วนคณะบัญชีเข้ายากกว่าต้องได้คะแนนสูงกว่า จึงไม่คิดว่าจะได้ ครั้นพอไปดูกระดาน แผ่นสุดท้ายและก็มองดูไล่ลำดับรายชื่อลงมาเรื่อย พบชื่อตัวเองติดอยู่กับคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาฯ ....บุญพระช่วยแน่นอน

จะไปอยู่พระนิพพานกับพระพุทธเจ้า

ขณะที่ศึกษาอยู่ก็อ่านหนังสือธรรม และตำราประวัติพระอาจารย์ต่าง ๆ ไปด้วย เช่น หนังสือประวัติพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต เขียนโดย พระอาจารย์ มหาบัวญาณสัมปันโน และหนังสือประวัติหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค เขียนโดยหลวงพ่อฤาษีลิงดำ จากการศึกษาอ่านหนังสือทั้งสองเล่มดังกล่าว พบว่ามีความเหมือนกัน สอดคล้องกันอย่างไม่น่าเชื่อ หลักธรรมคำสอนก็เหมือนกัน เช่น ในเรื่องพระพุทธเจ้า ท่านยกย่องเทิดทูนมาก ท่านจะสอนย้ำยืนยันเรื่องกฎแห่งกรรม การเวียนว่ายตายเกิด บาปบุญ นรกสวรรค์ และพระนิพพานว่ามีอยู่จริง อ่านแล้วทำให้ไม่ต้องการที่จะเวียนว่ายตายเกิดไม่จบสิ้น และมีจิตรักพระนิพพานมาก เพราะพระพุทธเจ้าท่านอยู่ที่นั่น และการเจริญภาวนาก็เริ่มดีขึ้น โดยภาวนา พุทโธ ๆ ควบคู่ไปกับอานาปานสติและมรณัสสติ บางครั้งภาวนาพุทโธโดยหายใจเข้า พุท หายใจออก โธ ไปพร้อมกับการสวดพระคาถาชินบัญชร และตั้งใจจะไปอยู่ที่พระนิพพานกับพระพุทธเจ้า ....

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส แม้พระพุทธญาณ ก็ไม่อาจกำหนดรู้วิบาก (ผล) ของบุคคลผู้ถือเพียงดอกฝ้ายดอกเดียวบูชาพุทธคุณได้ แต่อามิสบูชาเทียบปฏิบัติบูชามิได้เลย (จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ ทีฆนิกายมหาวรรค)......แต่พวกเราสร้างพระพุทธปฏิมากรถวายเป็นพุทธบูชา (บูชาพุทธคุณ) และปฏิบัติบูชาด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ....ถือว่าพวกเราปฏิบัติตามพระพุทธเจ้ายิ่งแล้ว

แสวงหาพระอาจารย์

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้ไปวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี เป็นครั้งแรก ไปถึงก็ค่ำมืด ประมาณ ๑๘.๐๐ น.เศษ ได้ไปพบพระ

ภิกษุรูปหนึ่ง ท่านได้แนะนำและจัดที่พักให้ พร้อมกับนำหนังสือธรรมจำนวนหลายเล่มมาให้ โดยบอกว่าพระอาจารย์หลวงตามหาบัวฯ ให้นำมาให้อ่าน สภาพวัดตอนนั้นเป็นป่า ต้นไม้สูงหนาทึบ เข้าไปภายในบริเวณวัดร่มรื่น เห็นมีแต่ศาลาไม้หลังใหญ่หลังหนึ่ง สิ่งปลูกสร้างนอกจากนั้นมองไม่เห็น กุฎีต่าง ๆ ก็อยู่ในแมกไม้ ป่าไม้บังทำให้มองไม่เห็นกุฎีต่าง ๆ ที่อยู่ห่างกัน ครั้นเวลาประมาณ ๐๓.๐๐ น. ได้ตื่นลุกขึ้นเดินมาที่ศาลาการเปรียญ เห็นเงาตะคุ่ม ๆ บนศาลาจำนวนมากจึงเดินขึ้นไปดู เห็นเป็นพระภิกษุจำนวนมาก ประมาณ ๑๐ รูป ท่านใช้เปลือกกะลามะพร้าว ขัดพื้นไม้บนศาลา ซึ่งอากาศหนาวเย็น ท่านได้ใช้ผ้าจีวรคลุมหมดทั้งศีรษะลงมาทั้งตัว ครั้นรุ่งเช้าขึ้นไปกราบหลวงตาบนศาลา ขณะนั้นก็มีญาติโยมมามากพอสมควร จึงได้นั่งดูและฟังธรรมอยู่ด้านท้าย ๆ ....ท่านให้ศีลให้พรเสร็จก็กราบนมัสการลากลับ

ครั้นปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้ไปกราบนมัสการหลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร (ฤาษีลิงดำ) ที่บ้านซอยสายลม กรุงเทพฯ ได้สมาทานศีล ๕ และศีล ๘ สมาทานพระกรรมฐาน ตลอดจนถวายสังฆทาน ตลอดมาทุกวันเสาร์-อาทิตย์ต้นเดือน จากที่เคยรักพระพุทธเจ้ามาก กลายเป็นมอบกายถวายชีวิต และได้นำพระพุทธรูปหน้าตัก ๕ นิ้ว บ้าง, ๗ นิ้วบ้าง, ๙ นิ้วบ้าง ซึ่งไปเช่าซื้อมาจากวัดราชนัดดา นำมาทาสีเหลือง (สีเฟลกส์) พอสีแห้งหมาด ๆ แล้วปิดทองคำเปลว นำไปถวายสังฆทานกับหลวงพ่อเสมอ ๆ และได้ถวายพระพุทธรูปองค์ใหญ่มากขึ้นคือ ๔๐ นิ้ว ด้านหน้าฐานเขียนคำว่า **"โกณฑัญโญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวาย"** ซึ่งเป็นการถวายเป็นพุทธบูชาแด่องค์สมเด็จพระโกณฑัญญะพุทธเจ้า เนื่องจากมีความเกี่ยวพันในอดีตรำลึก และการปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน กับหลวงพ่อฤาษีวัดท่าซุง มีความเจริญก้าวหน้าไปมาก บางครั้งผลของ

การปฏิบัติได้พบเห็นกับเรื่องราวที่เรียกว่าอภิมหาเหนือธรรมชาติมาก ๆ ซึ่งปกติหูตามนุษย์ธรรมดาจะรู้เห็นหรือไปถึงไม่ได้ แต่ขอเว้นไว้ไม่นำมากล่าวถึง เพียงแค่เรื่องที่นำมาเล่านี้ก็เหลือเชื่อพอแล้ว แต่เพราะบางเรื่องสมควรจะนำมากล่าว หรือมีบุคคลอื่นที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ เป็นพยานบุคคลได้ และมิให้เนื้อหาขาดหายไป จึงนำมาเล่าสู่กันฟัง ทั้งนี้ก็เพื่อหล่อหลอมองค์ศรัทธาของท่านให้มั่นคงขึ้น และที่วัดท่าซุง ได้พบกับพระอริยะเจ้าอีกจำนวนมาก คือ หลวงปู่อุตมะ, หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก (วัดป่าวังมุย), หลวงปู่สิม พุทฺธาจาโร วัดถ้ำผาปล่อง, หลวงปู่ธรรมชัย วัดทุ่งหลวง, หลวงปู่พระครูใบฎีกาชัยวงษา วัดพระบาทห้วยต้ม หลวงปู่คำแสนเล็ก ฯลฯ

พบกับสาวกของท่านอชิตเกสกัมพล

ย้อนไป พ.ศ. ๒๕๑๖ ทางชมรมพุทธศาสตร์ จุฬาฯ ได้จัดให้มีการบวชนิสิตภาคฤดูร้อน ที่วัดแห่งหนึ่งทางปากเกร็ด จึงได้ไปสมัครบวชด้วย ครั้นบวชเป็นพระภิกษุแล้ว ท่านได้ให้ไปศึกษากับวัดที่มีชื่อเสียงทางภาคใต้ ท่านสอนเน้นไปทางปรัชญา นิกายเซ็น นำพระพุทธวจนะในพระไตรปิฎกมาแปลเป็นอื่นและสอนให้ปลดแอกพระไตรปิฎก คำสอนสุดท้ายสรุป ท่านบอกว่าตายแล้วสูญ นิพพานต้องอยู่กับปัจจุบัน สวรรค์อยู่ในอกนรกอยู่ที่ใจ.....ข้าพเจ้าคิดในใจว่า ถ้าตายแล้วสูญ ก็คงไม่ต้องทำบุญทำกุศลแล้ว สอนแบบนี้พวกมิจฉาทิฐิ นักวิชาการหรือคนตระหนี่จะชอบใจ.......เรามาผิดทาง........ในปีต่อมา มีพระรูปหนึ่งนุ่งห่มสีกรัก (น้ำตาลเข้ม) ไม่โกนคิ้ว ฉันมังสวิรัติ มาเผยแพร่พระธรรม บนศาลาพระเกี้ยว ในจุฬาฯ จึงสนใจเข้าไปกราบนมัสการและถามปัญหาธรรม ถามวิธีการฝึกนั่งสมาธิ ท่านสอนให้นั่งแบบไม่

ต้องหลับตาและไม่ต้องภาวนาอะไร ให้เอาสติคอยดูอยู่ จึงได้แย้งถามท่านว่า เคยอ่านหนังสือตำราประวัติพระเกจิอาจารย์มาหลายองค์ ทุกองค์ท่านจะให้นั่งหลับตาภาวนา พุทโธ ๆ เช่น สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆัง หลวงพ่อเงิน, หลวงปู่ศุข, หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต, หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค พระภิกษุรูปนั้นตอบว่า ที่ถูกต้องจะต้องนั่งลืมตา พุทธะแปลว่าผู้ตื่น อย่างอาตมานี่นั่งลืมตา เพราะถ้าหลับตาก็มืดจะไปเห็นอะไร หนังสือประวัติทั้งหลาย ลูกศิษย์เขาแต่งขึ้นมาเพื่อหวังอามิส หวังลาภสักการะ ข้าพเจ้าตอบว่า ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะเป็นเรื่องราวคนละยุคคนละสมัย และอยู่ต่างสถานที่ แต่เรื่องราวสอดคล้องกันในธรรมปฏิบัติ กาลเวลาก็ล่วงเลยมานาน และประชาชนทั้งหลายคงไม่โง่ให้หลอกง่าย ๆ พระรูปนั้นได้พูดด้วยอาการปนด้วยโทสะทางไมโครโฟนว่า คุณจะให้อาตมาสอนคุณ หรือคุณจะมาสอนอาตมา ข้าพเจ้าตกใจกราบนมัสการลาออกมา พร้อมกับนึกสงสารคนทั้งหลายที่ยังนั่งฟังอยู่ ....ปัจจุบันกลุ่มลัทธิเหล่านี้ได้ขยายใหญ่ขึ้น เพราะโลกนี้ คนโง่เขลามีมากกว่าคนฉลาดมีปัญญา ตามที่พระอัครสาวกตอบคำถามของอาจารย์สัญชัยปริพาชก

หลวงพ่อวัดท่าซุง กับ พ่อขุนศรีอินทราทิตย์

แทบทุกเสาร์อาทิตย์ต้นเดือนจะไปนมัสการ ถวายสังฆทานเจริญพระกรรมฐาน กับหลวงพ่อวัดท่าซุง ซึ่งมาที่บ้านท่านเจ้ากรมเสริมฯ ซอยสายลม กทม. หรือบางครั้งเสาร์-อาทิตย์ก็จะไปวัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี เพราะอยู่ที่วัดแล้วรู้สึกมีความสุขใจบอกไม่ถูก กลางวันก็ช่วยป้าอ๋อย ขนดินขนทรายไปปลูกต้นไม้และหญ้ารอบพระอุโบสถ บางครั้งพี่วัชรชัยฯ (ปัจจุบันท่านบวชแล้วและเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่วัดถ้ำ

นารายณ์ จ.สระบุรี) ก็เรียกให้ไปช่วยกันงมดินเหนียวที่บ่อน้ำข้างร้านอาหารป้ากี นำไปปั้นเป็นลูกนิมิตปิดทองให้วัด หัวค่ำหลวงพ่อลงสอนพระกรรมฐาน ก็ไปนั่งปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อ เวลาว่างก็ไปนั่งดูพระพุทธรูปที่ศาลาจตุรมุขบ้าง บนศาลานวราชบ้าง เพราะดูแล้วใจเป็นสุข และคิดในใจว่าวันหนึ่งข้างหน้าเราจะสร้างพระใหญ่ ให้คนทั้งหลายได้ดูและใจเป็นสุข และหลวงพ่อสอนว่าการสร้างพระใหญ่มีกำลังสูงมาก มีอานิสงส์มาก การสร้างพระพุทธรูป จัดว่าเป็นพุทธบูชา ถ้าในเรื่องกรรมฐาน จัดเป็นพุทธานุสติในกรรมฐาน ๔๐ กอง ท่านกล่าวว่ากำลังพุทธานุสติเป็นเหตุให้เข้าถึงพระนิพพานได้ง่ายที่สุด เพราะพระพุทธเจ้าอยู่ที่พระนิพพาน และท่านเป็นต้นตระกูลแห่งพระนิพพาน ถ้าหากยังไม่ถึงพระนิพพาน แล้วตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดา จะมีรัศมีกายสว่างไสวมาก (เทวดาเขาดูบารมีกันที่รัศมีกาย) ถ้ามาเกิดเป็นคนจะเป็นคนสวย มีฐานะใหญ่ มียศใหญ่ มีบริวารมากและจะเป็นปัจจัยให้ได้พบพระพุทธเจ้าในอนาคตกาล ได้ฟังธรรมแล้วบรรลุธรรมวิเศษได้ง่าย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า “**พุทธบูชา มหาเตชะวันโต**” การบูชาพระพุทธเจ้าเป็นปัจจัยให้มีเดชอำนาจมาก และถ้าเรานึกถึงพระพุทธรูปที่เราเคยถวาย เคยสร้างอยู่เสมอ ก็จัดว่าเป็นพุทธานุสติ ใจเราเกาะพระพุทธเจ้าไว้เป็นปกติ ตายแล้วลงนรกไม่เป็น ถือได้ว่าเป็นการปิดอบายภูมิทั้ง ๔ (นรก, เปรต, อสุรกาย, สัตว์เดรัจฉาน) ซึ่งมีผลคล้ายพระโสดาบัน ทั้งนี้เพราะอานิสงส์การสร้างองค์พระมีกำลังสูงมาก แม้แต่พระพุทธญาณก็ตามหาที่สุดไม่ได้ บาปเวรในอดีตมิอาจตามทัน เว้นแต่ว่าท่านจะทำบาปหนักอันเป็นอนันตริยกรรมขึ้นในภายหลัง

(อนันตริยกรรม ๕ คือ ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิต ทำสังฆเภท)

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เสาร์อาทิตย์ต้นเดือน ได้ไปนมัสการ ถวายสังฆทาน เจริญพระกรรมฐาน กับหลวงพ่อฤๅษีที่บ้านท่านเจ้ากรมเสริมฯ ซอยสายลม กทม. เช่นเคย ได้พบเห็นท่านพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ ในร่างทรงสุภาพสตรีวัยกลางคนท่านหนึ่ง ยืนขึ้นท่ามกลางญาติโยมที่นั่งสนทนากับหลวงพ่ออยู่ โดยร่างนั้นได้พูดเป็นภาษาที่ข้าพเจ้าฟังไม่รู้เรื่อง เข้าใจว่าจะเป็นภาษาของโลกทิพย์หรือโลกวิญญาณ ซึ่งหลวงพ่อก็ได้พูดตอบไป และพูดว่า ขอให้พูดภาษาโลกมนุษย์ได้นะ เพื่อที่ทุกคนจะได้ฟังเข้าใจ เหมือนกับหลวงพ่อให้พร ท่านพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ได้มาใช้ร่างของท่าน และได้แสดงความเป็นห่วงบ้านเมืองมาก ขอให้ทุกคนสร้างบุญกุศลให้มาก เพื่อบรรเทาความทุกข์ร้อนของชาติ ท่านกล่าวว่า แม้แต่ท่านไม่มีองค์ตนในโลกมนุษย์แล้ว ท่านยังลงมาสร้างกุศลบารมีช่วยชาติไทยของเราด้วยเลย หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้สอบถามผู้ที่ติดตามท่านมา จึงทราบว่าท่านคือ คุณแม่นฤมล แสงประสิทธิ์ และต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ไปพบท่านเสมอ ๆ ที่บ้านบางพลัด

คำพยากรณ์ของท่านพ่อขุนศรีอินทราทิตย์

ต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๙ หลังจากจบการศึกษาจากจุฬาฯ ข้าพเจ้าก็ได้ทำงานที่บริษัทฯแห่งหนึ่ง แถวสยามสแควร์ และก็ได้ไปกราบท่านพ่อขุนศรีฯ ท่านได้พยากรณ์ว่า ในอนาคตข้าพเจ้าจะต้องไปทำงานเป็นข้าราชการมียศ โดยท่านทำท่าเอานิ้วแตะ ๆ ชี้ที่บ่า ซึ่งตอนนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกเฉย ๆ ไม่ได้คิดอะไร เพราะขณะนั้นก็ได้งานทำแล้ว และก็สบาย เงินเดือนก็มากพอสมควร มากกว่ารับราชการเยอะ

อุปสมบทที่วัดท่าซุง

ต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ได้ลาออกจากงานที่บริษัทฯ แถวสยามสแควร์ ไปวัดท่าซุง หลวงพ่อจัดให้มีการบวชพระภิกษุจำนวน ๓๐ รูป (แต่บวชจริง ๆ เกิน) จึงได้สมัครใจขอบวชด้วย ที่วัดท่าซุง เป็นมหานิกาย หลวงพ่อได้อธิบายว่า มหานิกาย หรือ ธรรมยุติ ก็มีราคาเท่ากัน (หมายความว่าผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็เข้าถึงความเป็นพระอริยะได้เหมือนกัน) ในรุ่นนั้นที่จำได้ มีหลวงพี่ชัยวัฒน์ฯ และหลวงพี่บรรจงฯ .... (หลวงพี่บรรจงฯ ได้บอกว่าจะบวชประมาณ ๑๕ วัน เพราะสุขภาพไม่ดี แต่ทุกวันนี้ยังไม่ได้ลาสิกขา) ช่วงเวลาที่บวชเป็นพระภิกษุนั้น หลวงพ่อได้จัดให้พักอยู่บนศาลาพระพินิจอักษร (ทองดี) ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือตำราธรรม และปฏิบัติพระกรรมฐาน มีความรู้มากขึ้น การบำเพ็ญเพียรทางจิต ได้ผลดี จิตสงบลงตัว มีสติ กายเบา จิตสบาย โปร่งเบา มีความสุข และข้าพเจ้าได้นำพระพุทธรูปปางสมาธินั่ง ศิลปะสุโขทัย ปิดทองเหลืองอร่ามสวยงาม ใช้นั่งเพ่งองค์พระพร้อมกันกับการภาวนาพุทโธ และดูลมหายใจเข้าออก.......เกิดความสงบ กายโปร่งเบา และความสุขปรากฏแก่จิต.......อาการเช่นนี้หนอ ที่ทำให้ติดในสมาธิ

ข้าพเจ้าบวชอยู่ได้ไม่ถึงเดือน หลวงพ่อบอกหลังสอนกรรมฐานว่า มีฤกษ์วันเสาร์ห้า ซึ่งเป็นวันดี ท่านใดจะลาสิกขาก็ขอให้ลาในวันดังกล่าว เพราะพระที่สึกในวันนั้นก็เท่ากับว่าเกิดใหม่ในฤกษ์นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะยังไม่สึก จะบวชไปเรื่อย ๆ ศึกษาพระธรรมให้มาก ๆ และจะหาโอกาสออกเดินธุดงค์ แต่ พระเฉลิม บุตรอำไพ ได้มาชักชวนให้ลาสิกขาในวันดังกล่าว ข้าพเจ้าได้คัดค้านและสอนธรรมแก่พระเฉลิมฯ ว่าจะสึกกลับไปสู่ความวุ่นวายอีกทำไม พระเฉลิมฯ ก็กลับไป ครั้นอีก

ประมาณ ๒ วัน ก็มาชักชวนอีก เพราะใกล้กำหนดจะตรงกับวันเสาร์ห้าค่ำ ตามที่หลวงพ่อบอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้สอนพระเฉลิมไปเช่นเดิมอีก .....ช่างแปลกเหลือเกิน การภาวนาของข้าพเจ้าเริ่มแย่ลง ขณะภาวนาจิตกระสับกระส่าย สมาธิ ฌาน ไม่บังเกิด ต้องใช้ความพยายามหลายแบบต่อสู้ เช่น กำหนดลมหายใจแรงขึ้น และหายใจยาว ๆ แรง ๆ หลาย ๆ ครั้ง แล้วค่อยผ่อนเป็นลมหายใจปกติ ก็ไม่ดีขึ้น เปลี่ยนวิธีใหม่ โดยนั่งเพ่งองค์พระพุทธรูปทองคำสุโขทัย แบบลืมตาไม่กระพริบ เพ่งองค์พระจนระคายตา และมีน้ำตาเอ่อ ก็ไม่ดีขึ้น เดินจงกรมบ้าง อารมณ์จิตที่เคยสงบ โปร่งเบาสบาย ก็ไม่ปรากฏ อาการจิตตกเป็นอย่างนี้เอง คุณเฉลิมฯได้มาชักชวนอีกเป็นครั้งที่ ๓ จึงได้ตอบตกลงใจ ขอลาสิกขาบทกับหลวงพ่อ ฤกษ์เสาร์ห้า กลับถึงบ้านนึกในใจว่า “**กู...สึกมาทำไมหนอ....งาน...กูก็ลาออกแล้ว**” กลับมาอยู่ที่บ้านบางรัก กทม. ได้ประมาณ ๓ วัน ได้มีหนังสือจากทางราชการให้ไปรายงานตัวเข้ารับราชการตำรวจ ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำพยากรณ์ของท่านพ่อขุนศรีฯได้ จึงได้ไปกราบท่านที่บ้านบางพลัด กทม. ท่านก็ให้พร และข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านถึงเหตุที่ต้องลาสิกขามาทั้งที่ยังไม่อยากสึก ท่านบอกว่า ทหารเอก ท่านเรียกข้าพเจ้าว่า ทหารเอก ยังมีภาระหน้าที่จะต้องทำอยู่อีก (หน้าที่ของพุทธภูมิ) เมื่อเสร็จภาระหน้าที่แล้ว จึงจะได้กลับไปบวชอีก แล้วหมดลมหายใจในผ้าเหลือง.....

การสร้างพระชำระหนี้สงฆ์

อานิสงส์ของการสร้างพระพุทธปฏิมากร ถวายเป็นพุทธบูชานั้นมีมากมายยิ่งใหญ่มหาศาลดังที่กล่าวมาแล้ว นอกจากนี้หลวงพ่อวัดท่าซุง ยังได้พูดอานิสงส์ของการสร้างพระพุทธรูป ในเรื่องของการชำระหนี้สงฆ์ไว้ด้วยว่า ของที่ถือว่าของสงฆ์นั้น คือของในวัดทุกประเภทที่

เขาถวายเป็นของสงฆ์แล้ว แม้แต่ดอกไม้ ผลไม้ ในวัด เศษไม้ที่คิดว่าทำอะไรไม่ได้แล้ว เอามาทำฟืนบ้าง ทำอย่างอื่นบ้าง เล็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง จงอย่าคิดว่าไม่บาป แม้แต่เศษกระเบื้องที่ทิ้งแล้ว ก็เป็นของสงฆ์ มีผลเสมอกัน เว้นไว้แต่ดอกไม้ที่พระหรือท่านผู้ใดปลูกไว้ในวัด ถ้าท่านเจ้าของยังอยู่ในเขตวัดนั้น และท่านอนุญาต อย่างนี้เอาไปได้ ไม่บาป ด้วยท่านเจ้าของมีสิทธิสมบูรณ์ให้ได้ รับมาได้ไม่มีโทษ ถ้าท่านเจ้าของผู้ปลูกออกไปจากวัดนั้น หรือตายไปแล้ว ของนั้นเป็นของสงฆ์โดยตรง ไปเอามามีโทษตามกำลังบาป **ขโมยของสงฆ์** และอีกประการหนึ่ง วัดที่ไม่มีพระอยู่ แต่ยังมีสภาพเป็นวัดหรือที่สงฆ์ ที่เป็นไร่นาไปแล้ว ไม่มีสภาพเป็นวัด ถ้าหากเรานำสิ่งของไปนิดเดียว แม้แต่ต้นหญ้าเพียงต้นเดียว เขาถือว่าเป็นหนี้สงฆ์ อันนี้อันตรายมาก สมัยหลวงปู่ปานท่านแนะนำให้คนชำระหนี้สงฆ์ บาทสองบาท สลึงสองสลึงก็ได้ บางคนไม่มีเงินเอาแรงงานมาทำงานแทนก็ได้ ทำอะไรก็ได้ไม่บังคับ เช่น ดายหญ้า เก็บกวาดขยะ ฉะนั้นการชำระหนี้สงฆ์ หากต้องการชำระให้หมดไปเลย เพราะไม่แน่ว่าอดีตชาติหลาย ๆ ชาติ ท่านได้เคยค้างชำระหนี้สงฆ์อะไรไว้บ้าง การที่จะชำระด้วยเงินด้วยทอง เป็นเงินเท่าไรก็ไม่พอที่จะชำระได้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้แนะนำการชำระให้ครบถ้วนด้วยการสร้างพระพุทธรูปหน้าตัก ๔ ศอก พระหน้าตัก ๔ ศอก ถือว่าเป็นพระประธานมาตรฐาน พระพุทธรูปไม่สามารถจะตีราคาได้ ใช้ในการชำระหนี้สงฆ์ที่แล้ว ๆ มา ถือว่าเป็นการชำระหมดไป การชำระหนี้สงฆ์ให้ครบถ้วน ซึ่งการสร้างพระพุทธรูปหน้าตัก ๔ ศอก องค์เดียวจะให้สมบูรณ์ต้องปิดทององค์พระด้วย ถ้าปิดทององค์พระ จะได้ครบถ้วนทั้งคณะ ถ้าไม่ปิดทององค์พระก็ได้คนเดียว..........การสร้างพระใหญ่ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ต้องสร้างให้ได้.....เพราะอานิสงส์ที่จะได้.........เป็นการสงเคราะห์คนหมู่มาก

ขอเรียนการสร้างพระพุทธรูปกับอาจารย์พจน์ศิลป์ฯ

ครั้นปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้าพเจ้าได้ไปขอเรียนวิชาการสร้างพระพุทธปฏิมากร กับอาจารย์พจน์ศิลป์ หวลมานพ ที่วิทยาเขตเพาะช่าง ท่านอาจารย์พจน์ศิลป์ฯ ให้ความกรุณาได้ถ่ายทอดให้ความรู้เป็นอย่างมาก แม้กระทั่งการใช้เครื่องมือและการเก็บรักษาเครื่องมือหลังใช้งานแล้ว เพราะข้าพเจ้าไม่เคยมีความรู้ทางช่างมาก่อน ถือว่าท่านเป็นครูช่างชั้นยอดทีเดียว และมีบุคคลผู้ไปร่วมด้วยช่วยกันตามโอกาส คือ คุณภัทร์สกล มหากิตติคุณ, นายสัตวแพทย์สมชัย วิเศษมงคลชัย, สำหรับคุณกาญจนา ไชยมงคล นอกจากจะช่วยสร้างแบบพระแล้วยังดูแลเรื่องเครื่องดื่มและอาหาร, คุณอรพรรณ วิเศษมงคลชัย พร้อมด้วยคณะจากซอยเซนต์หลุย สะพาน ๓ เขตยานนาวา กทม. มาร่วมกันช่วยขัดแบบพิมพ์องค์พระซึ่งเป็นไฟเบอร์กลาส,ส่วนคณะของคุณจงใจวิเศษมงคลชัย, คุณแก้ว คุณนิ คุณหลา เมตต์ปราณี ก็มาช่วยกันแยกกากใยมะพร้าวเพื่อเอาใยมะพร้าวที่สะอาดใช้ทำผิวองค์พระ ซึ่งงานที่กล่าวมานี้ ลำบากยากเย็นมาก เพราะทั้งเหนื่อยมากและต้องต่อสู้กับฝุ่นละอองของใยแก้วไฟเบอร์ และเศษฝุ่นจากกากมะพร้าวจำนวนมาก ....ต้องมีอินทรีย์ ๕ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา แก่กล้าที่จะสร้างกุศลบารมี จึงจะทำงานนี้ได้ และได้มีนักศึกษาที่วิทยาเขตเพาะช่าง เข้ามาร่วมด้วย คือ คุณอดิศักดิ์ หรือ บอย ลิ้มทอง ซึ่งเดิมทีคุณอดิศักดิ์ฯ ยังไม่ค่อยมีความรู้ทางพระพุทธศาสนา ได้ถามข้าพเจ้าว่า..........พระพุทธเจ้าเป็นใคร และได้สนใจสอบถามปัญหาธรรมกับข้าพเจ้าเสมอ ๆ จึงได้มาช่วยงานบ่อยขึ้น ปัจจุบันเป็นผู้มีความรู้และศึกษาสนใจพระไตรปิฎกมาก

พบกับความตาย

ระหว่างการสร้างพระใหญ่ คืนวันหนึ่ง ได้เกิดเหตุการณ์ประหลาด ซึ่งเป็นเหตุการณ์สำคัญอย่างยิ่ง เป็นเหตุให้ศรัทธาในพระพุทธศาสนาของข้าพเจ้าหยั่งลงตั้งมั่น มีผลต่อการเจริญภาวนาปฏิบัติพระกรรมฐานและด้านจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก กล่าวคือ เวลาประมาณ ๒๓.๐๐ น. หลังจากสวดมนต์นั่งเจริญพระกรรมฐานเสร็จ เอนตัวลงนอนกับพื้นได้ประมาณ ๑๐ นาที ทันใดนั้นข้าพเจ้ารู้สึกแน่นที่หน้าอก ลมจุกอยู่ที่ลิ้นปี่ หายใจไม่ออก เกิดอาการอึดอัดบอกไม่ถูก รู้สึกเหมือนโดนแรงบีบจากรอบด้านมหาศาล ข้าพเจ้าเหมือนสะบัดหลุดออกมารู้สึกโปร่งสบาย สว่างจ้า ร่างกายเบา แต่เอ๊ะ .....เรานอนดับไฟมืดหมด แต่นี่มันสว่างเห็นชัดเจนเหมือนเราเปิดไฟฟ้าไว้ ข้าพเจ้าไม่ได้ฝัน เพราะหันไปเห็นร่างกายอีกร่างหนึ่งนอนอยู่ข้าง ๆ เอ๊ะ...เราหันไปเห็นโดยที่เราไม่ได้หันศีรษะไปมอง ห้องนอนสว่างจ้าทั้งที่ปิดไฟแล้วนอน เห็นร่างกายอีกร่างหนึ่ง เหมือนตัวเรา มันคือร่างกายเรานั่นเอง......โอหนอ ...นี่เราตายแล้วหรือ ลูกและภรรยาจะเป็นอย่างไร เขาจะรู้ไหมนี่ แต่ไม่เป็นไร.....ข้าพเจ้า รำพึงกับตนเอง.....เช้าขึ้นมาเขาเห็นศพ เขาก็จะรู้เองว่าเราตาย และถ้าจะตายก็ต้องตาย (ไม่กลัว).....ไม่มีใครหนีพ้น ไม่ตายวันนี้ วันข้างหน้าก็ต้องตาย เพราะพระท่านสอนว่า ความตายไม่มีนิมิตเครื่องหมาย จงอย่าประมาทในชีวิต ว่าเราจะยังไม่ตายเวลานี้ วันนี้ เดือนนี้ ปีนี้ ความตายมันปรากฏแก่เราได้ทุกเวลา...........ทันใดนั้นเองข้าพเจ้ารู้สึกวูบอย่างรวดเร็วมาก อุปมาเหมือนตกจากที่สูง แต่มันตกดิ่งเข้าหาศูนย์กลาง รวดเร็วมาก...... ค่อย ๆ เปิดเปลือกตาลืมขึ้น.........ทุกอย่างปกติ................แต่เมื่อกี้นี้เหตุการณ์ช่างแปลกประหลาดเหลือเกิน.................พระพุทธเจ้าประเสริฐจริงหนอ ชีวิต

มิได้จบลงด้วยความตาย ไม่ใช่ตายแล้วสูญ มันยังมีจิตวิญญาณที่จะต้องดำเนินต่อไปอีก พระธรรมของพระพุทธเจ้าประเสริฐจริงหนอ ศรัทธาความเชื่อของข้าพเจ้าได้หยั่งลึกตั้งมั่น ไม่มีความลังเลสงสัยใด ๆ ในพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง นำมาสอนลูกหลาน พระอริยะสงฆ์ประเสริฐจริงหนอ......... **ชีวิตของคนเรานี้สั้นนัก ไม่รู้ว่าจะจบลงอีกวันไหน จึงตั้งสัจจะปฏิญญาว่า ลมหายใจที่เหลืออยู่ จะสร้างแต่คุณงามความดีให้เป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง และพระพุทธศาสนา กาลเวลาของชีวิตที่เหลืออยู่ จะไม่ให้เป็นโทษเป็นภัยแก่ผู้ใด ไม่ก่อกรรมไม่ผูกเวรใด ๆ กับใครอีกต่อไป...อโหสิกรรมให้หมด**

สร้างพระองค์ที่ ๑ พระตัณหังกรพุทธเจ้า

หลังจากที่ได้ไปศึกษาเรียนการสร้างพระพุทธรูป ที่วิทยาเขตเพาะช่าง โดยมีท่านอาจารย์พจน์ศิลป์ หวลมานพ เป็นบูรพาจารย์ผู้สอนจนกระทั่งสามารถทำแบบพิมพ์พระใหญ่สำเร็จ วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๓ จึงได้ไปเช่ารถยนต์บรรทุกสิบล้อจาก หจก.สุขสวัสดิ์เครน-เซอร์วิส ปรากฏว่าทาง หจก.ฯ โดย คุณพจนา แพทยนันท์ และคุณสมเกียรติ แพทยนันท์ ขอร่วมทำบุญพร้อมทั้งทำอาหารนำไปเลี้ยงคณะของเราที่วัดอีกด้วย และได้นำรถยนต์สิบล้อบรรทุกแบบพิมพ์พระใหญ่ ไปที่วัดป่าหลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน ที่อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อสร้างพระพุทธปฏิมากร ปางสมาธินั่ง หน้าตักกว้าง ๔ ศอก ถวายเป็นพุทธบูชา ชำระหนี้สงฆ์และถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ โดยมีท่านพระอาจารย์จันทร์ (โฆษิต) ขันติธโร เจ้าอาวาส ได้

เมตตาให้การสงเคราะห์จนสร้างสำเร็จ และได้ถวายพระนามพระพุทธปฏิมากรองค์ที่ ๑ นี้ว่าพระตัณหังกรสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือ พระภูมิกาญจนาภิเษก (หลวงพ่อพุทธซ้อน) ในโอกาส ปีกาญจนาภิเษก นับเป็นพระใหญ่องค์แรก ในจำนวน ๒๘ องค์ที่ตั้งใจสร้างถวายประดิษฐานไว้ในพระบวรพุทธศาสนา

ในการสร้างพระตัณหังกรพุทธเจ้า พระใหญ่องค์ที่ ๑ นี้ รวมค่าใช้จ่ายในการสร้างวิหาร (ที่ประทับ) และองค์พระใหญ่ ใช้งบประมาณไปประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ บาทเศษ ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าและคณะของพวกเราที่มาร่วมสร้าง ได้ดำเนินการลงมือลงแรงและสละปัจจัยสร้างกันเอง จึงประหยัดค่าใช้จ่ายลงไปมาก เพราะเดิมได้ตกลงจะจ้างผู้รับเหมามาสร้างวิหาร กว้าง ๖ คูณ ๖ เมตร สูง ๒ เมตร ผู้รับเหมาประเมินราคา ๓๐๐,๐๐๐.- บาท ซึ่งคณะของเราเห็นว่าราคาสูงเกินไป คุณสมภพ รักษ์มณี ได้ไปติดต่อพรรคพวกกันให้มาช่วย และได้ประเมินราคา ๒๐๐,๐๐๐.- บาท ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่าราคายังสูงเกินไป จึงได้ตกลงใจจะสร้างกันเอง โดยซื้อวัสดุก่อสร้างจากร้านค้าเอง และได้ไปจ้างเหมาแรงงานช่างจ่างฯ คนรู้จักกันให้มาช่วยด้วย ใช้เวลา ๒๓ วัน สร้างวิหารเสร็จ ใช้เงินไปทั้งสิ้น ๘๐,๐๐๐.- บาท ส่วนองค์พระใหญ่ ๔ ศอก ซื้อวัสดุมาช่วยกันสร้างกันเอง รวมทั้งพ่นสีทองเสร็จใช้ค่าใช้จ่ายไปทั้งสิ้น ๗๐,๐๐๐.- บาท เบ็ดเสร็จรวมทั้งสิ้น ๑๕๐,๐๐๐.- บาทเศษ

ท่านท้าวเวสสุวัณเสด็จมาโปรด

การบวงสรวง ก่อนจะลงมือสร้างพระใหญ่ ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบวงสรวงเสียก่อนตามแบบโบราณประเพณีของหลวงพ่อปาน วัด

บางนมโค และหลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง โดยท่านให้ตั้งจิตน้อมบูชาตั้งแต่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เป็นต้น พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระธรรม และพระอริยะสงฆ์ทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย มีหลวงพ่อสุ่น วัดบางปลาหมอ, หลวงพ่อเนียม วัดน้อย หลวงพ่อโหน่ง วัดคลองมะดัน, หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค, หลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง ท้าวมหาราชทั้งสี่ ตลอดจนเทพเจ้าทุกพระองค์ และขอให้มาอนุโมทนาสาธุการ ร่วมสร้าง และเป็นสักขีพยาน ปรากฏว่าระหว่างเจริญวิปัสสนา พิจารณาถึงความตายเป็นอารมณ์ ว่าไม่ช้าไม่นานร่างกายขันธ์ห้านี่ก็ต้องตาย แต่ก่อนจะตายเราจะใช้มันทำแต่คุณงามความดี ให้เป็นประโยชน์แก่พระพุทธศาสนาและสรรพสัตว์ ทันใดนั้นได้เกิดเหตุการณ์ลมหมุนพัดแรงอย่างไม่มีเค้ามาก่อน พระอาทิตย์ทรงกลด ระหว่างที่ข้าพเจ้าทำสมาธิกำหนดจิต ได้เกิดพลังเหมือนแม่เหล็กไฟฟ้าแรงสูงครอบงำตรึงร่างกายไว้ ท่านท้าวฯ จิตรู้ขึ้นมาเองว่า พระคุณท่าน ท้าวเวสสุวัณ แสดงองค์ยืนถือกระบอง รูปร่างใหญ่สูง ๒๐ เมตร ยืนอยู่บนโต๊ะเครื่องบวงสรวง พลันมีเสียงสั่งลงมาว่า ให้บอกทุกคนที่มาร่วมสร้างว่า ความปรารถนาใดที่ตั้งใจไว้จะสำเร็จ ข้าพเจ้าเองรู้สึกว่าร่างกายถูกตรึงด้วยพลังอันมหาศาล และมีเสียงดังในหูว่า ขออนุโมทนา ในการสร้างพระใหญ่ครั้งนี้ด้วย และขอให้บอกทุกคนด้วยว่า ที่ตั้งความปรารถนาไว้จะสมหวังดังที่ต้องการ.....แล้วท่านก็คำรามแบบยักษ์....... ซึ่งเหตุการณ์นี้ และที่จะเล่าต่อไป ข้าพเจ้าไม่ได้หวังจะให้ทุกท่านเชื่อ แต่ที่ต้องบันทึกไว้เพื่อไม่ให้เนื้อหาเรื่องราวขาดตอนหายไป เพราะพระท่านก็บอกแล้วว่ามันเป็นปัจจัตตัง คิดว่าฟังเป็นนิทานก็ได้ เพราะแม้แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อน เพียงแต่คราวนี้มันเกิดขึ้นชัดเจนกับตัวเอง....ไม่ลังเลสงสัยเลย

วิญญาณของแม่มาบอกให้ไปช่วยสร้างพระ

ช่วงเวลาเริ่มต้นสร้างพระตัณหังกรพุทธเจ้า พระใหญ่องค์ที่ ๑ คุณอดิศักดิ์ (บอย) ลิ้มทอง ได้เป็นผู้หนึ่งที่มาร่วมสร้างด้วย วันหนึ่ง คุณอดิศักดิ์ฯ ได้มาบอกข้าพเจ้าว่า เกือบจะมาร่วมทำบุญสร้างพระไม่ได้ เพราะเข้านอนดึก แต่ปรากฏว่าเช้ามืดวันนั้น วิญญาณคุณแม่ของ คุณอดิศักดิ์ฯ ซึ่งเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางเรือที่อำเภอศรีราชา ตั้งแต่ คุณอดิศักดิ์ฯ อายุประมาณ ๕-๖ ขวบ (เวลาผ่านมานานร่วม ๑๐ ปีเศษ) วิญญาณคุณแม่ได้มาปรากฏร่างในห้องนอนของคุณอดิศักดิ์ฯ ได้เดิน มาทางด้านปลายเท้าแล้วจับเขย่า แล้วร้องเรียกว่า **“บอย ๆ ให้ตื่นลุกขึ้น ไปช่วยเขาสร้างพระพุทธรูปได้แล้ว”** คุณอดิศักดิ์หรือบอยได้เล่าให้ข้าพเจ้า ฟัง พร้อมกับบอกว่า จะขอร่วมช่วยสร้างพระใหญ่กับข้าพเจ้าทุกองค์ ตามที่แม่ต้องการและปรารถนาดีต่อลูก..........รักใดหนอ...จะยิ่งใหญ่ เท่ารักของแม่.....ทั้งรักและเป็นห่วง... (แม้จะไปอยู่ต่างภพแล้ว)

บันทึกจากแม่ถึงลูกรัก

พ่อแม่ก็แก่เฒ่า จำจากเจ้าไม่อยู่นาน จะพบจะพ้องพาน เพียง เสี้ยววารของคืนวัน ใจจริงไม่อยากจาก เพราะยังอยากเห็นลูกหลาน แต่ชีพมิทนทาน ย่อมร้าวรานสลายไป

ขอเถิดถ้าสงสาร อย่ากล่าวขานให้ช้ำใจ คนแก่ชะแรวัย คิด เผลอไผลเป็นแน่นอน ไม่รักก็ไม่ว่า เพียงเมตตาช่วยอาทร ให้กินและ ให้นอน คลายทุกข์ผ่อนพอสุขใจ

เมื่อยามเจ้าโกรธขึ้ง ให้นึกถึงเมื่อเยาว์วัย ร้องไห้ยามป่วยไข้ ได้ใครเล่าเฝ้าปลอบโยน เฝ้าเลี้ยงจนเติบใหญ่ แม้เหนื่อยกายก็ยอมทน หวังเพียงจะได้ยล เติบโตจนสง่างาม

ขอโทษถ้าทำผิด ขอให้คิดทุกทุกยาม ใจแท้มีแต่ความหวังติดตามช่วยอวยชัย ต้นไม้ที่ใกล้ฝั่ง มีหรือหวังอยู่นานได้ วันหนึ่งคงล้มไป ทิ้งฝั่งไว้ให้วังเวง

ท่านใดที่ยังไม่ได้บำรุงบิดามารดาในยามนี้ จงกลับไปทำให้ท่านหัวเราะ และเกิดปีติความสุขใจเถิด......เป็นบุญใหญ่มาก...ก่อนที่ท่านจะจากเราไป

ในการสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๑ นี้ เต็มไปด้วยความยุ่งยากลำบากมาก เพราะพวกเราไม่เคยก่อสร้างมาก่อน ความรู้ความชำนาญหรือทักษะในเรื่องการก่อสร้าง ทั้งด้านงานปูน งานไม้ไม่รู้เรื่องเลย ที่สำคัญต้องสร้างครอบพระองค์เล็ก หน้าตัก ๑๓๐ ซม.ซึ่งเป็นปูนซีเมนต์ตันทั้งองค์ และต้องยกจากฐานนาคขึ้นไปไว้บนวิหารที่จะสร้างพระใหญ่อีก.....แต่ด้วยศรัทธาอันตั้งมั่น แน่วแน่ หยั่งลึกลงในจิตใจ ประกอบกับได้มีบุคคลหลายท่านมาร่วมแรงร่วมใจ จนการสร้างสำเร็จไปด้วยดี และขอนำชื่อมากล่าวถึงด้วยคือ อาจารย์พจน์ศิลป์ หวลมานพ บุรพาจารย์ผู้ซึ่งมีความห่วงใยและให้คำแนะนำต่าง ๆ เสมอ, และนอกจากนี้ก็มีนายสัตวแพทย์สมชัย วิเศษมงคลชัย, คุณอดิศักดิ์ ลิ้มทอง, คุณวรรณตรี คนอยู่, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณภัทร์สกล มหากิตติคุณ, คุณสมภพ รักษ์มณี ,คุณปริชมน ไชยมงคล, คุณชินพงศ์ ศรแก้ว, คุณพรเทพ ศันศนียานนท์, คุณอรพรรณ วิเศษมงคลชัย, คุณจงใจ วิเศษมงคลชัย, คุณตรีพล เพ็ชรสุวรรณ, คุณแก้ว คุณนิ คุณหลา เมตต์ปราณี, และครอบครัวกาศยปนันท์

สร้างเหรียญหลวงพ่อพุทธซ้อนไว้บรรจุในองค์พระใหญ่

การสร้างองค์พระพุทธปฏิมากร พระตัณหังกรสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์ที่ ๑ ในจำนวน ๒๘ องค์ ใกล้จะเสร็จ ในระหว่างที่สร้างและพัก

อยู่ที่วัด ครั้งหนึ่งขณะที่เจริญภาวนา ก็ได้เกิดนิมิตเห็นเป็นพระเครื่องจำนวนมากอยู่ภายในองค์พระ และเหมือนมีเสียงในหูสั่งว่า ให้สืบต่ออายุพระศาสนา ข้าพเจ้าจึงได้ไปปรึกษาพระอาจารย์จันทร์ เจ้าอาวาสวัดป่าหลวงตาบัวญาณสัมปันโน ท่านจึงให้สร้างเหรียญทองแดงรมดำขึ้นเพื่อบรรจุในองค์พระ โดยด้านหน้าเป็นรูปพระพุทธรูปปางสมาธินั่งจำนวนสององค์ นั่งซ้อนกัน ส่วนด้านหลังเป็นรูปของท่านท้าวเวสสุวัณ ข้าพเจ้าจึงไปดำเนินการสั่งทำเหรียญดังกล่าวจำนวนหนึ่ง เพื่อบรรจุในองค์พระและเก็บไว้บรรจุในองค์พระที่จะสร้างขึ้นต่อมาในภายหลังด้วย

เหรียญหลวงพ่อพุทธซ้อนบล็อคแตก

เหตุการณ์ประหลาดหลังจากข้าพเจ้าได้รับเหรียญหลวงพ่อพุทธซ้อน ดังกล่าวมาจากทางร้าน พร้อมกับบล็อคพิมพ์ ปรากฏว่าเป็นโลหะบล็อคพิมพ์ ๒ อัน แต่แตกเป็นสองเสี่ยงอันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้สอบถามทางร้านที่รับทำเหรียญว่าทำไมบล็อคแตก เจ้าของร้านบอกตรง ๆ ว่า ได้เอาบล็อคไปพิมพ์เหรียญเพิ่มขึ้นจากจำนวนที่สั่งหรือตกลงไว้ พอเริ่มลงมือทำ บล็อคก็มีเสียงดังและแตกกระจายออกเป็นสองเสี่ยง ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้เพราะโลหะบล็อกพิมพ์หนามาก และได้พูดกับข้าพเจ้าว่า...........ท่าน (ท้าวเวสสุวัณ) คงไม่ต้องการให้ทำเกินและได้นำเหรียญจำนวน ๔๐๐ เหรียญ ที่ทำเกิน มอบคืนให้ข้าพเจ้าด้วย

ท่านท้าวเวสสุวัณปรากฏอีกครั้ง

หลังจากนั้นข้าพเจ้าจึงนำเหรียญหลวงพ่อพุทธซ้อน (ด้านหลังเป็นรูปท่านท้าว) เข้าพิธีบวงสรวงต่อหน้าองค์พระตัณหังกรพุทธเจ้า โดยมีเครื่องบวงสรวง หัวหมู ไก่ต้ม บายศรี ...ฯลฯ ตามแบบของหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค และหลวงพ่อวัดท่าซุง ทุกประการ ทันใดนั้น

ระหว่างที่นั่งหลับตาภาวนาเจริญวิปัสสนาญาณ ทั้ง ๆ ที่นั่งหลับตา ก็มองเห็นชายสูงอายุ ประมาณ ๖๐ ปีเศษ รูปร่างผอมสูง (๑๗๐ ซม.) ผิวขาว แก้มตอบ ผมค่อนข้างสั้นและหงอกขาว แต่ท่าทางเดินทะมัดทะแมงดูแข็งแรง ใส่ชุดขาว กางเกงขายาวสีขาว เสื้อแขนสั้นสีขาว เดินออกมาจากองค์พระใหญ่ที่สร้างเสร็จแล้วแต่ยังไม่ได้ปิดฐาน (เพื่อรอบรรจุพระเครื่อง) พร้อมกับในมือด้านซ้ายโอบกอดเทียนแท่งใหญ่สีขาว เทียนขนาดถังน้ำมันสองร้อยลิตร มีเปลวไฟติดอยู่ที่ไส้เทียน ชี้มาด้านหน้า เดินลงบันไดมาที่โต๊ะบวงสรวง ซึ่งได้ตั้งเหรียญหลวงพ่อพุทธซ้อนไว้ ทันทีที่ท่านเดินมาถึงโต๊ะบวงสรวง เหมือนกับเท้าท่านลอยสูงจากพื้นประมาณ ๑ ศอก ท่านได้เอามือจับเทียนที่มีเปลวไฟติดสว่าง ทิ่มลงไปที่โต๊ะบวงสรวงและเหรียญพุทธซ้อน ที่ต้องใช้คำว่าทิ่มเพราะแท่งเทียนขนาดใหญ่มาก ในขณะที่เกิดเหตุการณ์นั้นข้าพเจ้ารู้ขึ้นมาว่าบุคคลที่มานี้คือ ท่านท้าวฯ แต่คิดในใจด้วยความแปลกใจว่า ท่านท้าวเวสสุวัณ เป็นหัวหน้ายักษ์ แต่เหตุใดจึงมาในรูปลักษณ์คนแต่งชุดขาว ทันใดก็มีเสียงตอบมาว่า **“แล้วเอ็งเชิญข้าฯ มาทำอะไรวะ”** ข้าพเจ้ารู้ขึ้นมาเองหลังจากสิ้นเสียงว่า ท่านเป็นผู้มาลงพุทธคุณ จึงต้องนุ่งชุดขาว โอหนอ...ช่างแปลกประหลาดแก่หัวใจข้าพเจ้าเหลือเกิน ไม่เคยนึกคิดมาก่อนเลยว่า จะได้พบเห็นเหตุการณ์อันพิสดารพันลึกเช่นนี้ นี่คงเป็นเพราะศรัทธาที่ตั้งมั่นลงในพระพุทธศาสนา ไม่มีความลังเลสงสัยในพระธรรมคำสั่งคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านท้าวฯจึงได้มาโปรด หลังจากเสร็จพิธี ท่านพระอาจารย์จันทร์ฯ เจ้าอาวาส วัดป่าหลวงตาบัวฯ ได้ให้ข้าพเจ้าและคณะ นำเหรียญดังกล่าวทั้งหมดขึ้นไปไว้บนศาลาการเปรียญ ซึ่งเป็นสถานที่คณะสงฆ์ทำสังฆกรรมสวดมนต์ทำวัตร เพื่อเป็นการลงพุทธคุณธรรมคุณ สังฆคุณไปด้วย

ท่านท้าวมหาราชทั้งสี่ร่วมทำบุญสร้างพระใหญ่

นับตั้งแต่ไม่มีความลังเลสงสัยในพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาค อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่หลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง นำมาถ่ายทอด ศรัทธาตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในพระรัตนตรัย จิตมีความมุ่งมั่นต่อพระนิพพาน และรักษาศีล เจริญสมถะและวิปัสสนากัมมัฏฐาน จิตเริ่มรับรู้เรื่องราวเหตุการณ์ของโลกทิพย์ได้ชัดเจน การปฏิบัติธรรม เจริญภาวนาได้ผลดี ได้เกิดเหตุการณ์ที่น่าประหลาดใจ ก็คือตามที่ข้าพเจ้าได้น้อมบูชาท่านท้าวมหาราชทั้งสี่ และขอให้ท่านร่วมทำบุญสร้างพระใหญ่ด้วย พร้อมกับข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงจะมาช่วยทางทิพย์หรือสงเคราะห์ด้วยการคุ้มครองรักษา แต่เหตุการณ์หาเป็นเช่นที่คิดไว้ไม่ ปรากฏว่าเพื่อนสนิทคนหนึ่ง คือ คุณชินพงศ์ ศรแก้ว ซึ่งไปอยู่ประเทศสหรัฐอเมริกา และไม่ได้ติดต่อกันมานานร่วมสิบปี ได้ติดต่อมาทางโทรศัพท์ขอส่งเงินมาร่วมทำบุญสร้างพระใหญ่ด้วยจำนวนสี่พันบาท ช่างแปลกประหลาดพิสดารเพียงใด ท่านท้าวมหาราชร่วมทำบุญสร้างพระใหญ่ด้วยองค์ละหนึ่งพันบาท เหตุการณ์นี้ ทำให้ข้าพเจ้าได้ความรู้เพิ่มขึ้นมาว่า สิ่งที่เทวดาท่านจะสงเคราะห์จะต้องเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิด หรือยากที่จะเกิดขึ้น และเราจะรู้ได้ชัดแจ้งว่านี่คือการกระทำของท่าน เหมือนอีกเหตุการณ์หนึ่งขณะที่กำลังสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๔ ซึ่งจะได้เล่าต่อไปภายหลัง

พบวิญญาณของหญิงในศาลาโรงฉันเก่าที่วัดป่าหลวงตาบัวฯ

ในระหว่างสร้างพระองค์ที่ ๑ ข้าพเจ้ากับคณะได้พักอาศัยอยู่ในศาลาโรงฉันเก่า โดยกางเต็นท์นอนกันในศาลา คืนวันหนึ่งเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น.หลังจากเหนื่อยจากการสร้างพระ ส่วนใหญ่ก็พักอาบน้ำและพักผ่อนแล้ว ข้าพเจ้าได้เข้านอนภาวนาอยู่ในเต็นท์ ได้มอง

เห็นผู้หญิงวัยกลางคนจำนวนสองคน นุ่งผ้าถุงสีดำเสื้อสีขาว กำลังจัดสิ่งของในตู้เหล็กอยู่ด้านท้ายศาลา มันเป็นเวลาดึกมากแล้ว คงไม่ใช่คนแน่ที่จะมาจัดตู้ในยามนี้ และที่วัดนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยเห็นผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์ดังกล่าว ทันใดนั้นเอง คุณอดิศักดิ์ (บอย) ซึ่งได้มาร่วมสร้างพระด้วย และกำลังนั่งแต่งแบบพิมพ์พระอยู่ ได้ลุกขึ้นวิ่งเข้าไปในเต็นท์นอนด้วยความตกใจ รุ่งเช้าได้สอบถามกันแล้วทราบว่าคุณอดิศักดิ์ฯ ได้ยินเสียงผู้หญิงพูดคุยกันด้านท้ายศาลา สัญชาตญาณรู้ได้เองว่าไม่ใช่คนแน่นอน จึงได้วิ่งเข้าเต็นท์นอนไม่ออกมาอีกเลยจนกระทั่งรุ่งเช้าของวันใหม่..........ท่านเป็นเทวดารักษาศาลา

อานุภาพของการสร้างพระใหญ่

หลังจากสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๑ เสร็จ ข้าพเจ้าก็ทำวัตรสวดมนต์นั่งภาวนาพุทโธ อานาปานสติ มรณสติ และเจริญโพชฌงค์ ๗ (สติ ธัมมวิจัย วิริยะ ปีติ ปัสสัทธิ สมาธิ อุเบกขา) และยกสังโยชน์ธรรม ๓ ประการขึ้นพิจารณา เพราะเป็นโคตรภูแห่งพระโสดาบัน ตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดท่าซุงสอน การเจริญสมาธิในช่วงหลังนี้ก้าวหน้าได้พบได้เห็น ได้รู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อน กล่าวคือ รู้ทางไปของจิต รู้ทางไปสู่ฌาน ๑, ๒, ๓, ๔ การกำหนดจิตเข้า-ออกฌาน สามารถทำได้เร็วขึ้น และกำหนดรู้ได้ตามลำดับฌาน ซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่รู้ไม่เข้าใจ แต่ก็ทำไปตามที่หลวงพ่อท่านสอน คือให้ยอมรับว่าตัวเองโง่ก่อน แต่ที่จริงมันก็โง่อยู่แล้ว ฟังท่านผู้รู้อธิบายก็ยังไม่เข้าใจ แต่ก็ทำตามที่ท่านสั่ง เมื่อทำไปปฏิบัติไป......ถึงเวลาก็รู้เองชัดเจน และจะบอกหรือจะอธิบายให้ผู้อื่นฟังต่อเพื่อให้เข้าใจตามก็ยากเต็มทีอีกเหมือนกัน จะว่าคิดเองนึกไปเองก็ไม่ได้ เพราะไม่ใช่คนที่เชื่ออะไรง่าย ๆ แต่นี่มันรู้ชัดและอาการต่าง ๆ ปรากฏชัดแบบที่ไม่เคยรู้ไม่เคยเป็นมาก่อน..........

ขอเล่าอาการแรกเริ่มของการปฏิบัติ มีความแปลกประหลาดเกิดขึ้น คือหลังจากพิจารณาศีล ๕, สมาทานพระกรรมฐาน เจริญพระไตรลักษณญาณ ก็ทำสมาธิภาวนา ยึดโยงจิตไว้ด้วยคำภาวนาว่า พุทโธ พร้อมกับการกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก แบบสบาย ๆ โดยมีสติกำหนดรู้เห็นลมหายใจเข้าออกชัดเจน เห็นลมหายใจเป็นเหมือนหมอกควัน ไหลเข้าไหลออก จากจมูกไหลเข้าไปตามโพรงจมูก ผ่านลำคอ ไปที่หน้าอก ถึงหน้าท้อง แล้วก็ไหลย้อนออกตามลำดับมาถึงปลายจมูก ไหลเข้า ไหลออก เช่นนี้แบบสบาย ๆ จนกระทั่งหมอกควันนั้นเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นลำแสงสีขาว เหมือนลำแสงหลอดนีออน ช่วงนี้จิตสบายมากขึ้น ลำแสงสีขาวนวลนั้นไหลเข้าออก แต่เริ่มไหลช้าลง และก็ไหลสั้นเข้า ๆ จนกระทั่งหยุดนิ่งเป็นดวงกลม ๆ สีขาวสว่าง จิตสงบนิ่ง ไม่รับรู้อารมณ์ใด ๆ เลย มีแต่ความรู้........ตัวรู้........กับดวงนิมิตสีขาวสว่างดวงนั้น เวลาผ่านไป ๒ ชั่วโมง จิตจึงคลายตัว.........มันแปลกประหลาดเหลือเกิน........อัศจรรย์ใจเหลือเกิน........อะโหพุทโธ พระพุทธเจ้าประเสริฐจริงหนอ.....อะโหธัมโม พระธรรมประเสริฐจริงหนอ........อะโหสังโฆ.......พระอริยะสงฆ์ประเสริฐจริงหนอ

เรื่องอัศจรรย์เห็นตัวเราเองนอนกรน

คืนวันหนึ่งหลังจากไหว้พระสวดมนต์ เจริญภาวนา พิจารณาพระไตรลักษณ์, มรณสติ ระลึกถึงความตายเป็นอารมณ์ นี่ขาดไม่ได้ทุกครั้งที่เจริญภาวนา จะต้องเห็นร่างกายของตนเองตาย เห็นอาการตายในระยะเวลาต่าง ๆ ตายแล้ว ๓ ชั่วโมง ร่างกายเริ่มเย็นแข็ง เพราะธาตุลมดับ ธาตุไฟก็ดับ, ตายแล้ว ๖ ชั่วโมง ร่างกายจะแข็งมากขึ้น ผิวหนังหน้าตาจะบวม คล้ำเขียว เพราะธาตุดินกับธาตุน้ำจะแยกจากกัน น้ำเลือดน้ำหนองจะไหลออกจากทวาร, ตายแล้ว ๑๒ ชั่วโมง

ร่างกายจะเริ่มเน่า มีกลิ่นเหม็น ปากจะอ้า ตาจะถลน หลังจากนั้นไปก็เริ่มเน่าเฟะ กลิ่นเหม็นตลบมากขึ้น ธาตุทั้ง ๔ ในกายจะแยกจากกัน สัตว์ตัวเล็ก ๆ พวกหนอน แมลง จะมาชอนไชกินศพ พวกอมนุษย์ก็จะมากินซากศพ ....ร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของคนอื่นก็ดี ล้วนต้องเป็นอย่างนี้ทั้งสิ้นหนอ........เหลือแต่โครงกระดูกตั้งไว้ให้นั่งสมาธิ......น่าสมเพช....น่าเบื่อหน่ายหนอ........ชำระจิตสะอาดแล้ว ร่างกายเหมือนถูกตรึงถูกโบกด้วยปูนซีเมนต์แข็งทื่อ ....ความโปร่งเบาสบาย สว่าง ตัวรู้ ปรากฏขึ้นแก่จิต....จิตอยู่ในถ้ำ ถ้ำคือร่างกาย โอหนอ จิตไป ๆ มา ๆ ระหว่างฌานที่ ๓ กับ ๔

หลังจากแผ่เมตตา เจริญพรหมวิหารสี่ ไปในทิศทั้งปวง ไปในภพภูมิจักรวาลทั้งปวง.......ขณะให้ร่างกายขันธ์ห้านอนพักผ่อน ก็ยังเจริญอานาปานสติ ก่อนจะหลับความรู้แปลก ๆ ก็ปรากฏ คือ สามารถมองเห็นตัวเองนอนกรนได้ กรนเสียงดังพอสมควร พร้อมกับเห็นลมหายใจเข้าออกชัดเจน ประมาณ ๔-๕ ครั้ง แล้วก็เข้าสู่ภวังค์หลับไป ครั้นรุ่งเช้า สติระลึกรู้เริ่มปรากฏพร้อมกับการตื่นขึ้น ก็จะเห็นตัวเองค่อย ๆ กรน พร้อมกับเห็นลมหายใจค่อย ๆ แรงขึ้น คล้ายกับเราดำน้ำ แล้วกำลังค่อย ๆ โผล่ขึ้นผิวน้ำ ....ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสสอน ให้มีสติสัมปชัญญะ ระลึกรู้ไว้ในมหาสติปัฏฐาน ๔ (มีสติพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม) แล้วจะสามารถรู้ได้ว่า หลับก็รู้ว่าหลับ.......ตื่นก็รู้ว่าตื่น........เป็นเช่นนี้เองหนอ .....ไม่สงสัยแล้ว

ความอัศจรรย์ของพลังจิต

หลังจากชำระร่างกายให้สะอาด ก็เข้าห้องพระเพื่อสวดมนต์เจริญภาวนา ต่อหน้าองค์พระพุทธปฏิมากร......ข้าพเจ้าจุดธูปเทียน แล้วกล่าวคำนมัสการบูชาพระรัตนตรัย แล้วสมาทานศีลห้า พิจารณา

ทบทวนทุกสิกขาบท เพื่อหาข้อบกพร่อง ข้อด่างพร้อยต่อองค์ศีลว่ามีหรือไม่ประการใด....ศีลบริสุทธิ์ดีแล้ว ตัดปลิโพธ (ความวิตกกังวล) ทั้งหมด ทั้งอดีตที่ล่วงไปแล้ว อนาคตที่ยังมาไม่ถึง ให้อยู่กับปัจจุบันเท่านั้น แล้วก็สมาทานพระกรรมฐาน (เจริญสมถและวิปัสสนาควบคู่สลับกันไป) ....เจริญอานาปานสติ (การพิจารณารู้ลมหายใจเข้าออก) อันเป็นกรรมฐานกองสำคัญ เพราะพระสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์บรรลุพระโพธิญาณด้วยการเจริญอานาปานสติทั้งนั้น และฌานญาณที่เกิดด้วยอานาปานสติจะมีกำลังสูง มั่นคง ตั้งอยู่ได้นาน.....แล้วให้พิจารณาเห็นพระไตรลักษณ์ในขันธ์ห้าคือร่างกาย ว่ามันไม่เที่ยง แปรปรวนตลอดเวลาวินาที จะเลี้ยงดูบำรุงอย่างไร มันก็ยังมุ่งหน้าสู่ความชราและความตาย ไม่ช้าไม่นานหรอก ร่างกายนี้กับเราก็ต้องจากกัน วัตถุธาตุใด ๆ ก็ดี ญาติมิตรคนสนิทก็ดี ต้องพลัดพรากจากกันแน่นอน ความตายจะปรากฏแก่เราได้ทุกเวลานาที จงอย่าประมาทในชีวิต ว่าเราจะยังไม่ตายในวันนี้ พรุ่งนี้ เดือนนี้ ปีนี้ เพราะความตายไม่มีนิมิตเครื่องหมายที่จะบอกให้เรารู้ล่วงหน้า...จงอย่าได้ประมาท...มรณานุสติเป็นหนึ่งในอนุสติ ๑๐ (ในกรรมฐาน ๔๐ ทัส ได้แก่ กสิณ ๑๐, อนุสติ ๑๐, อสุภ ๑๐, พรหมวิหาร ๔, อรูปฌาณ ๔, อาหาเรปฏิกูลสัญญา, จตุธาตุววัฏฐาน ๔) พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสสอนว่า มรณสติ เป็นได้ทั้งสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน มรณสติ เป็นอารมณ์ตัด ไม่ให้ยึดติด ในร่างกายขันธ์ห้าหรือวัตถุธาตุใด ๆ ในโลก เพราะเมื่อความตายมาถึง สิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวเนื่องกับร่างกายขันธ์ห้าก็ไม่มีความหมาย ทรัพย์สิน ชื่อเสียงยศศักดิ์ ลูกสามีภรรยา ต้องทิ้งไว้ข้างหลัง ไม่สามารถนำติดตัวไปด้วยได้ สิ่งที่จะติดตัวไปก็มีเพียงบาปกับบุญเท่านั้น......ฉะนั้น จงอย่าวิตกกังวลกับสิ่งเหล่านี้อีกเลย

ปล่อยให้เป็นไปตามกรรม ตามวิบากของเขาเถิด.....คติของเขาเป็นอย่างไร เขาก็จะเป็นอย่างนั้น เพราะไม่มีใครไปฝ่าฝืนกฏแห่งกรรมได้เลย ดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า **นัตถิ กัมมะ สมังพลัง** คือ พลังอำนาจใด ๆ จะเสมอด้วยอำนาจของกรรมไม่มี....เมื่อจิตปล่อยวาง ความโปร่งเบาความสบายก็ปรากฏ อาการความรู้สึกทางกายลดน้อยลง จิตเป็นหนึ่งในอารมณ์สมาธิ ประมาณ ๑๐ นาที......จึงลืมตาขึ้นมองไปที่แสงเทียน ที่ยังคงส่องสว่างถวายเป็นพุทธบูชาอยู่ เปลวเทียนลุกนิ่งอยู่....จิตเพ่งไปที่เปลวเทียนแล้ว เพียงแต่คิดกำหนดขึ้นว่าให้เปลวแสงเทียนนี้ ยืดยาวสูงขึ้น ..ทันใดนั้น...ได้เกิดเสียงดังเปรี๊ยะ ๆ ขึ้นที่ไส้เทียน แล้วเปลวแห่งแสงเทียนก็ลุกโพลงสูงขึ้น....สูงประมาณหนึ่งคืบ.......ช่างอัศจรรย์จริงหนอ.....พระพุทธานุภาพ พระธรรมานุภาพ พระสังฆานุภาพ ประเสริฐเลิศล้ำเหลือเกิน......เมื่อจิตสิ้นสงสัย ศรัทธาตั้งมั่น ความจริงก็ปรากฏ....พร้อมกับความรู้บางอย่าง.....

บอกรหัส และ เครื่องวัดใจ

การที่จะอธิบายเรื่องสมาธิ เรื่องฌาน ให้ผู้อื่นเข้าใจนั้นยากเย็นเหลือเกิน แต่ข้าพเจ้าก็พอที่จะบอกรหัส หรือ เขียนหัวใจออกมาให้ท่านได้รู้ หรืออาจนำไปเป็นแนวทางได้บ้างคือ ต้องยึดหลักคือเสากระโดงไว้ให้มั่น เสากระโดงนั้นก็คือ พระสติ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ให้ยึดสติไว้ให้มั่น ไม่ว่าสิ่งใด ๆ อารมณ์ใดจะเข้ามาหรือผ่านเข้ามา ก็ให้มีสติระลึกรู้ไว้ ให้รู้ไว้เท่านั้น เหมือนนายทวารนั่งเฝ้าประตู เขาผ่านมาแล้วก็ผ่านไป อย่าไปปรุงแต่งต่อความออกไป เพียงแค่ตัวรู้เท่านั้น โดยใช้สลับกับการนำพระไตรลักษณ์ (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) มาพิจารณาเป็นอาวุธประหารหรือตัดอารมณ์ชั่วร้าย กิเลส ตัณหาทั้งหลาย ความ

ทะยานอยากในโลกธรรมทั้งหลาย (ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทุกข์) ให้มันออกไปจากจิตสันดาน โดยพิจารณาลงที่ขันธ์ห้า คือร่างกาย จะเป็นร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของคนอื่นก็ดี ล้วนมีสภาพเหมือนกัน โดยพิจารณาตามลำดับตั้งแต่เกิดจนเห็นมันตาย จะรู้ว่าร่างกายขันธ์ห้า ไม่มีอะไรดี มันเป็นเหตุปัจจัยแห่งทุกข์ ถ้าเรายึดติดกับมัน มันก็จะทำให้เราต้องเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ ไม่รู้จักจบสิ้น จงพิจารณาเห็นว่า ขันธ์ห้าคือร่างกาย มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา ไม่ควรยึดมั่นถือมั่นในร่างกายขันธ์ห้าอีกต่อไป แม้แต่วัตถุธาตุใด ๆ ในโลก ก็ไม่มีอะไรตั้งอยู่ได้ถาวรตลอดกาล มันต้องพังสลาย ฉิบหายหมดไม่มีเหลือ มนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก ก็ไม่ยั่งยืน ยังตกอยู่ในสภาพแห่งพระไตรลักษณ์ทั้งสิ้น ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ยังไม่พ้นอบายภูมิ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน อกุศลกรรมที่เราทำไว้มากมายกำหนดนับไม่ได้ มันรอเล่นงานเราอยู่ตลอดเวลา ตราบใดยังมีขันธ์ห้าเป็นเครื่องรับวิบากกรรม ก็หนีไม่พ้น......พอกันที....จะต้องการมีร่างกายขันธ์ห้าอีกต่อไปทำไม จะทุกข์ต่อไปอีกทำไม ไปพระนิพพานดีกว่า จุดเดียวที่เราต้องการคือพระนิพพาน กิเลส ตัณหา อุปาทาน ผู้สร้างภพ สร้างชาติ จงหมดไปจากจิตอทิสมานกายแห่งเรา......เราไม่เป็นศัตรูกับใครและก็ไม่มีใครเป็นศัตรูกับเรา.........ลมหายใจที่เหลืออยู่ จะสร้างแต่คุณงามความดี บำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ ๓ คือการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา สร้างสมบารมีสิบทัศให้เต็ม (ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา) หมดลมหายใจเมื่อใด ขอไปพระนิพพานเท่านั้น......เพียงแค่คิดก็รู้สึกสบาย.......ใจก็เป็นสุขขึ้นมาแล้ว..........ขอให้นำไปเจริญ คือทำให้มาก ๆ ทำซ้ำ ๆ ท่านก็คงจะรู้จะเข้าถึงธรรมด้วยตนเอง............สาธุ

เครื่องมือ มีอีกสิ่งหนึ่งที่จะใช้เป็นเครื่องมือวัดระดับของจิต หรืออารมณ์ฌาน ขอกล่าวโดยย่อ ก็คือ องค์คุณของปฐมฌาน คือ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตารมณ์ จะเป็นเครื่องบอกระดับฌานให้เรารู้ตั้งแต่ ปฐมฌาน คือ ฌานที่ ๑ จนถึง ฌานที่ ๔ .....ท่านจะเข้าใจหรือไม่เวลานี้...ไม่เป็นไร...ปฏิบัติแล้ว จะรู้ชัดเจนเมื่อท่านเข้าไปถึง

สหายผู้เป็นอมนุษย์มาขอส่วนบุญ

สมาธิและปัญญาที่เกิดขึ้นนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นผลมาจากการสร้างพระใหญ่แน่นอน เพราะท่านกล่าวไว้ว่า การสร้างองค์พระใหญ่ มีกำลังสูงมาก ให้ผลใหญ่ ให้เดชอำนาจใหญ่ หลังจากปฏิบัติธรรมเจริญภาวนา มรณสติ แผ่เมตตาพรหมวิหารสี่เป็นอัปปมัญญาไปในทิศทั้งปวง แผ่อุทิศส่วนกุศลให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายแล้ว ก็เอนตัวลงนอน นอนไปได้ประมาณ ๓ นาที ก็เคลิ้ม ๆ เห็นภาพนิมิตเกิดขึ้นชัดเจน เห็นมีมนุษย์จำนวนมาก จะว่าเป็นมนุษย์ก็ไม่ได้ เพราะเขาทั้งหลายมีร่างกายเป็นมนุษย์ แต่ตั้งแต่คอขึ้นไปเป็นงู สีดำมะเมื่อมทั้งตัวทั้งศีรษะ ร่างกายกำยำ ยืนรวมกันอยู่ จำนวนประมาณเต็มสนามฟุตบอล หันหน้ามองมาทางข้าพเจ้า และพูดว่า ท่านสร้างพระใหญ่แล้ว ขอให้อุทิศส่วนกุศลให้แก่พวกหม่อมฉันด้วย ข้าพเจ้าก็แปลกใจว่าพวกนี้เป็นใคร ทำไมพูดเสียงไพเราะอ่อนน้อมเหลือเกิน เพียงแต่คิดในใจ พวกเขาก็ตอบมาว่า “พวกข้าพเจ้าคือพวก ‘มะอุต’ ในอดีตพวกหม่อมฉันเคยเป็นบริวารของท่าน ขอให้ท่านช่วยแผ่เมตตาสงเคราะห์พวกหม่อมฉันด้วย” ตั้งแต่นั้นมาทุกครั้งที่อุทิศส่วนกุศล ข้าพเจ้าจะต้องเอ่ยถึงพวก “มะอุต” ให้มารับส่วนกุศลด้วยทุกครั้ง บัดนั้นมาก็ไม่พบเห็นพวกมะอุตในร่างอมนุษย์นั้นอีกเลย

กาลเวลาผ่านไป คราวหนึ่งของการภาวนา ได้หวนระลึกนึกในใจว่า เดี๋ยวนี้พวกมะอุตเป็นยังไงบ้างหนอ ทันใดนั้นปรากฏนิมิตเป็นภาพเทพบุตรจำนวนมาก มีเครื่องทรงเป็นทองสวยงามอร่าม มีชฎาประดับเพชรเต็มไปหมด อืมมมม...สาธุ สาธุ สาธุ.....ดีแล้ว....สหายผู้นิรทุกข์

พระตัณหังกรพุทธเจ้าโปรดสัตว์

พระตัณหังกรพุทธเจ้า พระใหญ่องค์ที่ ๑ นี้ ภายหลังข้าพเจ้าไปแวะเวียนไปดูแล และซ่อมแซมผิวบางส่วนที่ชำรุด และพบว่ามีบุคคลมากราบไหว้บูชาจำนวนมาก และมีการนำช้างไม้ และพวงมาลัยดอกไม้มาบูชา สอบถามทราบว่าเป็นการมาแก้บน แสดงว่าท่านเริ่มแผ่พระพุทธานุภาพ สงเคราะห์สรรพสัตว์ ประชาชน ตามที่พระอาจารย์จันทร์ฯ เจ้าอาวาส กล่าวไว้ ตัวอย่างเช่น คุณภัทรสกลฯ แต่งงานมานานร่วม ๑๐ ปี ไม่มีบุตร ได้ไปขอบุตรจากหลวงพ่อพุทธซ้อน ก็ได้บุตรชาย (ด.ช.ณภัทร์) สุขภาพร่างกายแข็งแรง จึงได้นำช้างไม้ ๑ คู่ไปถวายแก้บน, คุณอุดม ขันเอียด ซึ่งร่วมสร้างพระใหญ่ด้วย ได้บนขอให้ลูกชายฝาแฝดที่คลอดก่อนกำหนดเพราะครรภ์เป็นพิษต้องผ่าออกตอน ๗ เดือนก็ปลอดภัย และได้นำลูกไปช่วยสร้างพระเป็นการแก้บน และภายหลังก็เห็นมีช้าง และพวงมาลัย อีกมากมาย ......มาวางแก้บน

นอกจากนี้ข้าพเจ้าพร้อมด้วยคณะ เช่น คุณอดิศักดิ์ (บอย) ลิ้มทอง, คุณกาญจนา (อ้อย) ไชยมงคล, คุณวรวุฒิ (แบ๊ง) คุ้มทวีกิจ, คุณวรรณตรี คนอยู่ ได้ร่วมกันสร้างซุ้มเรือนแก้ว พญาครุฑ และแผ่นป้ายชื่อพระ (รวมมูลค่า ๕๐,๐๐๐.- บาท) นำไปติดตั้งถวายพระพุทธกาญจนาภิเษก (พระพุทธรูปของในหลวง) บนศาลาวัดป่าหลวงตา

มหาบัวฯ อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี อีกด้วย จึงขอแจ้งบุญให้ทุกท่านทราบเพื่ออนุโมทนาบุญด้วย.......

สร้างพระองค์ที่ ๒ พระเมธังกรพุทธเจ้า

การสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๒ นี้ พันตำรวจโทคมศักดิ์ สุมังเกษตร และผู้บังคับบัญชาของท่านคือ พ.ต.อ.จตุรงค์ ภุมรินทร์ ได้ขอเป็นเจ้าภาพใหญ่ โดยมีพวกเราเป็นเจ้าภาพร่วม โดยเริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔ นำแบบพิมพ์องค์พระใหญ่ ไปที่วัดบ้านทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๒ พระเมธังกรสัมมาสัมพุทธเจ้า ปรากฏว่ารถยนต์กระบะของข้าพเจ้าซึ่งใช้ขนแบบพิมพ์องค์พระไปวัดบ้านทวน ได้ขนแบบใส่รถเรียบร้อย อยู่ ๆ ก็มีปัญหาขัดข้อง ใส่เกียร์ไม่ได้ สร้างมหากุศลก็เป็นอย่างนี้แหละนะ....มารธรรมดาไม่กล้ามา ต้องเสนามาร ......แต่ก็ไม่ท้อถอย จึงได้ติดต่อไปที่ หจก.สุขสวัสดิ์เครน เซอร์วิสฯ โดย คุณพจนา แพทยนันท์, คุณสมเกียรติ แพทยนันท์ ซึ่งได้ร่วมทำบุญอีกเช่นเคย โดยส่งรถยนต์กระบะมาให้ยืมใช้ขนแบบพิมพ์พระ ไปวัดบ้านทวนฯ ....สาธุ ขออนุโมทนาบุญด้วย

ทำพิธีบวงสรวงก่อนสร้างพระ

เนื่องจากการสร้างพระใหญ่ มีกำลังสูงมาก อานิสงส์สูงมาก ข้าพเจ้าจึงต้องทำการบวงสรวงทุกครั้งตามแบบโบราณประเพณีของหลวงพ่อปาน และบรมครูของข้าพเจ้า คือหลวงพ่อฤๅษีวัดท่าซุง เพื่อให้ท่านมาสงเคราะห์และอนุโมทนา.....เหตุการณ์ประหลาดได้เกิดขึ้นอีก เมื่อทำพิธีบวงสรวง จุดธูปเทียนขึ้นพนมมือ ทำจิตให้เป็นสมาธิ เจริญวิปัสสนาญาณ ระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ

แล้วเจริญมรณสติคิดถึงความตายเป็นอารมณ์ ไปไม่กลับ หลับไม่ตื่น ฟื้นไม่มี หนีไม่พ้น เราต้องตายแน่ ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่ต้องการสิ่งใด ๆ ในโลกธรรม ลมหายใจหมดเมื่อใดขอไปพระนิพพาน.......ร่างกายโปร่งเบา ความสงบสุขปรากฏขึ้นแก่จิต

ทันใดนั้นเกิดนิมิตขึ้นบนท้องฟ้าเหนือที่บวงสรวง เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาเต็มท้องฟ้า ส่วนองค์ที่อยู่ตรงกลางพระสรีระร่างกายใหญ่กว่าองค์อื่น ๆ หลายเท่า..... พลันปรากฏร่างของท่านท้าวเวสสุวัณขึ้นบนโต๊ะบวงสรวง ท่านมีอาการขึงขัง พระหัตถ์ขวาถือกระบองแกว่งชี้ไปรอบบริเวณ เกิดผุดเสียงขึ้นมาในใจว่า ท่านมาแก้อาถรรพณ์ปัดเป่าอุปสรรค เพื่อให้การสร้างพระใหญ่สำเร็จ เพราะอานิสงส์มีมากมหาศาล **ชีวิตหนึ่งชาติหนึ่งของคนเรา ได้สร้างพระใหญ่สักองค์ก็ถือว่าประเสริฐมากแล้ว แต่นี่เราจะสร้างถึง ๒๘ องค์...**ระดับเสนามารจึงคอยขัดขวาง......กลัวคนจะไปสวรรค์ไปนิพพานกันหมด

ตั้งใจหล่อแบบพิมพ์พระด้วยปูนซีเมนต์ผสมใยแก้ว ใส่ตาข่ายลวด ผูกเหล็ก เพื่อให้มั่นคงแข็งแรง องค์พระจะได้อยู่คู่พระพุทธศาสนาสืบไปนานเท่านาน ข้าพเจ้าหวังเช่นนั้น.....แต่องค์ที่ ๒ นี้ เมื่อสร้างเสร็จแล้วมานั่งหวนระลึกจึงนึกได้ว่า องค์ที่ ๒ นี้ เท่ากับเราสร้างขึ้นมาถึง ๒ องค์ เนื่องจากเมื่อหล่อพิมพ์พระเสร็จแล้วนำไปประกอบไม่ลงตัว ทำอย่างไรก็ไม่ลงตัว จนต้องหล่อขึ้นใหม่ จึงสำเร็จ เพราะเหตุใดหนอ.....สถานที่ที่สร้างพระใหญ่มีอาถรรพณ์ ที่แรงมาก จุดที่สร้างอยู่ใกล้เมรุเผาศพ ประมาณ ๒๐ เมตร ถัดจากเมรุฯก็เป็นป่าช้า ด้านข้างก็เป็นศาลาดับจิต เป็นที่เก็บศพที่มาใหม่ รอบรรจุใส่ในโลง... วิญญาณผีเร่ร่อน สัมภเวสีก็มาก......นี่แน่ะ ท่านท้าวฯถึงได้ขึงขัง ฟาดกระบองไปรอบ ๆ ....เสนามารพ่ายแพ้ถอยไป........พวกเราสร้างสำเร็จ

ในการสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๒ นี้ มีบุคคลมาร่วมสร้างพระเพิ่มมากขึ้นหลายคน พวกเขามาด้วยใจศรัทธาแรงกล้าจริง ๆ เพราะการสร้างพระใหญ่เต็มไปด้วยความยากลำบาก อดหลับอดนอน ต้องทำต่อเนื่องถึงตีสามตีสี่ บางคราวทำถึงสว่าง ได้ยินไก่ขัน นกออกจากรัง ความเป็นอยู่ก็ไม่สบาย นอนในเต็นท์ อาหารการกินก็ลำบาก การเดินทางก็ไม่สบาย เพราะพวกเราไปสร้างพระใหญ่ได้ก็เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ ออกเดินทางก็เย็นวันศุกร์ กลับก็เย็นวันอาทิตย์ ถึงบ้านก็ดึก เช้าวันจันทร์ก็ต้องตื่นแต่เช้าไปทำงานตามปกติ คณะผู้มาร่วมสร้าง ต้องถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีอินทรีย์แก่กล้า (อินทรีย์ ๕ คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา) ศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนาจริง ๆ จึงจะทำได้

บุคคลผู้เป็นกำลังสำคัญ ในการร่วมสร้างพระใหญ่ คือ พันตำรวจโทคมศักดิ์ สุมังเกษตร, คุณอดิศักดิ์ (บอย) ลิ้มทอง, คุณกาญจนา (อ้อย) ไชยมงคล, คุณวรวุฒิ (แบ๊ง) คุ้มทวีกิจ, คุณวรรณตรี (วัน) คนอยู่, นายสัตวแพทย์สมชัย วิเศษมงคลชัย, คุณสมภพ รักษ์มณี, คุณปริชมน (อร) ไชยมงคล, คุณตรีพล เพ็ชรสุวรรณ, คุณจงใจ (หน่อย) วิเศษมงคลชัย, คุณแก้ว คุณนิ คุณหลา (๓ สาวพี่น้อง) เมตต์ปราณี, คุณพัชรพร กาศยปนันท์, คุณอรพรรณ วิเศษมงคลชัย, คุณพจนา แพทยนันท์, คุณสมเกียรติ แพทยนันท์, คุณไสว-ทองใบ เสียงเย็น, ด.ต.หญิง จิราภรณ์ สายะโสภณ, ส่วนคุณสุพรรย์ทิพย์ เชื้อตาอ่อน, ร.ต.ประเสริฐ-บรรจง รักข้าเกิด และคณะจากจังหวัดชลบุรี ซึ่งนอกจากจะมาร่วมสร้างพระแล้ว ยังได้นำคณะนางรำมาร่วมพิธีและรำเทพบันเทิงถวายเป็นพุทธบูชาด้วย อีกท่านหนึ่งต้องขอกล่าวถึงก็คือ คุณลุงทวี โพธิ์ทอง เป็นคนท้องถิ่น ได้

มาร่วมสร้างพระใหญ่ด้วย บางคราวก็ไปซื้อก๋วยเตี๋ยวในตลาดมาให้ เพราะเห็นพวกเราทำงานกันเหนื่อยหามรุ่งหามค่ำ

บันทึกประสบการณ์ทางวิญญาณ

พันตำรวจโทคมศักดิ์ สุมังเกษตร ท่านเป็นผู้มีศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนา และจากการที่ข้าพเจ้าได้สนทนากับท่าน ทำให้ทราบว่าท่านก็มีความปรารถนาจะสร้างพระพุทธปฏิมากรองค์ใหญ่อยู่แล้ว เนื่องจากท่านมีประสบการณ์ทางด้านจิตวิญญาณมามาก ทำให้ไม่ลังเลสงสัยในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา เมื่อได้มาพบข้าพเจ้าจึงได้ตกลงใจทันทีที่จะร่วมกันสร้างพระพุทธปฏิมากร หรือที่ข้าพเจ้าเรียกว่าพระใหญ่ เพื่อประดิษฐานถวายไว้ในพระบวรพระพุทธศาสนาสืบไปนานเท่านาน และ พ.ต.ท.คมศักดิ์ สุมังเกษตร รองผู้กำกับการ สถานีตำรวจนครบาลท่าเรือ ได้บันทึกเรื่องราวมูลเหตุที่มาของความเชื่อเรื่องบุญ-บาป, นรก-สวรรค์, กรรมเวร ความดี-ความชั่ว ไว้ว่า....

เรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวผมเอง เป็นประสบการณ์ที่น้อยคนนักจะได้พบได้เห็นและได้ยิน ส่วนมากจะได้ฟังจากเรื่องที่เขาเล่าต่อกันมาบ้าง อ่านจากบทความ หรือหนังสือประเภทลี้ลับบ้าง หรือดูจากภาพยนตร์ที่ถ่ายทำเพื่อความบันเทิงบ้าง ซึ่งในหลาย ๆ เรื่องที่ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ดูนั้น ผมเชื่อว่าบางส่วนมาจากเรื่องจริง แต่เกิดขึ้นมานานแล้ว คนที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนก็จะคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล หาความจริงไม่ได้ ทำหลอกให้คนอื่นเชื่อเพื่อเกรงกลัวเรื่องบาปบุญคุณโทษ บางคนก็ดูเป็นเรื่องตลกขบขัน สิ่งเหล่านี้ผมว่าแล้วแต่บุญกรรมที่คนเหล่านี้สะสมมาแต่ชาติปางก่อน ว่ามีมากน้อยเพียงใด อะไรจะเป็นปัจจัยให้เขาเหล่านั้นพบและเชื่อ บาง

คนคิดว่าบาปกรรมไม่มี เกิดมาเป็นมนุษย์ชาติหนึ่งก็กอบโกยหาความสุขใส่ตัว โดยไม่คำนึงถึงว่าสิ่งที่ตนเองต้องการนั้นจะได้มาด้วยวิธีใด จะบาปกรรมแค่ไหนอย่างไร ไม่เคยคิด แม้แต่พระสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่บางรูปที่เป็นข่าวปรากฏในหนังสือพิมพ์ ก็ยังประพฤติปฏิบัติผิดวินัยทำในสิ่งที่คนธรรมดายังไม่กล้าทำเลย

เรื่องราวประสบการณ์ทางวิญญาณปรากฏกับผมมีมาก แต่จะนำเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวผมและยืนยันได้ คือ

๑. **วิญญาณคนตายมาทวงสัญญา** เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๑ ขณะนั้นผมเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๓ ที่บ้านแม่ของผมเป็นบ้านเรือนไทยหลังใหญ่ มีชานบ้านต่อกับเรือนหลังเล็กที่ใช้เป็นครัวอีกหนึ่งหลัง ทั้งหมดปลูกติดต่อกันเหมือนกับบ้าน ๓ หลัง แต่ชานบ้านไม่มีหลังคา ขณะนั้นเป็นเดือนอะไรจำไม่ได้ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. ใกล้จะมืด ภาษาบ้านนอกเรียกว่า พลบค่ำ แต่ยังสามารถมองเห็นหน้ากันได้ ไปไหนมาไหนได้ ยังไม่มืดสนิท คนทั่วไปจะใช้เวลาช่วงนี้นั่งรับประทานอาหารเย็นกันเพราะเริ่มมืดคนก็จะกลับเข้าบ้านกันหมดเพราะสมัยนั้นไฟฟ้ายังไม่มี ใช้ตะเกียงน้ำมันก๊าดจุดให้แสงสว่าง ในบ้านผมก็มีพ่อ แม่ พี่ น้อง และ ป้าสิน (มาเยี่ยม) เตรียมจะรับประทานอาหารเย็น และแม่ผมก็ใช้ให้ไปเอาตะเกียงที่อยู่ในห้องนอนที่บ้านเรือนไทยหลังใหญ่ ซึ่งจะต้องเดินผ่านประตูเข้าไปสองชั้น จึงจะถึงห้องที่ใช้เป็นห้องนอนที่เก็บตะเกียง ผมรู้สึกกลัวเล็กน้อยแต่เนื่องจากเริ่มมืดแล้วจึงได้ชวนน้องชายไปด้วย แต่น้องชายไม่ยอมไป จึงต้องเดินเข้าไปเอาเองเพียงคนเดียว ผมเดินผ่านประตูแรกเข้าไป และจะต้องเดินเข้าไปอีก ๑๕ เมตร จึงจะถึงประตูห้องนอนใหญ่ซึ่งเป็นห้องนอนของแม่และเป็นที่เก็บตะเกียง เมื่อเดินไปถึงห้องนอนใหญ่ต้องข้าม

ธรณีประตูสูง ๕๐ ซม. เมื่อเดินเข้าไปในห้องถึงบริเวณที่นอนซึ่งห่างจากประตูประมาณ ๕ เมตร พบว่ามุ้งที่ใช้กางเวลาเข้านอนได้ถูกกางไว้เรียบร้อย ผมเองยังแปลกใจว่าทำไมวันนี้มุ้งจึงกางลงเร็วจัง หรือว่าแม่ไม่ได้ตลบมุ้งขึ้นเก็บเหมือนทุกวัน ขณะนั้นผมเดินเข้าไปใกล้ที่นอนเพื่อจะหยิบตะเกียง ซึ่งวางอยู่ห่างจากที่นอนไม่ถึง ๑ เมตร ทันใดนั้นเองได้ปรากฏมีชายรูปร่างสันทัดเปิดมุ้งออกมานั่งยอง ๆ (เหมือนหลวงพ่อคูณนั่ง) พร้อมกับจ้องมองมาที่ตัวผม ผมตกใจจึงได้เรียกไปว่า พ่อ ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่ใช่พ่อ เพราะพ่อผมเพิ่งไปลงข่ายในคลองใกล้บ้าน ก่อนไปพ่อผมได้ชวนผมไปด้วยแต่ผมไม่ไป ชายคนดังกล่าวที่นั่งยอง ๆ ไม่ได้พูดอะไร ยังคงนั่งอยู่ในท่าเดิม เพียงขยับตัวเคลื่อนไหว ในทันใดนั้นผมได้สติคิดว่าคงไม่ใช่คนแน่ จึงได้วิ่งร้องไห้ออกจากห้องนอนแม่ทันทีผมร้องเสียงดังด้วยความตกใจจนพ่อผมได้ยิน ส่วนแม่กับป้าได้เข้ามาถามว่าเป็นอะไร ผมได้ตอบไปว่ามีผู้ชายอยู่ในห้องนอนแม่ เปิดมุ้งออกมา แม่กับป้าหาว่าผมหลอกน้อง ๆ ให้กลัว ก็จับแขนผมพากันเข้าไปในห้องนอนทันทีโดยที่ป้าผมถือมีดเข้าไปด้วย เมื่อเข้าไปถึงห้องนอนปรากฏว่าไม่พบอะไรเลย ส่วนมุ้งก็ถูกตลบเก็บไว้ตามปกติ ไม่ได้ถูกกางลงอย่างที่ผมเห็นแต่อย่างใด เมื่อพ่อผมมาถึงบ้านก็สอบถามอีก ผมก็ได้เล่าไปตามความจริงที่พบเห็น ผมเกือบจะถูกตีอีกเพราะถูกหาว่าหลอกน้อง ๆ เหตุการณ์นี้ทำให้ผมตกใจมากและนอนหวาดผวาทั้งคืนเช้าวันรุ่งขึ้น ปรากฏว่าน้ากร่างซึ่งเป็นน้องสาวของพ่อได้เดินทางมาหาแต่เช้า ในลักษณะที่ผ้าถุงที่นุ่งสวมใส่มานั้นเปียกน้ำค้าง พ่อผมแปลกใจเพราะบ้านน้ากร่างอยู่ไกลตั้งหลายกิโลเมตร ทำไมจึงรีบเดินทางมาถึงแต่เช้า เมื่อมาถึง น้ากร่างได้ถามพ่อผมว่า **“เมื่อคืนพี่ทิด (หมายถึงอาโก่ง เป็นน้องชายของพ่อ ซึ่งถูกฆ่าตายเมื่อ ๔ ปีก่อน) มาหาพี่หรือเปล่า**

เมื่อคืนนี้ไปกวนหลานทั้งคืนเลย” ทำให้พ่อผมและทุกคนในบ้านพากันตกใจและเข้าใจได้ทันทีเลยว่า ผู้ชายที่ผมเห็นในห้องนอนแม่เมื่อหัวค่ำวานนี้ ก็คือผีหรือวิญญาณของอาโก่งที่ถูกยิงตายพร้อมครอบครัวเมื่อ ๔ ปี ที่แล้ว และศพยังไม่ได้เผา แต่ถูกฝังไว้ที่ป่าช้าบ้านบึงลี ห่างจากบ้านผมไปประมาณ ๗ กม. ซึ่งเมื่ออาโก่งถูกยิงตายนั้น พ่อผมได้พูดไว้ว่าอีก ๔ ปีจะไปเผา แต่เมื่อครบกำหนดก็ยังไม่ไปเผา วิญญาณหรือผีอาโก่งจึงได้มาทวงสัญญาและขอส่วนบุญ ซึ่งในปีนั้น พ่อผมและญาติ ๆ ได้เดินทางไปเผาศพอาโก่งทันที

๒. วิญญาณกลับบ้านหลังจากตายได้ ๗ วัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ ขณะนั้นผมเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เป็นช่วงปิดเทอมพอดี (ผมกำลังจะขึ้นชั้น ม.ศ.๒) นายบุญเกิด กะมุทา ซึ่งเป็นคุณตาของผม ได้ป่วยหนัก แม่และญาติ ๆ จึงพาไปรักษาที่โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ ในจังหวัดนครสวรรค์ แต่เนื่องจากคุณตาอายุ ๘๘ ปีแล้ว และป่วยเป็นโรคไส้ติ่งอักเสบและแตกก่อนที่จะพาไปถึงโรงพยาบาล แพทย์ได้ทำการผ่าตัด แต่คุณตาก็เสียชีวิตในเวลาต่อมา ผมซึ่งเป็นหลานได้บวชหน้าไฟอุทิศส่วนกุศลให้ เมื่อเผาศพคุณตาที่วัดเขากบเสร็จเรียบร้อยผมก็สึก และได้นำกระดูกคุณตากลับบ้าน ที่บ้านพลังซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองนครสวรรค์ประมาณ ๔๐ กม. เมื่อกลับถึงบ้านก็เตรียมตัวทำบุญ ๗ วัน ที่บ้านแม่ของผมหลังเดิมที่เป็นบ้านทรงไทย จะมีคนมาช่วยงานมาก คนโบราณมักจะพูดต่อ ๆ กันมาว่า เมื่อมีคนตายครบ ๗ วัน วิญญาณคนตายจะเดินทางกลับไปเยี่ยมบ้าน แม่ผมและญาติ ๆ ก็ทำอาหารที่คุณตาชอบได้แก่น้ำพริกปลาป่นผักต้ม จัดใส่สำรับไว้ที่บ้านของคุณตาซึ่งปลูกอยู่ติดกันกับเรือนไทยหลังใหญ่ เมื่อจัดเตรียมอาหารและขนมที่จะใช้ทำบุญเสร็จเรียบร้อยก็

พากันเข้านอน ตัวผมกับญาติอีกหลายคนพากันนอนที่ชานบ้าน เพราะลมเย็นดีเนื่องจากเป็นฤดูร้อน ครั้นเวลาประมาณห้าทุ่ม ผมและญาติหลายคนได้ยินเสียงหมาเห่าหอนตั้งแต่ทางเข้าบ้านซึ่งอยู่ห่างประมาณ ๑๐๐ เมตร เสียงหมาเห่าตรงเข้ามาในบ้าน แต่ไม่ได้ยินเสียงคนเดินขณะหมาเห่ามาถึงบันไดบ้านผม ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงของคุณตา (ซึ่งได้เสียชีวิตไปแล้ว) เรียกชื่อแม่ผมว่า "อีเล็ก ๆ ๆ" (แม่ผมชื่อนกเล็ก แต่คุณตาจะเรียกว่า อีเล็ก) ผมและญาติ ๆ หลายคนที่ยังไม่หลับต่างได้ยินกันชัดเจน หลังจากนั้นเสียงหมาก็พากันเห่าตรงไปที่บ้านของคุณตา ซึ่งอยู่ติดกัน ผมและญาติหลายคนก็ได้ยินเสียงคนเปิดสำรับกับข้าวที่ได้จัดเตรียมไว้ให้คุณตา ครั้นรุ่งเช้าก็ได้นำเรื่องเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนมาพูดคุยกันเพราะต่างก็ได้ยินเหมือนกัน..........เป็นเรื่องแปลกมาก

ทั้งสองเรื่องที่ผมได้ประสบมาด้วยตัวของผมเองนี้ เหตุการณ์ครั้งที่ ๑ เกิดขึ้นมาแล้ว ๓๗ ปี เหตุการณ์ที่ ๒ เกิดขึ้นมาแล้ว ๓๓ ปี เมื่อผมมีอายุมากขึ้นมีประสบการณ์มากขึ้น แต่ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ ว่าสิ่งที่ผมได้เห็นได้ยินมานั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร คนที่ตายไปแล้วถูกเผาเหลือแต่เถ้าถ่าน ทำไมจึงมาปรากฏให้หมาเห่าได้ และสามารถส่งเสียงเรียกชื่อแม่ผมได้ โดยเสียงนั้นเป็นเสียงของคุณตาแน่นอน เมื่อมาศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และคำสอนของพระสงฆ์ที่มีชื่อเสียงทางวิปัสสนากรรมฐานหลายองค์ ประกอบกับสิ่งที่ผมได้เห็นทำให้ผมเชื่อโดยสนิทใจว่า บาปบุญมี นรกสวรรค์มี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว วิญญาณมีจริง ผีมีจริง แต่จะอยู่ในลักษณะอย่างไรไม่สามารถจะอธิบายได้ ผมถือว่าตัวผมเองมีบุญที่ได้มาพบและได้ยินสิ่งที่คนทั่วไปเชื่อว่าไม่มีจริง ทำให้จิตใจของผมไม่หวั่นไหว มั่นคงในการทำบุญทำกุศล และก็เป็นบุญที่ได้มาพบกับ พ.ต.ท.สุรพลฯ กับคณะที่ร่วมกัน

สร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ถวายเป็นพุทธบูชา สืบต่ออายุพระศาสนาให้ยาวนาน ผมได้ตั้งใจไว้แล้วว่าเมื่อมีโอกาสก็จะร่วมทำบุญสร้างพระใหญ่ด้วยทุกครั้งและทำตลอดไป ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ใครก็ตามที่มีความสงสัยว่า ผีมีจริงหรือไม่ บาปบุญ นรกสวรรค์ มีจริงหรือไม่ เมื่อได้อ่านบันทึกประสบการณ์ของผมแล้ว ขอให้มั่นใจได้เลยว่า สิ่งต่าง ๆ ตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ที่พระท่านนำมาสอนนั้นมีจริง และเราเกิดมาเป็นมนุษย์ชาติหนึ่ง ซึ่งถือว่าเป็น **"ชาติกลาง"** สามารถทำบุญกุศลได้ตามที่ใจและกำลังกายเรามี ก็อย่าปล่อยเวลาให้ผ่านไป อย่าคิดว่าชาติหน้าจะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก หากไม่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์เราจะทำบุญกุศลอย่างไร เพื่อสร้างบุญบารมีเพื่อตัวของเราเอง และการทำบุญ ทำความดีก็ไม่ได้เบียดเบียนใคร มีแต่จะทำให้สังคมมีแต่ความสงบสุข คนที่อยู่ใกล้เราก็มีความสุข มีแต่สิ่งที่ดีทั้งสิ้น ผมก็ขอเชิญชวนให้ทุกท่านมาร่วมกันทำบุญ และทำความดีตามกำลังเท่าที่จะทำได้ เหมือนกับที่ผมก็ได้ตั้งใจทำ ทั้งนี้สาเหตุก็มาจากสิ่งที่ผมได้พบและได้เห็นตามที่ได้เล่ามาแล้ว............จบบันทึก

สร้างพระองค์ที่ ๓ พระสรณังกรพุทธเจ้า กับวิญญาณที่รอคอย

๗ ธันวาคม ๒๕๔๔ พันตำรวจโทคมศักดิ์ สุมังเกษตร รองผู้กำกับการฯ ซึ่งได้มาร่วมสร้างพระใหญ่ตั้งแต่องค์ที่ ๒ พระเมธังกรสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านพร้อมด้วยมารดา คือ คุณแม่นกเล็ก สุมังเกษตร และญาติมิตรได้ขอเป็นเจ้าภาพใหญ่ สร้างพระองค์ที่ ๓ พระสรณังกรสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยขอให้ไปสร้างที่วัดบ้านบึงลี ตำบลโพธิ์ไทรงาม อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร หลังจากที่ได้พูดคุยกันเรื่องที่จะสร้างพระองค์ที่ ๓ แล้ว คืนวันหนึ่งหลังจากทำวัตรสวดมนต์เจริญภาวนา ข้าพเจ้าได้หลับฝันไป นิมิตเห็นที่วัดบ้านบึงลี มีศาลาหลังเก่า ๆ สร้าง

ด้วยไม้ทรงสูง มีพื้นกระดานไม้เก่า ๆ ข้าพเจ้าได้เดินไปบนศาลานั้น เห็นพระภิกษุชรารูปหนึ่งนั่งอยู่พร้อมกับมีหญิงวัยกลางคนจำนวนประมาณ ๔-๕ คน นั่งอยู่บนนั้น และได้พูดกับข้าพเจ้าว่า ได้รอคอยมานาน จะขอร่วมสร้างพระพุทธรูปด้วย หลังจากวันนั้น ข้าพเจ้าได้นำความฝันไปเล่าให้พันตำรวจโทคมศักดิ์ฯ ฟัง ท่านก็ไม่พูดว่าอะไรในตอนนั้น แต่ท่านมาเปิดเผยในตอนสร้างพระเสร็จแล้วว่า.........เมื่อประมาณปีเศษ ที่วัดได้มีการสร้างเตาอบสมุนไพรและได้เกิดเหตุมีผู้หญิง ๔-๕ คน ตายพร้อมกันในห้องอบสมุนไพรที่วัด.......วิญญาณของพวกเธอรอคอยร่วมสร้างพระใหญ่ด้วย

เหตุการณ์อัศจรรย์ในวันบวงสรวง

ขณะที่ทำพิธีบวงสรวงอยู่นั้น ระหว่างภาวนาเจริญมรณสติและเจริญวิปัสสนาญาณ ปรากฏพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลอยอยู่บนท้องฟ้า ส่วนที่พื้นดินก็มีฝูงช้างใหญ่ น่าจะเป็นช้างศึกจำนวนมาก กว่า ๕๐ เชือก พากันวิ่งด้วยความคึกคะนองเตะฝุ่นฟุ้งกระจายเต็มไปหมด ซึ่งเหตุการณ์ตามนิมิต ข้าพเจ้าไม่หนักใจอะไร ช้างเป็นนิมิตของเทวดาเจ้าที่ ท่านและบริวารคงจะแสดงความโมทนายินดี และก็เป็นจริงดังคิด เพราะสร้างได้สำเร็จลุล่วงดีภายใน ๑ เดือน ซึ่งปรกติที่ผ่านมาแต่ละองค์ที่สร้าง จะใช้เวลาประมาณ ๓-๔ เดือน

ในการสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๓ ที่วัดบ้านบึงลี ได้มีอาจารย์ทองฯ และญาติมิตรของพันตำรวจโทคมศักดิ์ฯ มาร่วมด้วยช่วยกันจำนวนมาก โดยเฉพาะเรื่องอาหารการกิน ไม่ต้องห่วงกังวล สามมื้อตรงตามเวลา ทำให้การสร้างพระองค์ที่ ๓ เสร็จได้อย่างรวดเร็วภายใน ๑ เดือน

ลงมือสร้าง ๗ ธันวาคม ๒๕๔๔ และกล่าวคำถวายในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๕

เทวดาจำนวนมากมาอนุโมทนา

คืนวันหนึ่ง (ธ.ค. ๒๕๔๔) ระหว่างที่สร้างพระองค์ที่ ๓ พระสรณังกรสัมมาสัมพุทธเจ้า ช่วงนั้นเป็นฤดูหนาว อากาศเย็น ต้องก่อไฟผิงกันหนาว เวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. ขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับตาภาวนาอยู่ภายในเต็นท์ ข้าพเจ้าได้มองเห็นภาพโดยไม่ได้ลืมตา เห็นมีคนจำนวนมากเดินมาบริเวณที่พวกเรากางเต็นท์นอน มีชายชราสูงอายุประมาณ ๗๐ เศษ รูปร่างท้วม ผมหงอกขาว มีผ้าขาวม้าพาดบ่า จูงมือเด็กสองคนเดินมา พร้อมกับมีผู้หญิงและชายอีกหลายคน ลักษณะการแต่งกายแบบชาวบ้าน รวมประมาณ ๒๐ คนเศษ เดินผ่านแล้วก็มอง ๆ แล้วก็พากันเดินผ่านไป ข้าพเจ้ารู้ขึ้นมาในใจเองทันทีว่า บุคคลทั้งหลาย เหล่านี้มิใช่มนุษย์แต่เขามาดี มาอนุโมทนาบุญพระใหญ่ ครั้นรุ่งเช้า ระหว่างนั่งรับประทานอาหารเช้าที่ญาติของพันตำรวจโทคมศักดิ์ฯ นำมาให้ ระหว่างรับประทานอาหารข้าพเจ้าได้พูดขึ้นลอย ๆ ว่า เมื่อคืนได้มีแขกยามวิกาลมาเยี่ยมจำนวนมาก ทันใดนั้นสิบตำรวจโทหญิงจิราภรณ์ เพ็งแก้ว ซึ่งมาร่วมสร้างพระด้วย ได้พูดขึ้นทันทีว่าเมื่อคืนโดนผีหลอก เธอเห็นคนหลายคนเดินมาแล้วชะโงกหน้าเข้าไปในเต็นท์ที่เธอนอน แล้วก็พากันเดินผ่านไป เธอพูดด้วยอาการกลัวมาก และขอกลับบ้านที่ กทม.ในวันนั้น ข้าพเจ้าพูดชักชวนให้อยู่ก่อน โดยบอกว่าไม่ใช่ผีสางที่ไหนหรอก คงเป็นเทวดามาคุ้มครองและอนุโมทนาบุญที่เธอทำ เธอก็ไม่ฟัง และยืนยันจะกลับบ้าน กทม.ในวันนั้น ส่วนคุณปริชมนฯ (อร) ก็ได้พูดขึ้นเช่นกันว่า เมื่อคืนเธอรู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่นลุกขึ้นนั่งพูดคุยโต้ตอบกับคน (เทวดา) ๓ คน ที่เข้ามานั่งในเต็นท์

เขาถามว่ามาทำอะไร คุณอรฯ ตอบว่ามาช่วยเขาสร้างพระ แล้วคน (วิญญาณ) นั้นบอกว่าใกล้สว่างแล้ว ก็ออกจากเต็นท์ไป แต่ไม่ออกทางประตู ท่านออกทางด้านข้างที่ไม่มีประตูหน้าต่าง คุณอรฯก็ล้มตัวลงนอน ตื่นขึ้นมาก็ยังจำเหตุการณ์ได้ ....แปลกแต่จริง

การสร้างพระองค์ที่ 4 พระทีปังกรพุทธเจ้า

พระทีปังกรมหามุนี สูง ๘๐ ศอก พระรัศมีแผ่ไป ๑๐ โยชน์ บำเพ็ญเพียร ๑๐ เดือน ออกภิเนษกรมณ์ด้วยช้างต้น สมัยนั้นพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน เป็นพราหมณ์ชื่อ สุเมธ มีทรัพย์หลายโกฏิ ได้สละทรัพย์ ออกบวชเป็นดาบส ฤาษี มีอภิญญา ๕ เหาะเหินแสดงฤทธิ์ได้ พระมิ่งมงกุฎทีปังกรทรงสอน กายอันเน่านี้ มี ๙ ช่อง มีของไม่สะอาดไหลออกเป็นนิตย์ สุเมธดาบสโพธิสัตว์ นอนคว่ำที่เปลือกตมให้พระพุทธเจ้าพร้อมสาวกทั้งหลายเหยียบข้ามไป มิให้เหยียบเปลือกตม โดยตั้งความปรารถนาจะบรรลุพระสัพพัญญุตญาณฯ พระทีปังกรทศพลทรงพยากรณ์ว่า ท่านทั้งหลายจงดูชฎิลดาบส สุเมธโพธิสัตว์ผู้มีตบะสูงผู้นี้ ในกัปที่นับไม่ได้แต่กัปนี้ไป เขาจักได้เป็น พระพุทธเจ้าในโลก พระทีปังกรพุทธเจ้า มีไม้ตรัสรู้คือ ต้นเลียบ (ต้นมะกอก-ปิปผลิ) ทรงมีพระชนมายุ ๑ แสนปี เวมัตตะ คือความแตกต่างกัน ๕ อย่างของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ คือ อายุ - ปมาณ (ความสูง), กุล (พระทีปังกรเกิดตระกูลกษัตริย์, พระกกุสันธะและพระโกนาคมนะเกิดในตระกูลพราหมณ์) - ปธาน (ระยะเวลาการบำเพ็ญเพียร), รัสมิ (พระมังคละแผ่ไปตลอดหมื่นโลกธาตุ, พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันแผ่ออกหนึ่งวา)

การสร้างพระพุทธปฏิมากร องค์ที่ ๔ พระทีปังกรสัมมา-

สัมพุทธเจ้า สร้าง ๑๓ เมษายน ๒๕๔๕ - ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ณ สำนักสงฆ์เจ็ดคตทรัพย์เจริญธรรม หมู่ ๘ ตำบลชะอม จังหวัดสระบุรี พันตำรวจโทเสนิต สำราญสำรวจกิจ พร้อมด้วยญาติมิตร มีศรัทธาจิตเป็นกุศล ขอร่วมเป็นเจ้าภาพในการสร้างวิหาร (ฐานตั้งองค์พระ) โดยมีข้าพเจ้าและคณะของพวกเราสร้างองค์พระ คือ พันตำรวจโท คมศักดิ์ สุมังเกษตร, พันตำรวจโท นวพล สุขไพบูลย์, คุณอดิศักดิ์ ลิ้มทอง, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณวรรณตรี คนอยู่, คุณปริชมน ไชยมงคล, คุณวรวุฒิ คุ้มทวีกิจ, เด็กชายภูวนัย (ไอ้หมอ) ทวีวังสะ, ไอ้แอ๊ด เด็กวัด ๒ คนนี้แข็งแรง ช่วยยกปูนขึ้นเขา ฯลฯ เป็นกำลังสำคัญ ท่านเจ้าอาวาสและพระที่วัดก็ช่วยสงเคราะห์เป็นอย่างดี จนสร้างสำเร็จ

ก่อนสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๔ ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบวงสรวงเช่นเคย ได้เจริญสมถและวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อชำระจิตให้สะอาด สงบ ได้ปรากฏนิมิตในวันบวงสรวง เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับนั่งท่ามกลางหมู่พระสงฆ์สาวก ท้องฟ้าสว่างไสวมาก ข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิตหมายที่ดี และเชื่อว่าการก่อสร้างองค์พระจะเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ทั้งที่ดูแล้วน่าจะลำบาก เพราะสถานที่ตั้งอยู่บนไหล่เขาต้องนำรถแทรคเตอร์ขึ้นไปปรับพื้นที่ และทำถนนขึ้นไปยังบริเวณที่สร้างองค์พระ

เหตุการณ์ระหว่างการสร้างองค์พระก็มีปัญหาอุปสรรคไม่มาก ท้าวมหาราชท่านช่วยสงเคราะห์ และไม่มีอะไรมารบกวน สถานที่ก็เป็นวัดที่ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ สงบร่มรื่น บรรยากาศดีมาก แต่ในการสร้างพระใหญ่แต่ละองค์นั้น ข้าพเจ้าและคณะจะใช้เวลาว่างจากการงาน คือวันเสาร์อาทิตย์ไปสร้างพระ ถ้าเป็นวันปกติก็ทำงานกัน

การสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๔ นี้ ปรากฏว่า คุณสุพรรย์ทิพย์ เชื้อตาอ่อน, ร.ต.ประเสริฐ, บรรจง รักข้าเกิด และคณะจากจังหวัดชลบุรี ซึ่งได้นำคณะนางรำมาร่วมพิธี และรำเทพบันเทิงถวายเป็นพุทธบูชา อีกเช่นกัน

สัมภเวสีวิญญาณผู้หญิงเดินร้องไห้รอบศาลา

ในวันก่อนที่ข้าพเจ้าและคณะจะไป คงจะเป็นวันพฤหัสบดี ได้มีการนำศพมาตั้งสวดในศาลาที่ซึ่งข้าพเจ้ากับพวกได้กางเต็นท์นอนในเวลาไปสร้างพระ ปรากฏตามคำบอกเล่าของไอ้หมอเด็กวัด ว่าศพที่มาตั้งไว้เป็นศพของหญิงสาวซึ่งจมน้ำตาย ได้นำศพมาตั้งบำเพ็ญกุศลในศาลา ๑ วัน (เพราะเป็นผีตายโหง จะสวดแค่วันเดียว รุ่งขึ้นก็เผา) พอตกดึกปรากฏว่าได้มีหญิงสาวเดินร้องไห้รอบ ๆ ศาลา เสียงดังได้ยินกันหมด ทั้งพระทั้งเด็กวัด หลวงตาภิกษุรูปหนึ่งซึ่งมีห้องพักอยู่ในศาลาได้ยินเสียง ด้วยความสงสัยจึงเปิดประตูห้องออกมาดู ปรากฏว่าไม่พบอะไรหรือใครเลย ทุกอย่างเงียบสงบ หลวงตาจึงปิดประตูเข้าห้องจำวัด ส่วนไอ้หมอ, ไอ้แอ๊ดและบรรดาเด็กวัดต่างแย่งกันเอาจีวรของพระที่ไม่ได้ใช้แล้วมาคลุมโปงนอนกันหมด แต่เมื่อคณะของข้าพเจ้าไปสร้างพระและพักนอนในศาลาดังกล่าว กลับไม่มีเหตุการณ์น่ากลัวเกิดขึ้น เงียบสงบดี ข้าพเจ้ากับคณะได้ไหว้พระสวดมนต์ เจริญภาวนาอาจจะเป็นเพราะอานุภาพของท้าวมหาราชทั้งสี่ ที่ข้าพเจ้ากับคณะบอกกล่าวขอความคุ้มครองอยู่เสมอ

สัมภเวสี คือวิญญาณผีเร่ร่อน ตายก่อนอายุขัย คือตายก่อนกำหนดเวลาที่ควรจะตาย แต่ด้วยมีอุปฆาตกรรม คือบาปกรรมในอดีตมาริดรอนอายุ ทำให้เธอต้องตายก่อนอายุขัยถึงกำหนด เธอจึง

ทุกข์ทรมานและยังไม่อยากตาย วิญญาณของสัมภเวสีจะพบกับความมืดแปดด้าน ไม่มีหนทางที่จะไป บาปบุญที่ทำไว้ก็ยังไม่ส่งผล เพราะยังไม่ถึงเวลา..........จะอนุโมทนาบุญจากใครก็ไม่ได้ นอกจากญาติพี่น้องสายโลหิต หรือคนที่เกี่ยวเนื่องกันเท่านั้น......น่าสงสารมาก ยิ่งถ้ามีญาติพี่น้องเป็นมิจฉาทิฐิ ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญ ก็ยิ่งลำบากมาก ไม่มีใครทำบุญอุทิศไปให้........ดังนั้นเวลาอุทิศส่วนกุศลท่านจึงให้อุทิศให้แก่พวกอมนุษย์ และสัมภเวสีด้วย เผื่อว่าเขาอาจจะได้รับบ้าง แล้วแต่วิบากกรรม

ท้าวมหาราชช่วยสงเคราะห์เรื่องพ่นสีทององค์พระ

ครั้นถึงวันศุกร์ตอนเย็น ข้าพเจ้ากับคณะก็เดินทางไปที่วัดเจ็ดคตฯ เพื่อจะไปพ่นสีทององค์พระสำหรับอาทิตย์นี้ ปรากฏว่าตอนสาย ๆ ของวันเสาร์ ข้าพเจ้า, คุณอดิศักดิ์ฯ, คุณกาญจนาฯ, คุณต่ำฯ, คุณแบ๊ง และคณะ ได้เตรียมเครื่องอุปกรณ์เพื่อจะพ่นสีทององค์พระ แต่ปรากฏว่า วันนั้นตั้งแต่เช้าท้องฟ้ามืดครึ้ม เต็มไปด้วยเมฆฝนก้อนใหญ่ ๆ ไม่มีแสงแดดรอดมาได้เลย เพราะการพ่นสีทององค์พระ ต้องการแสงแดดมาก มิฉะนั้นทองจะไม่อร่ามเป็นเงางาม และถ้าไม่มีแดดหรือฝนตก พวกเราก็ทำงานกันไม่ได้ การเดินทางมาครั้งนี้ก็จะเสียเที่ยวเปล่า ๆ พลันข้าพเจ้าได้ฉุกคิดถึงท่านท้าวมหาราชขึ้นมา จึงได้เดินเข้าไปในศาลา จุดธูปเทียนบูชาพระ นั่งสมาธิแล้วอธิษฐานขอให้ท่านท้าวมหาราชมาช่วยสงเคราะห์ ถ้าหากไม่เกินวิสัย หลังจากนั้นพวกเราก็มาที่ที่สร้างพระใหญ่องค์ที่ ๔ ขณะที่นั่งสนทนากันเรื่องต่าง ๆ อยู่นั้น ทันใดนั้นเอง ได้ปรากฏมีลำแสงแดดสว่างจ้ามาที่องค์พระส่องลอดออกมาจากก้อนเมฆซึ่งแยกตัวออกเป็นรูปวงกลม พวกเรา

คนหนึ่งพูดขึ้นว่า พ่นทองได้ ถ้าแสงแดดจ้าขนาดนี้ เป็นอันว่าวันนั้น พวกเราสามารถพ่นทององค์พระใหญ่ได้สำเร็จ พวกเราเข้ามานั่งพักในศาลา เวลาผ่านไปประมาณ ๔๐ นาที คาดว่าสีทองที่พ่นไว้คงแห้งแล้ว ฝนก็ตกเทลงมาห่าใหญ่และนาน ....เทวานุภาพ

การสร้างพระองค์ที่ ๕ พระโกณฑัญญะพุทธเจ้า

ต่อจากสมัยพระทีปังกรพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าพระนาม ว่าโกณฑัญญะ ผู้นำโลก ผู้มีพระเดชไม่มีที่สุด มีพระยศนับไม่ได้ ผู้มีพระคุณหาประมาณมิได้ ยากที่จะเข้าเฝ้า ครั้งนั้น พระพุทธเจ้าทรงประกาศอินทรีย์ พละ โพชฌงค์ และมรรคสัจ เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งปวง ต้นไม้เป็นที่ตรัสรู้ ชื่อต้นสาลกัลยาณี หรือต้นขานาง พระมหามุนีพระองค์นั้น สูง ๘๘ ศอก ทรงสง่างามเหมืองดวงจันทร์ประหนึ่งดวงอาทิตย์เที่ยงวัน ในยุคนั้น ทรงมีพระชนมายุ ๑๐๐,๐๐๐ ปี ทรงบำเพ็ญบารมีมา ๑๖ อสงไขยกำไรแสนกัป เสด็จออกมหาภิเนษกรมณ์ด้วยรถทรงเทียมม้า ทรงผนวชบำเพ็ญเพียรอยู่ ๑๐ เดือนก็ตรัสรู้ คนสิบโกฏิก็บวชตามเสด็จ รับข้าวมธุปายาสจากธิดาเศรษฐีชื่อยโสธรา, เวลาเย็นรับหญ้า ๘ กำ จากสุนันทะอาชีวกถวาย ทรงทำประทักษิณ ต้นสาลกัลยาณี (ต้นขานาง) ๓ ครั้ง ทรงสำรวจดู ทิศบูรพา (ตะวันออก) ทรงปูลาดหญ้ากว้าง ๕๘ ศอก ทรงนั่งขัดสมาธิ อธิษฐานความเพียรมีองค์ ๔ ทรงกำจัดกองกำลังของมาร ทรงใคร่ครวญว่า เราจะแสดงธรรมครั้งแรกแก่ใครเล่าหนอ ก็ได้ทรงเห็นภิกษุสิบโกฏิซึ่งบวชตามพระองค์ว่า กุลบุตรพวกนี้สะสมกุศลมูลไว้ จึงบวชตามเรา เราจะพึงแสดงธรรมแก่กุลบุตรพวกนี้ก่อนใครหมด ครั้นทรงใคร่ครวญอย่างนี้แล้ว ทรงตรวจดูว่าภิกษุเหล่านี้ บัดนี้อยู่ที่ไหน ก็ทรงเห็นว่าอยู่

กันที่เทวะวัน กรุงอรุนธวดี ระยะทาง ๑๘ โยชน์แต่ที่นี้ จึงทรงอันตรธานจากโคนโพธิพฤกษ์ (ด้วยพุทธานุภาพ) ไปปรากฏที่ เทวะวัน เหมือนบุรุษมีกำลัง เหยียดแขนที่คู้หรือคู้แขนที่เหยียด ฉะนั้น ทรงแสดงพระธัมมจักกัปวัตนสูต เทวดาและมนุษย์แสนโกฏิตรัสรู้ธรรม

องค์ที่ ๕ พระโกณฑัญญะสัมมาสัมพุทธเจ้า เริ่มสร้าง ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ - ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ณ วัดบัณฑูรสิงห์ (วัดบางโทรัด) จ.สมุทรสาคร โดยมี พันตำรวจเอก สุรพล-คุณปาริชาติ คงคาสวัสดิ์ รองผู้บังคับการ เป็นผู้มีศรัทธาแก่กล้า มีจิตเป็นกุศลขอเป็นเจ้าภาพใหญ่ในการสร้างวิหาร (ฐาน) ของพระพุทธปฏิมากร องค์ที่ ๕ ในครั้งนี้ โดยมีพวกเราร่วมด้วยช่วยกัน เช่น พันตำรวจโท คมศักดิ์ สุมังเกษตร, พันตำรวจโท สุรศักดิ์ สุขแสวง, พันตำรวจโท ชนาดิศักดิ์ บุณยรัตพันธุ์, พันตำรวจโท นวพล สุขไพบูลย์, พันตำรวจโท สัญชัย ศรีศักดา, คุณอดิศักดิ์ ลิ้มทอง, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณวรวุฒิ คุ้มทวีกิจ, คุณสุพรรย์ทิพย์ เชื้อตาอ่อน, ร.ต.ประเสริฐ-บรรจง รักข้าเกิด และคณะจากจังหวัดชลบุรี ....

ในวันบวงสรวง วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ ได้ปรากฏเหตุการณ์พิสดาร ขณะที่ข้าพเจ้าทำพิธีบวงสรวง น้อมจิตบูชาต่อองค์พระสัมมา-สัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระธรรม และพระอริยะสงฆ์ทั้งหลาย มีหลวงพ่อสุ่น วัดบางปลาหมอ หลวงพ่อเนียม วัดน้อย หลวงพ่อโหน่ง วัดคลองมะดัน หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต, หลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน และพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง, ท้าวมหาราชทั้งสี่, ตลอดจนเทพเจ้าทั่วสากลพิภพ ปรากฏเห็นพระคุณท่าน ท่านท้าวมหาราชเวสสุวัณ ได้แสดงพระองค์สูงประมาณ ๒๐ เมตร ยืนบนโต๊ะบวงสรวง เอากระบองใหญ่ทิ่มลง

บนโต๊ะแล้วกวาดสายตาไปโดยรอบบริเวณ สถานที่ที่สร้างพระตรงนี้คงต้องมีอาถรรพณ์ข้าพเจ้านึกขึ้นในใจ ภายหลังจึงได้เดินดูรอบบริเวณจึงได้รู้ว่าที่แปลงนี้เป็นรูปสามเหลี่ยมชายธง สภาพเป็นสวนมะขาม แต่ถูกทิ้งให้เป็นป่ารก พงหญ้าขึ้นสูงจนดูรกร้าง ทำให้มองไม่เห็นศาลเจ้าที่สี่เสาจำนวนสองหลัง ทำด้วยสังกะสีเก่า ๆ ลุงสุวรรณฯ อายุ ๖๕ ปี คนพื้นที่ได้มาร่วมสร้างพระ ได้เล่าให้ฟังว่าที่บริเวณนี้ ชาวบ้านไม่ค่อยได้กล้าเข้ามา เพราะเคยมีคนเห็นบ้านหลังใหญ่ทรงเรือนไทยสวยงามจำนวน ๒ หลัง อยู่ในบริเวณนี้ แต่เมื่อมาตรวจดูให้แน่ชัดกลับไม่พบเห็นบ้านทรงไทยดังกล่าว

บริวารของท่านท้าวเวสสุวัณปรากฏ

บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่กำลังสร้างพระอยู่กับ พันตำรวจโทชนาดิศักดิ์ บุณยรัตพันธุ์ ข้าพเจ้าได้ชำเลืองมองเห็นชายร่างใหญ่ผิวค่อนข้างดำ ไม่สวมเสื้อ นุ่งผ้าขาวม้าสีน้ำเงิน ยืนหลังพิงต้นมะขาม อยู่ห่างออกไปประมาณ ๓๐ เมตร จากด้านหน้าองค์พระ ข้าพเจ้าได้ถามพันตำรวจโทชนาดิศักดิ์ฯ ว่า มองเห็นชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงนั้นหรือไม่ ได้รับคำตอบว่า ไม่เห็นมีอะไรเลยพี่ ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าชายผู้นี้มิใช่คนแน่ และทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงพูดมาว่า ท่านให้มาดูแล คงหมายถึงท่านท้าวมหาราชสั่งให้มา เพราะบริเวณสถานที่สร้างพระ เงียบสงัด สงบ ไม่มีผู้คนเดินผ่าน

การสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๕ นี้ นอกจากข้าพเจ้าและคณะได้ร่วมกันสร้างพระใหญ่นี้แล้ว ยังมีพระภิกษุที่วัดบัณฑูรสิงห์ ประมาณ ๘-๙ รูป มาขอร่วมสร้างด้วยทั้งแรงกาย และนำปัจจัยมาขอร่วมเป็นเจ้าภาพด้วย.......ข้าพเจ้าได้บอกว่าพระคุณเจ้าว่าไม่ต้องลงมือออกแรงหรอก เดี๋ยวจะเหนื่อย ท่านกลับตอบมาว่า โยม.......พระก็อยากจะได้

บุญเหมือนกัน.....ท่านได้ช่วยขนหินขนทรายผสมปูนซีเมนต์ จึงขออนุโมทนากับพระคุณเจ้าทุกรูปด้วย และในการกล่าวคำถวายองค์พระปรากฏว่า คุณสุพรรย์ทิพย์ เชื้อตาอ่อน, ร.ต.ประเสริฐ-บรรจง รักข้าเกิด และคณะจากจังหวัดชลบุรีได้นำคณะนางรำมาร่วมพิธีและรำเทพบันเทิงถวายเป็นพุทธบูชาอีกเช่นกัน

การสร้างพระองค์ที่ ๖ พระมงคลพุทธเจ้า

ต่อจากสมัยของพระโกณฑัญญะพุทธเจ้า ล่วงไปอสงไขยหนึ่งในกัปเดียวกันนี่แล ก็บังเกิดพระพุทธเจ้า ๔ พระองค์ คือ พระมังคละ พระสุมนะ พระเรวตะ พระโสภิตะ ใน ๔ พระองค์นั้น พระมงคลทศพลพุทธเจ้า ผู้นำโลก ทรงบำเพ็ญบารมี ๑๖ อสงไขยกำไรแสนกัป รัศมีของพระองค์ไม่มีใครเทียบ ยิ่งกว่าพระชินพุทธเจ้าพระองค์อื่น ๆ ข่มรัศมีของดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ทำหมื่นโลกธาตุให้สว่างจ้า ทรงแสดงธรรมครั้งแรก ธรรมาภิสมัยได้มีแก่สัตว์แสนโกฏิ พระองค์ทรงครองฆราวาสวิสัยอยู่ ๙ พันปี เสด็จออกมหาภิเนษกรมณ์ด้วยยานคือม้า ทรงบำเพ็ญเพียรอยู่ ๘ เดือน สมัยนั้น ทรงมีพระชนมายุ ๙ หมื่นปี พระมหามุนีสูง ๘๘ ศอกคลื่นทั้งหลายในมหาสมุทร ใคร ๆ ก็ไม่อาจนับคลื่นเหล่านั้นได้ ฉันใด สาวกทั้งหลายของพระมงคลพุทธเจ้าพระองค์นั้น ใคร ๆ ก็ไม่อาจนับสาวกเหล่านั้นได้ ฉันนั้น ทรงปรินิพพาน ณ อุทยาน ชื่อ เวสสระ ชินสถูปของพระองค์ ณ อุทยานนั้น สูง ๓๐ โยชน์ เสวยข้าวมธุปายาสจากนางอุตตรา ธิดาของ อุตรเศรษฐี รับหญ้า ๘ กำ จากอุตระชีวก เสด็จเข้าไปยังต้นไม้ที่ตรัสรู้ชื่อนาคะ (ต้นกากะทิง) ทรงประทับยืนข้าง ทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) รัศมีแห่งพระสรีระของพระมงคลพุทธเจ้าพระองค์นั้น แผ่ไปตลอดหมื่นโลกธาตุเป็นนิจนิรันดร์ ตลอดพระชนมายุ ด้วยอำนาจความปรารถนาเบื้องต้นเมื่อ

ครั้งเป็นพระโพธิสัตว์ จุดเทียนพันไส้ไว้ในถาดทองใช้ศีรษะเทิน แล้วให้จุดไฟทั่วทั้งตัว ทำประทักษิณพระเจดีย์ของพระชินเจ้าพระองค์หนึ่งให้เวลาล่วงไปตลอดทั้งคืน พระพุทธเจ้าแม้เหล่าอื่น เมื่อทรงประสงค์ก็ทรงแผ่พระรัศมีไปได้ตลอดหมื่นโลกธาตุ หรือยิ่งกว่านั้น แต่รัศมีพระมงคลพุทธเจ้าแผ่ไปตลอดหมื่นโลกธาตุเป็นนิจนิรันดร์ กำหนดเวลากลางวันและกลางคืนไม่ปรากฏ สัตว์ทั้งหลายทำการงานกันทุกอย่างด้วยแสงสว่างของพระพุทธเจ้าเท่านั้น เหมือนทำงานด้วยแสงสว่างของดวงอาทิตย์เวลากลางวัน โลกกำหนดเวลากลางคืนกลางวันโดยดอกไม้บานยามเช้า และนกร้องเข้ารังนอนยามเย็น

การสร้างพระองค์ที่ ๖ พระมงคลสัมมาสัมพุทธเจ้า เริ่มสร้างแบบพิมพ์ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๖ เนื่องจากแบบพิมพ์เดิมชำรุด จึงได้ทำแบบพิมพ์ขึ้นใหม่ และได้ปรับปรุงแก้ไขเป็นหน้าตัก ๕ ศอก สูงประมาณ ๕ เมตร โดยใช้โรงหล่อที่บ้านของ คุณอดิศักดิ์ (บอย) ลิ้มทอง เป็นสถานที่ทำแบบพิมพ์ แต่เนื่องจากต้องใช้สถานที่ที่มีหลังคาสูงมาก เพราะองค์พระที่ทำเป็นต้นแบบจะสูงประมาณ ๕ เมตร จึงต้องทำการรื้อถอนอาคารหลังเก่า แล้วสร้างขึ้นใหม่ และใช้เวลาในการดำเนินการทำแบบพิมพ์เสร็จในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๗ รวมระยะเวลาประมาณ ๑๘ เดือน การสร้างแบบพิมพ์พระใหญ่ครั้งนี้ ได้รับการสงเคราะห์ในเรื่องเงินทุนค่าใช้จ่ายบางส่วนจากท่านพันตำรวจเอก สุรพล-คุณปาริชาติ คงคาสวัสดิ์ โดยท่านตั้งจิตว่า การที่ท่านได้ร่วมสร้างแบบพิมพ์พระนี้เท่ากับว่าท่านได้ร่วมสร้างพระทั้ง ๒๘ องค์....... พวกเราจึงขออนุโมทนาบุญกับท่านด้วย

นอกจากนี้ พันตำรวจเอก วิชัย ทรงโบรัศมี, พันตำรวจโท สัญชัย ศรีศักดา กับคณะได้นำเงินปัจจัยมาร่วมสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๖ นี้ด้วย

ขอให้ท่านเห้งเจียช่วยนำทาง

เมื่อทำแบบพิมพ์องค์พระและฐานเสร็จ แต่ก็ยังมิได้กำหนดสถานที่ที่จะไปสร้างแน่นอน จนกระทั่งคืนหนึ่ง หลังจากเจริญภาวนาเสร็จ ได้เกิดนิมิตเห็นแสงสว่างด้านทิศตะวันออก ข้าพเจ้าจึงได้คิดพิจารณาทบทวนดูแล้ว จึงเข้าใจว่าท่านคงต้องการให้ไปสร้างทางด้านตะวันออก ดังนั้น เมื่อถึงวันเสาร์ ข้าพเจ้าจึงชวนคณะไปทางจังหวัดชลบุรี โดยบอกว่าจะไปหาสถานที่สร้างพระใหญ่ ซึ่งข้าพเจ้าก็ยังไม่รู้แน่ชัดเหมือนกัน เมื่อขับรถเข้าถึงตัวเมืองชลบุรี นึกถึงพระพุทธรูปองค์ใหญ่บนภูเขาแห่งหนึ่ง จึงได้เลี้ยวซ้ายที่แยกเฉลิมไทย ไปไหว้พระใหญ่ที่วัดดังกล่าว แล้วขับรถลงมาตามทางลงเขา พบสถานที่แห่งหนึ่งคล้ายวัดจีน จึงได้เลี้ยวรถเข้าไปดูเพราะสถานที่สวยงาม ข้าพเจ้าได้เดินดูรอบบริเวณ มาถึงด้านหน้าซึ่งมองออกไปเป็นทะเล ได้มองเห็นศาลาปูนทรงจีนหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่งมีป้ายด้านหน้าเขียนว่า ไต้เซีย-ฮุดโจ้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงจะเป็นพระพุทธรูปอยู่ด้านใน จึงได้เดินเข้าไปเพื่อจะกราบนมัสการ เมื่อเข้าไปก็พบว่า เป็นรูปปั้น ท่ายืนยกเท้าข้างหนึ่งของท่านเห้งเจียโดยใช้มือข้างหนึ่งยกขึ้นป้องที่หน้าผากเหนือคิ้ว เหมือนกับกำลังมองหาอะไรอยู่ ข้าพเจ้าจึงกราบนมัสการท่านแล้วอธิษฐานในใจว่า ท่านกำลังมองหาสิ่งใดอยู่ ขอท่านจงช่วยสงเคราะห์ข้าพเจ้ามองหาสถานที่สร้างพระใหญ่ด้วยเถิด ขอให้ท่านนำทางข้าพเจ้าไปด้วย ข้าพเจ้าเงยหน้ามองที่ใบหน้าของท่านเห้งเจีย แต่กลับเห็นเป็นหน้าพระจีน หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็กลับมาหาคณะที่รออยู่ที่รถ แล้วชวนกันเดินทางต่อ ข้าพเจ้าขับรถผ่านตัวเมืองชลบุรีมุ่งหน้าไปตามถนนสุขุมวิท ผ่านหนองมน ผ่านตลาดบางพระ ข้าพเจ้าได้มองเห็นเหมือนภูเขาสองลูกชนกัน เหมือนมีอะไรดลใจให้คิดว่าที่ตรงนั้นคงจะมีอะไรแน่

ครั้นขับรถเข้าไปใกล้ ก็พบทางแยกซ้ายมือ มีป้ายเล็ก ๆ เขียนว่า วัดปาลิไลยวัน ข้าพเจ้าจึงเลี้ยวรถเข้าไปทันทีตามที่จิตกำหนด เลี้ยวไปตามป้าย จนถึงประตูด้านหน้าทางเข้าวัด ได้พบกับลิงฝูงหนึ่งกำลังนั่งกินอาหารอยู่เต็มถนน จึงเกิดความรู้สึกว่า ท่านเห้งเจียได้นำมาที่นี่แน่ เมื่อเข้าไปในวัด เป็นสภาพวัดป่าที่ร่มรื่น เงียบสงบ ข้าพเจ้าขับรถไปรอบ ๆ แต่ก็ยังมองไม่เห็นสถานที่ที่น่าจะสร้างพระใหญ่ จึงได้เข้าไปจอดรถใกล้กุฏิของ **หลวงตาบุญส่ง ธิตปุญฺโญ** บอกกล่าวเรื่องราวที่จะสร้างพระใหญ่ หลวงตาบุญส่งฯ ท่านก็บอกว่าดี การสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่มีอานิสงส์สูงมาก และท่านได้แนะนำให้รอเข้าไปพบพระอาจารย์มนตรี รมณียจิตฺโต เจ้าอาวาส ข้าพเจ้าจึงได้ไปกราบนมัสการเรื่องความประสงค์จะสร้างพระใหญ่ให้ท่านทราบ ท่านได้ตอบตกลงและไปนำไปยังสถานที่ที่ต้องการให้สร้างคือที่ธุดงคสถานชั้นยอด (วัดท้องนา) อยู่ย้อนกลับมาเลยตลาดบางพระประมาณ ๑ กม. ซึ่งสถานที่ดังกล่าวเป็นสำนักสงฆ์ (ที่พักสงฆ์) ปลูกต้นไม้ไว้ร่มรื่นโดยรอบและมีอยู่บริเวณหนึ่งมีต้นโพธิ์เจดีย์ใหญ่ ข้าพเจ้าได้นำเข็มทิศขึ้นมาตรวจดูทิศทาง ปรากฏว่าเป็นสถานที่เหมาะสมมาก ทั้งทำเลที่ตั้ง ทิศทางและที่สำคัญมีต้นโพธิ์เจดีย์ต้นใหญ่อยู่ด้วย เมื่อสร้างเสร็จ ต้นโพธิ์ใหญ่จะอยู่ด้านหลังองค์พระพอดี สวยงามเหมาะสมมาก และท่านพระอาจารย์มนตรีฯก็อนุญาตให้พิจารณาดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควรตลอดจนช่วยเหลือสงเคราะห์จนสร้างพระสำเร็จ

บวงสรวงก่อนสร้างพระใหญ่

ข้าพเจ้าและคณะจึงได้ดำเนินการสร้างวิหารขึ้น (๑ ธ.ค. ๒๕๔๗) เสร็จแล้วนำแบบพิมพ์พระไปสร้างที่ธุดงคสถานชั้นยอด (วัดท้องนา) สาขาวัดปาลิไลยวัน (เขาฉลาก) อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี ในเดือนธันวาคม

๒๕๔๗ โดยมี พันตำรวจโทคมศักดิ์ สุมังเกษตร รองผู้กำกับการฯ และคณะรับเป็นเจ้าภาพใหญ่ และในวันบวงสรวง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังภาวนา เจริญมรณสติ ปรากฏนิมิตเป็นองค์สมเด็จพระมงคลพุทธเจ้าท่านเสด็จมาบนท้องฟ้า ทรงดำเนินลีลาลอยลงมาสวยงามมาก พระวรกายเป็นทองคำสว่างไสว เห็นก็รู้ขึ้นมาในใจได้ทันทีว่าเป็นองค์ท่านมีพระวรกายสูงใหญ่ประมาณ ๒๐ เมตร ท่านตรัสว่า

"ท่านทั้งหลายจะได้สมดังที่ปรารถนา" สาธุ เป็นจริงดังที่ท่านตรัสให้พร การสร้างองค์พระใหญ่เป็นไปด้วยความเรียบร้อยสวยงามมาก เกิดปีติแก่ผู้พบเห็น นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ ธรรมใดที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ และพระอริยะสงฆ์ทั้งหลาย ได้ตรัสรู้แล้ว บรรลุแล้ว เข้าถึงแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รู้ ได้บรรลุ ได้เข้าถึงธรรมนั้นเช่นกันโดยง่ายฉับพลันในชาติปัจจุบันนี้เทอญ

เดิมทีการสร้างพระมงคลพุทธเจ้า องค์ที่ ๖ นี้ ข้าพเจ้าค่อนข้างหนักใจพอสมควร เพราะองค์พระเป็นแบบพิมพ์ใหม่ และขนาดใหญ่ขึ้นมาก ต้องใช้กำลังคนและเงินทุนในการสร้างมากขึ้น ปรากฏว่าพันตำรวจโทคมศักดิ์ สุมังเกษตร พร้อมด้วยคณะจากการท่าเรือ และชุมชนคลองเตย ขอร่วมเป็นเจ้าภาพใหญ่ สนับสนุนทั้งกำลังคนและเงินทุน บางครั้งการยกแบบพิมพ์พระขึ้นตั้งเพื่อต่อเป็นองค์พระ ต้องใช้กำลังคนจำนวนมาก ก็ได้คณะเจ้าหน้าที่ตำรวจจาก สน.ท่าเรือมาช่วยยกขึ้น และในส่วนของการพ่นปูนและฉาบปูนด้านในก็ได้บุคคลผู้มีศรัทธาแรงกล้ามาช่วยอีกหลายท่าน คือ คุณสรรพวัฒน์ (ป๋อย) พัศณวงศ์, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณอังคณา ศรีชำนาญ, คุณปริชมน ไชยมงคล, คุณนวลละออง กันหากิจ, คุณสุนีย์ โตพังเทียม, หลวงพี่เป็ด, หลวงพี่งาม, คุณจิดาการ (อ๊อด) แช่มช้อย และ

พันตำรวจเอก สุรพล คงคาสวัสดิ์ พร้อมด้วยข้าราชการตำรวจกองทะเบียนประวัติอาชญากร (เริ่มสร้าง วันที่ ๑ ธ.ค. ๔๘ - กล่าวคำถวายองค์พระ ๒๗ มี.ค. ๔๘) การสร้างองค์พระจึงสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีทุกประการ

เทวดาผู้รักษาองค์พระ

บ่ายวันหนึ่ง ระหว่างที่ข้าพเจ้ากับคณะสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๖ อยู่นั้น ข้าพเจ้าได้นำกล้องดิจิตอลไปถ่ายภาพการสร้างพระไว้แต่ละขั้นตอน และวันนั้น ข้าพเจ้าได้เดินลงบันไดไปด้านหน้าองค์พระ เพื่อจะถ่ายภาพไว้ ข้าพเจ้าได้เห็นชายกลางคนท่านหนึ่งนุ่งชุดขาวมายืนอยู่ข้าง ๆ ดูข้าพเจ้ากำลังถ่ายภาพองค์พระอยู่ ข้าพเจ้าถ่ายภาพได้ประมาณ ๓-๔ ภาพ ก็หยุด แล้วหันไปดูชายชุดขาวท่านนั้น ปรากฏว่าไม่เห็นข้าพเจ้ามองหาดูทั่วบริเวณก็ไม่พบชายท่านดังกล่าวเลย มนุษย์ที่ไหนจะไปได้รวดเร็วเช่นนี้ ....เทวดารักษาองค์พระ

การสร้างพระภิกษุ

ในการสร้างพระองค์ที่ ๖ นี้ นอกจากเราจะได้สร้างพระพุทธปฏิมากรแล้ว พวกเรายังได้สร้างพระภิกษุสงฆ์อีก ๒ รูป คือ พระอดิศักดิ์ (บอย) กับ พระหรั่ง สองพี่น้อง ซึ่งได้บวชอุปสมบทเป็นพระภิกษุที่วัดปาลิไลยวัน (วัดเขาฉลาก) ต.บางพระ อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี โดยมีพวกเราร่วมกันเป็นเจ้าภาพ...ขอให้ทุกท่านอนุโมทนาบุญด้วยเทอญ

การสร้างพระมิ่งมงกุฎฯ
องค์ที่ ๑ และเทวดาประจำกุฏีนรดีให้ลาภ

เนื่องจากการสร้างพระใหญ่ ๕ ศอก ต้องใช้สถานที่ที่เหมาะสม และการหาสถานที่ก็ยากลำบาก บางแห่งทำเลน่าจะสร้างได้เฉพาะ

พระพุทธปฏิมากรองค์เล็ก หน้าตัก ๒ ศอก เป็นต้น ข้าพเจ้าจึงมีดำริที่จะทำแบบพิมพ์พระหน้าตักสองศอกขึ้น จึงได้ชักชวน พันตำรวจโท คมศักดิ์ สุมังเกษตร และบุคคลผู้มีศรัทธามาร่วมกันสร้าง พร้อมทั้งมีพระบอย,พระเม้ง, พระนอ ได้บวชอยู่ที่วัดปาลิไลยวัน โดยเฉพาะหลวงตาบุญส่งฯ ช่วยทั้งปัจจัยและกำลังแรงงาน ช่วยขนหินสร้างฐานพระ ช่วยพ่นสีองค์พระ และพระภิกษุที่วัดปาลิไลยวัน ร่วมเป็นกำลังสำคัญ โดยได้ขออนุญาตจากท่านพระอาจารย์มนตรีฯ เจ้าอาวาส นำองค์พระปางมารวิชัย สมัยเชียงแสน สิงห์หนึ่ง มาเป็นต้นแบบ โดยใช้กุฏินรดีด้านทางขึ้นเขา เป็นสถานที่ทำแบบพิมพ์และพักอาศัย เนื่องจากเป็นกุฏิว่าง ไม่ค่อยมีพระภิกษุมาอยู่ พระท่านบอกว่ากุฏินรดีนี้แรงมาก พระภิกษุบางรูปที่มาพักอยู่ไม่ได้ เพราะเจ้าของกุฏิมาปรากฏกายในชุดขาวให้เห็น แต่แปลกมาก....คนในคณะของเราผู้ซึ่งช่วยปัดกวาด ล้างทำความสะอาดกุฏิดังกล่าว กลับถูกหวยหลายครั้งติดต่อกัน

เมื่อทำแบบพิมพ์เสร็จก็นำแบบพิมพ์มาสร้างพระมิ่งมงกุฎพุทธเจ้าองค์ที่ ๑ ที่บริเวณลานปลงผม ใกล้กุฏิหลวงตาบุญส่งฯ โดยมีคณะพระภิกษุ และแม่ชีที่วัดปาลิไลยวัน ร่วมกันเป็นเจ้าภาพและร่วมลงมือสร้าง ขอน้อมถวายเป็นพุทธบูชา และชำระหนี้สงฆ์ ดังรายชื่อผู้ร่วมสร้างต่อไปนี้คือ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระอาจารย์มนตรี รมณียจิตฺโต, พระบุญส่ง จิตปุญฺโญ, พระลพ ฉนฺทธมฺโม, พระอดิศักดิ์ จิตฺตสํวโร, พระกาวิน มชฺฌิโม พระบรรพต การุณิโก, พระภูเบศวร์ วรวฑฺฒโน, พระทรงพล จตฺตมโล, พระโจ้, พระเอิท, พระเดช มหพฺพโล, พระสิทธิวัฒน์ จิติวฑฺฒโน, พระเฉลิมวงค์ มหายโส, พระสุวัธชัย ถิรปญฺโญ, พระภูริทัต จิตวิริโย, พ.ต.ท.สุรพล วิเศษมงคลชัย, พ.ต.ท.คมศักดิ์ สุมังเกษตร, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณปริชมน ไชยมงคล คุณสาลี่-ทองอยู่ เตชะมา, พ.ท.ภูมิรัตน์ ลือคิริ, คุณฐิติรัตน์ พรมมานนท์,

คุณสมเจตน์ บัวประเสริฐ, คุณอมรทิพย์ ทรัพย์สะอาดเลิศ, แม่ชีพิศมัย แซ่ตั้ง, แม่ชีเบญจพร วิจิตรปิยะกุล, คุณบดินทร์ ใจดี, คุณพลทัต ตามพร พร้อมด้วยคณะสงฆ์และแม่ชีวัดปาลิไลยวัน สร้างเมื่อ ๑๒ -๒๔ เมษายน ๒๕๔๘

และในปลายปี ๒๕๔๘ ด.ต.ณัฐดนัย ทิมดี ได้ขอให้ไปช่วยสร้างพระมิ่งมงกุฎพุทธเจ้าที่ ๒ ที่โรงเรียนวัดด่านสำโรง (ประถม) ซึ่งได้สร้างให้เรียบร้อยแล้ว

หัวใจของการสร้างพระใหญ่

บุคคลที่จะร่วมสร้าง พึงชำระทิฐิ (ความเชื่อ) ให้เป็นสัมมาทิฐิเสียก่อน มิฉะนั้น อาจเกิดผลไม่เต็มที่ และพลาดจากความดีที่ควรจะได้

สัมมาทิฐิ กล่าวคือ มีความเคารพในพระรัตนตรัย ยอมรับในกฎแห่งกรรม และเชื่อพระพุทธเจ้าว่า บาปบุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี พระนิพพานมี และปรารถนาจะยกตนให้พ้นจากสังสารวัฏ (การเวียนว่ายตายเกิด) ด้วยการบำเพ็ญกุศล ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ซึ่งอย่างน้อยอานิสงส์ของการสร้างพระใหญ่นี้ จะช่วยมิให้เราลงอบายภูมิ ซึ่งทุกข์ยากแสนสาหัสยาวนาน และด้วยอานิสงส์สร้างพระใหญ่นี้ จะได้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ นำเราไปพบและฟังพระสัทธรรมจากพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ธรรมสภา บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ หรืออย่างน้อยก็เป็นบุญนิสัยติดตัวนำเราท่านไปพระนิพพาน มิต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า สัมมาทิฐิ คือความเชื่อความเห็นความยอมรับนับถือตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอนในเรื่องกรรม วิบาก การเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ อบายภูมิ ๔ (นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน) สวรรค์ พรหมโลก พระนิพพาน มิฉะนั้น

แล้วก็จะกลายเป็นมิจฉาทิฐิไป ซึ่งก็มีมาแล้วในสมัยพุทธกาล

ดังปรากฏในพระไตรปิฎก (ฉบับมหามกุฎฯ) เล่ม ๑๑ ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค พรหมชาลสูตร ซึ่งได้กล่าวถึง อาจารย์เดียรถีย์เจ้าสำนักใหญ่ทั้ง ๖ ในสมัยพุทธกาล ไว้ดังนี้

๑. **ปูรณกัสสป** เจ้าสำนักเดียรถีย์ แก้ผ้าเปลือยกาย สอนให้ปฏิเสธบาป และบุญทั้งหมด แม้ประการทั้งปวง ปูรณะกัสสป สอนว่า เมื่อทำบาปก็ไม่เป็นอันทำ ชื่อว่าย่อมปฏิเสธกรรม เป็นทาสคนที่ ๙๙ ถือว่าเป็นมงคล จึงไม่มีใครว่ากล่าวติเตียน ได้ใจ จึงหลบหนีไปจากตระกูล ได้ถูกโจรปล้นเอาเสื้อผ้าไปหมด จึงเดินแก้ผ้าเข้าไปในเมือง ชาวเมืองคิดว่าเป็นพระอรหันต์เพราะมักน้อย จึงนำอาหารคาวหวานมาให้ จึงคิดว่าเพราะไม่นุ่งผ้าจึงได้ลาภ ตั้งแต่นั้นมาจึงไม่นุ่งผ้า มีคนมาเป็นสาวกจำนวน ๕๐๐ คน จึงตั้งตนเป็นเจ้าสำนัก

๒. **มักขลิโคสาล** เจ้าสำนักเดียรถีย์อีกแห่งหนึ่ง แก้ผ้าเปลือยกาย มักขลิสอนสาวกว่า ไม่มีเหตุ ชื่อว่าปฏิเสธทั้งกรรมและวิบาก สอนให้ปฏิเสธกรรม และวิบาก สิ่งทั้งหลายเป็นไปตามเคราะห์และภาวะของมันเอง ใครจะพึงเป็น ก็พึงเป็น หรือจะไม่พึงเป็น ก็ไม่พึงเป็น คิดตรึกเอาเอง เมื่อถึงเวลาสิ้นแปดล้านสี่แสนมหากัปปคนทั้งหลายทั้งโง่ และฉลาดจะพ้นทุกข์เอง (เอาใบไม้จิ้มน้ำออกจากสระใหญ่จนหมด ๗ ครั้งคือ ๑ มหากัปป) เป็นทาส เพราะเกิดที่โรงโคจึงได้ชื่อว่ามักขลิโคสาล ได้เดินถือหม้อน้ำมันเดินไปในทางที่เป็นเปือกตม นายเตือนให้ระวัง แต่เลินเล่อหกล้ม จึงกลัวถูกทำโทษ วิ่งหนี นายวิ่งตามดึงชายผ้าหลุด จึงแก้ผ้าวิ่งหนีไปในเมือง ชาวเมืองก็นึกว่าเป็นพระอรหันต์เหมือนปูรณกัสสป จึงเลื่อมใส ได้ตั้งตัวเป็นเจ้าสำนัก แก้ผ้าเปลือยกาย

๓. **อชิตเกสกำพล** เจ้าสำนักเดียรถีย์อีกแห่งหนึ่ง สอนว่า ตายแล้วสูญ นุ่งผ้าที่ทำจากเส้นผมคน สัตว์ทุกจำพวกย่อมขาดสูญในภพนั้น สัตว์ที่ตายแล้วเกิดอีกไม่มี ไม่มีผลไม่มีวิบาก การให้ทานไม่มีผล, การปฏิบัติดีปฏิบัติชอบหรือปฏิบัติผิดต่อบิดามารดาไม่มีผล คนโง่ย่อมให้ทาน คนฉลาดรับทาน อชิตะ ชี้แจงว่า เพราะกายแตก สัตว์ย่อมขาดสูญ ชื่อว่าปฏิเสธวิบาก

๔. **ปกุธกัจจายนะ** เจ้าสำนักเดียรถีย์อีกแห่งหนึ่ง สอนความว่างเปล่า ไม่มีใคร (บุคคลหรือสัตว์พืชสิ่งของ) ไม่มีการกระทำ ห้ามน้ำทั้งปวง ข้ามแม่น้ำหรือน้ำตามทางคิดว่าศีลขาด ต้องก่อสถูปทรายอธิษฐานศีลก่อนแล้วจึงไป มีแต่เพียงสัญญา ว่าฆ่าสัตว์เท่านั้น แต่หาใช่การฆ่าจริงไม่ เหมือนเอามีดฟันไปในช่องว่าง ห้ามน้ำเย็น แม้ถ่ายแล้วก็ไม่ล้าง เมื่อได้น้ำร้อนหรือน้ำข้าวแล้วจึงล้าง เป็นลัทธิที่ปราศจากสิริถึงปานนี้

๕. **นิครนถนาฏบุตร** เจ้าสำนักเดียรถีย์อีกแห่งหนึ่ง เป็นลูกคนฟ้อนรำ เป็นผู้ห้ามน้ำเย็นทั้งหมด เข้าใจว่าน้ำเย็นมีสัตว์มีชีวิต ฉะนั้นจึงไม่ใช้น้ำเย็น วาทะมีบางอย่างเข้ากันกับศาสนา (ประกอบเครื่องกั้นบาป/มีจิตสำรวม) ได้บ้าง แต่เพราะเป็นลัทธิไม่บริสุทธิ์ จึงเป็นมิจฉาทิฐิทั้งหมด

๖. **สัญชัยเวลัฏฐบุตร** เจ้าสำนักเดียรถีย์อีกแห่งหนึ่ง ลูกของนายเวลัฏฐะ เป็นมิจฉาทิฐิ พูดวาจาดิ้นได้ไปมา เพราะไม่รู้จริง ไม่กล้าตอบชัดเจน นี่เป็นกุศล นี่เป็นอกุศล จึงกล่าวว่า อย่างนี้ก็มิใช่ อย่างอื่นก็ไม่ใช่, ไม่ใช่ก็มิใช่, มิใช่ไม่ใช่ก็มิใช่

(สรุป เจ้าลัทธิทั้งหมดเป็นมิจฉาทิฐิ สอนปฏิเสธกรรม และวิบาก ก็บุคคลเหล่าใดถือลัทธิของเจ้าลัทธิเหล่านั้น ย่อมมีมิจฉาสติ

จดจ่ออยู่ในอารมณ์นั้นว่า ทำบาปไม่เป็นอันทำ, เหตุไม่มี, ปัจจัยไม่มี, สัตว์ตายแล้วขาดสูญ ดังนี้ ถ้าเป็นนิยตมิจฉาทิฐิ ห้ามทางสวรรค์ห้ามทางนิพพาน)

ในปัจจุบัน ก็ยังมีสาวก ลูกหลานของเจ้าสำนักเดียรถีย์ทั้ง ๖ คอยทำลายล้างพระพุทธศาสนา โดยแฝงมาในรูปแบบต่าง ๆ บางหมู่ก็แฝงตัวเข้ามาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา แล้วสอนค้านหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ในเรื่อง กรรม วิบาก บาป บุญ นรก สวรรค์ เทวโลก พรหมโลก และพระนิพพาน โดยสอนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี นำคำสอนของพวกเดียรถีย์มาสอนแทนว่า ตายแล้วสูญ บาปบุญไม่มี นรก สวรรค์ เทวโลก พรหมโลก พระนิพพาน ไม่มี บิดเบือนพระพุทธวจนะในพระไตรปิฎก น่าเป็นห่วงมาก ฉะนั้นขอให้ท่านทั้งหลายพึงใช้สติปัญญาพิจารณาแยกแยะให้ออก ....อย่าหลงทางนะ... จะกลับลำบากมาก

ฉะนั้น ถ้าบุคคลใด มีศรัทธา ความเชื่อ ที่เป็นสัมมาทิฐิ ก็ขอเชิญชวนมาร่วมสร้างบุญกุศลร่วมกัน เพื่อที่จะเป็นกำลัง เป็นบารมีทั้ง ๑๐ ทัศ (ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา) ยกตนให้พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ทะเลทุกข์ ทะเลน้ำตา ด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ตัดกิเลส ๓ ประการ คือ สักกายะทิฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส เพื่อเข้าให้ถึงความเป็นพระอริยะบุคคลเบื้องต้นใพระพุทธศาสนา เป็นพระโสดาบันหรือพระสกทาคามี เพราะอย่างน้อย อานิสงส์การสร้างพระใหญ่ ๕ ศอก นี้ ซึ่งมีกำลังสูง มีอานิสงส์สูง จะช่วยปิดบังมิให้เราท่านทั้งหลายตกไปสู่อบายภูมิทั้ง ๔ (มีนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน) ซึ่งข้าพเจ้าจะนำรายละเอียดของนรกภูมิมาบันทึกในตอนท้าย

การสร้างพระองค์ที่ ๗ พระสุมนะพุทธเจ้า

ต่อจากสมัยของพระมงคลพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าพระนามว่า สุมนะ ผู้นำโลก ผู้ไม่มีผู้เสมอด้วยธรรมทั้งปวง ผู้สูงสุดแห่งสรรพสัตว์ พระองค์ทรงสร้างถนนใหญ่ ที่ไม่ขาด ไม่คด แต่ตรงใหญ่กว้าง คือ สติปัฏฐานอันประเสริฐสูงสุด ทรงคลี่วางสามัญผล ๔, ปฏิสัมภิทา ๔, อภิญญา ๖ และ สมาบัติ ๘ ไว้ ณ ถนนนั้น [สมัยนั้น **เรา ตถาคต** (พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน) เป็นพญานาคชื่อ อตุละ มีฤทธิ์มาก สั่งสมกุศลไว้มาก ออกจากพิภพนาค พร้อมด้วยญาตินาคทั้งหลาย บำรุงบำเรอพระชินพุทธเจ้าด้วยดนตรีทิพย์ เราเลี้ยงดูภิกษุแสนโกฏิ ให้อิ่มหนำสำราญด้วยข้าวน้ำ ถวายผ้ารูปละคู่ ถึงพระองค์เป็นสรณะ ทรงพยากรณ์เราว่า ท่านผู้นี้จักเป็นพระพุทธเจ้าในกัปที่หาประมาณมิได้นับแต่กัปนี้ไป **ท่านผู้นี้เป็นหน่อพุทธางกูร**] ตรัสรู้ ณ โคนโพธิพฤกษ์ชื่อว่า**ต้นนาคะ (กากะทิง)** เสด็จออกมหาภิเนษกรมณ์ด้วยยานคือช้าง ชนสามสิบโกฏิก็บวชตามพระโพธิสัตว์ ทรงบำเพ็ญเพียร ๑๐ เดือน ทรงใคร่ครวญว่า จะแสดงธรรมแก่ใครก่อน ทรงเห็นว่าชนที่บวชตามพระองค์สามสิบโกฏิ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยอุปนิสัย จึงเสด็จทางนภากาศลงที่พระราชอุทยาน เมขละ ทรงประกาศพระธรรมจักร พระองค์ทรงครองฆราวาสวิสัยอยู่ ๙ พันปี พระวรกายสูง ๙๐ ศอก งามเหมือนรูปบูชาที่ทำด้วยทอง หมื่นโลกธาตุก็เจิดจ้า ในยุคนั้น อายุมนุษย์ ๙ หมื่นปี ทรงสร้าง อมตนครอันประเสริฐ มีศีลเป็นปราการอันไพบูลย์ มีสมาธิเป็นคูล้อม มีวิปัสสนาญาณเป็นทวาร มีสติสัมปชัญญะเป็นประตูอันประดับด้วยมณฑปคือ สมาบัติเป็นต้น เพื่อป้องกันรัตนะ คือ กุศลอันเหล่าโจรคือกิเลสทั้งหลาย คอยปล้นสะดม เพื่อประโยชน์แก่การเปลื้องมหาชนให้พ้นเครื่องพันธนาการ คือ ภพ

หลังจากสร้างพระองค์ที่ ๖ พระมงคลพุทธเจ้า ณ ธุดงคสถานชั้นยอด (สาขาวัดปาลิไลยวัน) บางพระ ชลบุรี เสร็จแล้ว ก็ย่างเข้าฤดูฝน ปีนี้ฝนมามากตามที่คาดไว้ เพราะฤดูหนาวและฤดูร้อนที่ผ่านมาก็รุนแรงพอสมควร จึงคาดเดาได้ว่าฤดูฝนก็คงจะรุนแรงเหมือนกัน ปรากฏว่าฝนตกชุกมาก มีพายุเข้ามาหลายลูก การสร้างพระองค์ที่ ๗ พระสุมนะสัมมาสัมพุทธเจ้า คณะเราก็คงต้องรอให้ฤดูฝนผ่านไปก่อน ก็คงจะเป็นช่วงหลังออกพรรษา ประมาณเดือน ตุลาคม ๒๕๔๘ และวันเสาร์ที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ บวงสรวง วันที่ ๓-๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ ลงมือสร้างฐานบัว

ทั้งนี้เพราะองค์พระพุทธปฏิมากรที่พวกเราร่วมกันสร้าง มีขนาดใหญ่ หน้าตัก ๕ ศอก สูง ๕ เมตร สร้างด้วยปูซีเมนต์ผสมใยแก้วเสริมเหล็ก สร้างอยู่กลางแจ้ง เพื่อโปรดสัตว์ในทิศานุทิศ ในฤดูฝนงานก่อสร้างจะมีปัญหามาก ปูนซีเมนต์แห้งช้ามาก งานไม่ได้ผลตามกำหนด......................ช่วงที่มีเวลาว่างนี้ จึงเข้าวัดฟังธรรมและปฏิบัติธรรม

วัดธรรมมงคล ซึ่งกำลังสร้างพระอุโบสถหลังใหม่ มีการสอนธรรมศึกษา และการปฏิบัติธรรม และเป็นวัดที่ข้าพเจ้าได้พบกับพระอาจารย์วิริยังค์ เมื่อประมาณปี ๒๕๑๙ และได้ร่วมทำบุญกับท่านสร้างพระมหาเจดีย์..........ณ วัดธรรมมงคล แห่งนี้ ได้พบกับญาติและมิตรสหายที่เคยร่วมทำบุญกันมาในแต่ชาติปางก่อนจำนวนมาก จึงได้มาร่วมกันสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๗ หลังจากออกพรรษากันหลายท่าน

วันที่ ๒๐ ต.ค. ๒๕๔๘ ได้เดินทางไปยังวัดเขากงกาง ม.๑๑ ต.หัวเขา อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี ได้พบกับพระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาส เพื่อไปดูสถานที่ที่จะสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๗

ตามที่ ร.ต.อ.ธวัชชัย นรสิงห์ และ พ.ต.ท.คมศักดิ์ สุมังเกษตร ซึ่งรับเป็นเจ้าภาพสร้างฐานพระใหญ่ได้แนะนำ.....ได้เดินดูสถานที่ซึ่งอยู่บนภูเขาที่ไม่สูงนัก เป็นป่าไม้ร่มรื่นมาก เหมาะสมและเป็นสถานที่สัปปายะแก่การปฏิบัติธรรมมาก

เขตแดนของพญานาค

หลังจากเดินดูสถานที่วัดเขากงกาง กับพระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาส เพื่อตรวจดูสถานที่ที่เหมาะสมจะสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๗ แล้ว ได้พบสถานที่อยู่สองแห่งที่เหมาะสม คือ จุดที่หนึ่งเป็นส่วนที่สูงสุดของยอดเขา อยู่เยื้องด้านหลังศาลา และจุดที่สองอยู่ด้านหน้าวัด แต่ข้าพเจ้านึกชอบจุดที่หนึ่งสถานที่ที่เป็นส่วนของยอดเขาและได้ปรึกษากับพระอาจารย์นิพัฒน์ฯแล้ว คิดว่าจะสร้างที่จุดนี้ ต่อมาพระอาจารย์นิพัฒน์ฯ ได้โทรศัพท์ติดต่อช่างมืด ผู้รับเหมาและให้พูดคุยนัดหมายมาพบกันในวันที่ ๓ พ.ย. ๒๕๔๘ เพื่อให้มาตกลงราคาและดูแบบแปลน........คืนวันหนึ่งก่อนจะถึงวันนัดหมายประมาณสามวัน ข้าพเจ้าได้เจริญภาวนา ศีลสังวร สมถ-วิปัสสนากรรมฐาน เจริญมรณสติ พิจารณาความตายเป็นอารมณ์ เห็นความแปรปรวนของขันธ์ห้าร่างกาย นี่ขาดไม่ได้เด็ดขาด ทุกครั้งที่เจริญภาวนาต้องเจริญมรณสติด้วย เพราะเป็นอารมณ์ตัดตัณหาความทะยานอยากในสังสารวัฏ เมื่อใจเป็นสุขแล้ว เจริญโพชฌงค์ ๗ (สติ ธัมมวิจัย วิริยะ ปีติ ปัสสทิ สมาธิ อุเบกขา) หลังจากนั้นยกสังโยชน์ธรรม ๓ ประการ ขึ้นพิจารณา (สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส) พร้อมอุปสมานุสติ เห็นโทษของร่างกายขันธ์ห้า เห็นคุณของพระนิพพานแดนเอกันตบรมสุข ไม่แก่ไม่ตาย ตามปรกติ................ขณะที่จิตสงบอยู่ในสมาธินั้น ทันใดนั้น

ก็ปรากฏนิมิตอัศจรรย์ขึ้นชัดเจนมาก... นิมิตที่ปรากฏเป็นสถานที่ที่อยู่ด้านหน้าวัด (จุดที่สอง) ....มีการเฉลิมฉลองของคนจำนวนมาก ....ไม่ใช่คน......มีเสียงบอกมาว่าท่านเหล่านี้เป็นพญานาค บริเวณนี้เป็นเขตแดนของท่าน........จุดใดที่เป็นเขตแดน ท่านจะอยู่กันจำนวนมาก มีการยิงพลุฉลอง แต่ลักษณะของพลุที่ยิง เหมือนกับการยิงปืนใหญ่สมัยโบราณ คนยิงนุ่งผ้าแดง โพกผ้าแดงที่ศีรษะ ไม่ใส่เสื้อ มือถือคบไฟ จุดใส่ที่ด้านท้ายของปืนใหญ่............ไม่ใช่ปืนใหญ่ แต่ท่านบอกว่าเป็นพลุ มีขบวนกลองยาวคนใส่เสื้อลายดอกจำนวนมาก (เฉพาะที่ปรากฏให้เห็นประมาณ ๑๐๐ คน) ล้อมรอบบริเวณที่จุดพลุ (คือจุดที่ตั้งพระใหญ่องค์ที่ ๗).....ท่านต้องการให้สร้างพระใหญ่ที่จุดนี้

อาการประหลาดปรากฏในบริเวณที่สร้างพระใหญ่

เมื่อถึงวันนัดหมาย คือวันที่ ๓ พ.ย.๒๕๔๘ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปยังวัดเขากงกาง เพื่อพบกับพระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาส และช่างมืด ตามที่นัดหมาย ข้าพเจ้าได้เดินไปตรวจดูจุดที่จะสร้างพระใหญ่ บริเวณด้านหน้าวัด และได้บอกกับพระอาจารย์นิพัฒน์ฯ ว่า จะสร้าง ณ จุดนี้ และได้นำเข็มทิศตรวจหาทิศทางให้ชัดเจนอีกครั้ง ระหว่างที่ใจจดจ่อกับการตรวจหาทิศทางที่เหมาะสมอยู่นั้น ปรากฏอาการประหลาดกับข้าพเจ้าแบบชนิดที่ไม่เคยเป็นมาก่อน คือ เกิดอาการทางกายรู้สึกแผ่ซ่าน ขนลุกขนชันชนิดรุนแรง .....ต่อเนื่องนานผิดปรกติ.............โอหนอ นี่เรามาคิดเองตกลงกันเองโดยยังไม่ได้บอกกล่าวเจ้าของสถานที่เขาเลยนะ จึงได้บอกให้ ร.ต.อ.ธวัชชัย นรสิงห์ รีบไปนำธูปมาให้เพื่อบอกกล่าวเจ้าของสถานที่เสียก่อน ทันทีที่จุดธูปบอกกล่าว แล้วปักลงพื้นดินให้แม่พระธรณีมาเป็นสักขีพยาน

อาการประหลาดหายเป็นปลิดทิ้ง............เรื่องละเอียดอ่อนนะ อย่าคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล แล้วมองข้าม.........อาการที่ปรากฏมันชัดเจนรุนแรง...รู้สึกหนาวถึงใจ จึงกล่าวว่าไม่เคยเป็นมาก่อน

นิมิตในวันบวงสรวง

วันเสาร์ที่ ๒๖ พ.ย.๒๕๔๘ เป็นวันที่ทำพิธีบวงสรวง ตามโบราณประเพณีเช่นเคย ไม่ได้บอกกล่าวแก่บุคคลทั่วไป เพราะเกรงจะเป็นการรบกวน เพราะไม่อาจจะทราบกำลังใจของคนอื่น แต่คิดว่าเรื่องการบวงสรวงนี้มิใช่เป็นเพียงการปฏิบัติตามครูบาอาจารย์เท่านั้น เพราะการสร้างพระพุทธปฏิมากร เป็นเรื่องของพระพุทธเจ้า เป็นเรื่องสำคัญ อย่าคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยธรรมดา ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วน น้อมใจถึงท่านทุกครั้ง........บางท่านอาจจะไม่เชื่อ คิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระ ก็ไม่ขัดใจท่าน เพราะได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่า คนเรามีกำลังใจไม่เหมือนกัน ไม่เท่ากัน......แต่ข้าพเจ้าบวงสรวงทุกครั้ง นิมิตก็ปรากฏทุกครั้ง ตั้งแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ผู้มีคุณทั้งหมด พรหมทั้งหมด เทวดาทั้งหมด พญายมราช ท้าวมหาราชทั้งสี่.....และในที่สุด..ท่านผู้ปราบมาร.......คณะกลองยาวจำนวนมากปรากฏขึ้นมาก่อน พร้อมกับความรู้ว่า เขาเหล่านี้มิใช่คน แต่เป็นเหล่าพญานาค ท่านมาแสดงความร่าเริงดีใจ ยินดีปรีดาเหลือเกิน..........แล้วก็ปรากฏเป็นดวงพระอาทิตย์ลอยมา ครั้นเพ่งมองเข้าไปก็เห็นพระบรมศาสดามหามุนีศรีโลกนาถ อยู่ตรงกลาง..........สาธุ พุทโธ เม นาโถ ....การสร้างบารมี การสร้างมหากุศลครั้งนี้ คงจะราบรื่นดีหนอ ......เพราะดินแดนตรงนี้เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ....ถ้าเป็นสมัยโบราณ ท่านจะเรียกว่า เมืองลับแล......

เสนามารดักรอก่อนเข้าวัด

เริ่มลงมือสร้างพระใหญ่.........วันศุกร์ที่ ๒ ธ.ค. ๒๕๔๘ เป็นวันกำหนดเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปที่วัดเขากงกาง เพื่อจะสร้างพระใหญ่ เนื่องจากเป็นช่วงที่มีวันหยุดยาวหลายวัน ปรากฏว่ามีบุคคลผู้มีจิตศรัทธา กุศลส่ง ปรารถนาจะมาร่วมสร้างพระใหญ่ครั้งนี้จำนวนมาก จึงได้เช่ารถตู้ให้มาส่งที่วัด ช่วงนี้รถตู้หายาก ราคามักจะแพง แต่ก็ได้ติดต่อกับ ร.ต.อ.บันเทิงฯ ซึ่งมีรถตู้ ให้มาส่งด้วยราคากันเอง คิดราคาเหมาทั้งค่าน้ำมัน ๒,๐๐๐ บาท ได้สอบถามแล้ว รถคันนี้ไม่มีปัญหา เพิ่งยกเครื่องมาใหม่ ๆ ....วิ่งมาเข้าเขตสุพรรณบุรี ช่วง อ.ศรีประจันต์ ปรากฏว่าเครื่องยนต์มีเสียงดังมากจากห้องเครื่อง ไม่สามารถวิ่งต่อไปได้ ....เอาเข้าแล้ว เสนามาร ไม่เข้าเขตวัด แต่มาดักรอก่อน ....ขณะนั้นเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. คณะของเราที่มากับรถตู้ ที่เป็นสตรีและเด็ก เริ่มวิตกกังวล แต่หาได้เป็นอุปสรรคแก่คณะของเราไม่ เพราะบุคคลที่จะมาสร้างพระใหญ่ได้นี้ กำลังใจต้องเข้าเขตปรมัตถบารมีแล้ว.............เทวดาสงเคราะห์แน่นอน.........ได้มีเด็กหนุ่มอายุประมาณ ๑๙-๒๐ ปี อาสานำคณะของเราไปส่งที่วัด โดยขอแค่ค่าน้ำมันรถเท่านั้น

เร่งสร้างบารมีไม่รอช้า

เดินทางถึงวัด เป็นเวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. จัดเตรียมสัมภาระเสร็จเรียบร้อย ลงมือนำแบบพิมพ์ฐานพระมาตั้ง ทำความสะอาด ทาด้วยน้ำมันโซล่า วัสลิน แล้วประกอบพิมพ์ ช่วยกันคนละไม้คนละมือ ร่อนทราย แบกปูน ผสมปูนทราย เติมน้ำยาประสานปูนและกันซึม ลงมือพ่น ลงใยแก้ว ก่ออิฐบล็อค................เช้าแล้วหรือนี่....... กาลเวลาช่างผ่านไปไวเหลือเกิน กำลังเพลิดเพลินกับกองบุญกองกุศลกัน

สร้างกุศลใหญ่กำลังบารมีสูง ไม่เหน็ดไม่เหนื่อย ด้วยความสนุกสนาน โดยเฉพาะคุณแซม (ธนธัช รัตนสุตาธร) ขวัญใจของน้อง ๆ ได้มีอุบายสร้างความสนุกสนาน ตลกขบขันในระหว่างสร้างพระใหญ่ เพื่อบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยให้แก่คณะของเราได้มาก และเป็นที่น่าเสียดาย ที่คุณแซมไม่สามารถจะมาร่วมสร้างพระกับพวกเราได้ทุกอาทิตย์ เพราะมีปัญหากับที่ทำงาน คราวใดที่คุณแซมไม่ได้มา หลายคนก็บ่นถึง โดยเฉพาะในเวลากำลังสร้างพระตอนดึกสงัด ตีสองตีสาม ขาดเสียงสรวลเสเฮฮา หัวเราะของน้าแซม.....ที่ทำให้พวกเราหัวเราะไปด้วยจนกลัวขากรรไกรจะค้าง........ พระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาส และพระสงฆ์ ออกบิณฑบาต โปรดสัตว์แล้ว..........พุทโธ เช้าแล้วหรือนี่ ....สาธุ

การสร้างพระใหญ่นี้ บุคคลที่จะร่วมสร้าง ต้องเป็นผู้ที่มีบารมีสูง คำว่าบารมี แปลว่ากำลังใจ มิใช่กำลังทรัพย์ ต้องมีกำลังใจสูง มีศรัทธาแก่กล้า เป็นสัมมาทิฏฐิ มีความเคารพพระรัตนตรัย มีจิตน้อมไปในกุศล...............

พญานาคมาร่วมสร้างพระใหญ่

โอหนอ...........ขออนุโมทนาสาธุกับท่านด้วย............ไม่มีองค์ตน ไม่มีร่างกายขันธ์ห้า ก็ยังมาสร้างพระใหญ่กับพวกเราด้วย......ท่านมากันเต็มไปหมด ทั้งหญิงชาย ทั้งผู้สูงอายุ ทั้งเด็กเล็ก........แปลกจริงหนอ..........ดินแดนต่างภพก็มีเพศวัยคล้ายกับโลกมนุษย์เรา.........ท่านบอกว่า พวกท่านมีความสุขเหลือเกิน สมหวังแล้ว..........สาธุ.

กลางดึกคืนวันเสาร์ที่ ๑๗ ธ.ค. ๒๕๔๘ ประมาณ ตีสอง งานเสร็จเร็วกว่าทุกครั้ง จึงพักผ่อน อาบน้ำ ดื่มน้ำร้อน น้ำชากันใต้

ต้นไม้ใหญ่ ด.ช.ยอด โพธิ์ลี (อายุ ๑๔ ปี) ทีมงานคนใหม่ของเรา ได้วิ่งมาบอกพวกเราว่า เห็นหมาตัวใหญ่ วิ่งเข้าไปในเต็นท์นอน เต็นท์สั่นไหว จึงได้เข้าไปดูจะไล่หมาออก แต่ปรากฏว่า....เต็นท์ว่างเปล่า....ท่านมาหยอกล้อ.....ไม่ให้เหงา..........เพิ่มกำลังใจให้รู้ว่า บาปมี บุญมี โลกวิญญาณมีนะ........ทำดีแล้ว ให้ทำต่อไป

เย็นวันอาทิตย์ที่ ๒๔ ธ.ค. ๒๕๔๘ พ.ต.ท.ชนาดิศักดิ์ บุณยรัตพันธุ์ ได้นำภรรยา และ นายสามารถฯ บุตรชาย มาร่วมสร้างพระใหญ่ด้วย ในการสร้างพระใหญ่ทุกครั้ง คณะของเราจะสร้างพระเครื่ององค์เล็ก ๆ ไว้บรรจุในฐานพระใหญ่ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนา และสะเดาะเคราะห์ต่อชะตาให้แก่พวกเราด้วย องค์พระทำด้วยผงปูนดินเปลือกหอย ผสมด้วยแป้งเสกของหลวงปู่บุดดา และน้ำมันชาตรีของหลวงพ่อฤาษี วัดท่าซุง และว่านร้อยแปด..........นำส่วนผสมทั้งหมดมานวดด้วยน้ำผึ้งและน้ำมันตังอิ๊ว แล้วนำไปกดกับแบบพิมพ์เป็นพระองค์เล็ก ๆ ทำกันตามกำลังอายุ หรือตามกำลังใจตามอัธยาศัย.......ระหว่างนั่งช่วยกันทำพิมพ์พระองค์เล็ก ๆ อยู่นั้นทันใดนั้น คุณปิยมนฯภรรยาของท่าน พ.ต.ท.ชนาดิศักดิ์ฯ ก็ได้มองเห็นคนร่างโปร่งใส เดินอยู่ในบริเวณที่สร้างพระด้วย แล้วก็หายไป.......ครั้นเดินไปเข้าห้องน้ำ ....ก็ยังพบกับคนร่างโปร่งใสนั้นอีก...........สาธุ ท่านก็มาร่วมสร้างพระกับพวกเรานั่นแหละ

พญานาคโกลาหล

โอหนอ.........เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ บันทึกดีหรือไม่หนอ คนอื่นอ่านแล้วจะเป็นอย่างไร เพราะเป็นเหตุการณ์ที่พิสดารเหลือเชื่อลึกล้ำ........พยานรู้เห็น มีบุคคลที่เกี่ยวข้องรู้เห็นจำนวนหลายท่าน........

วัตถุพยาน ภาพถ่าย........บันทึกไว้เถอะ เพราะเป็นเรื่องราวข้อเท็จจริงที่มีอยู่จริง และเพื่อยืนยันความมีอยู่ของสังสารวัฏ ๓๑ ภูมิ.......ซึ่งสรรพสัตว์ทั้งหลายท่องเที่ยวไปด้วยอำนาจตัณหาและกรรมของตนเอง ตามที่สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า **กมฺมํ สตฺเต วิภชติ ยทิทํ หีนปฺปณีตตาย** กรรมย่อมจำแนกสัตว์ ให้ทรามและประณีต.......ส่วนท่านที่ไม่เชื่อก็อย่าด่วนปรามาส ขอให้ศึกษาหลักธรรมในพระพุทธศาสนา แล้วนำไปปฏิบัติให้จิตเป็นฌาน ถ้ามีเหตุปนิสัยในด้านฌานสมาบัติติดตัวมาแต่ชาติปางก่อน ท่านก็คงจะรู้เห็นได้ แต่กรณีที่ข้าพเจ้าได้รู้เห็นเพราะท่านสงเคราะห์โดยแท้ หาใช่ด้วยฌานสมาบัติไม่ และการที่นำมาบอกกล่าว ก็ต้องคิดแล้วคิดอีกว่าจะบอกดีหรือไม่ในเรื่องนี้ แต่ก็ยังมีอีกมากที่ลึกล้ำไม่อาจนำมากล่าวได้ และหาใช่ประสงค์จะโอ้อวดแต่อย่างใด เพียงแต่ต้องการยืนยันให้ท่านที่สนใจปฏิบัติธรรม ได้เกิดความเชื่อมั่นในพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมา เมื่อถึงเวลาละสังขารร่างกายไปแล้ว ยังมีจิตวิญญาณที่จะต้องเวียนว่ายตายเกิดด้วยอำนาจกรรมดีกรรมชั่วต่อไปอีก ยังมีภพภูมิอื่นอีก ไม่ใช่ตายแล้วสูญตามที่อาจารย์บางลัทธิสั่งสอน เป็นมิจฉาทิฏฐิแล้วยังแนะนำสั่งสอนผู้อื่นให้หลงผิดไปด้วย ทำให้พระสัทธรรมปฏิรูป บิดเบือนพระไตรปิฎก กล่าวโทษพระอรหันต์ขีณาสพ ที่รจนาพระไตรปิฎก ว่าแต่งเรื่องปาฏิหาริย์ขึ้น.....ระวัง แล้วจะพากันลงอบายภูมิ เพราะไม่ใช้ปัญญาพิจารณาไตร่ตรองให้ดีและลองปฏิบัติพิสูจน์ด้วยตนเอง ก่อนจะลงความเห็น เพราะสิ่งที่ท่านไม่รู้ไม่เห็นนั้นไม่ได้หมายความว่าไม่มีอยู่..........อย่าหลงทางไปเลย.......จะกลับยากมากนะท่าน

เหตุการณ์เกิดขึ้นในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ตอนเช้าพวก

เราทำการนำสายยางต่อท่อน้ำ ขึ้นไปสรงน้ำองค์พระใหญ่ เพื่อชำระคราบมลทินและทำความสะอาดองค์พระพุทธปฏิมากร องค์ที่ ๗ พระสุมโนสัมพุทธเจ้า ต่างทยอยผัดเปลี่ยนแบ่งบุญกันสรงน้ำพระ........ บ้างก็อนุโมทนาสาธุ...........ถ้าไม่มาร่วมสร้างพระ จะมีโอกาสทำบุญใหญ่สรงน้ำพระหน้าตักห้าศอกสูงห้าเมตรเช่นนี้ได้ที่ไหนหนอ พวกเราช่วยกันปัดกวาดทำความสะอาดวิหาร ลานวัด จัดเตรียมสถานที่หน้าองค์พระ เพื่อเตรียมฟังพระธรรมเทศนา และสวดมนต์ ปฏิบัติธรรมบูชาพระสุมโนสัมพุทธเจ้า ด้วยเทียนประทีป จุดรอบองค์พระ และรอบบริเวณที่พวกเรานั่งสวดมนต์ปฏิบัติธรรม สว่างไสวรุ่งเรืองโรจน์ ทั้งนี้เป็นการเจริญรอยตามพระอนุรุทธเถระ และ พระปัญจทีปิกาเถรี ผู้มีทิพจักขุญาณแจ่มใส ก็ด้วยอานิสงส์ของการถวายประทีปบูชาพระพุทธเจ้า และต้นโพธิ์

เวลา ๒๑.๐๐ น. พวกเราก็ทยอยมานั่งหน้าองค์พระใหญ่ ดูภาพการสร้างพระใหญ่ตั้งแต่องค์ที่ ๑ ถึง ๗ จากจอคอมพิวเตอร์ สอบถาม และสนทนาธรรมกัน พอสมควรแก่เวลาแล้ว นิมนต์พระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาสวัดเขากงกาง......เทศน์แสดงธรรม ระหว่างนี้ก็ได้มีการถ่ายภาพไว้เป็นระยะ ๆ จบพระธรรมเทศนา....... ครั้นได้เวลา ๐๐.๐๑ น.ของวันใหม่ ร.ต.อ.ธวัชชัย นรสิงห์ ขอขึ้นไปติดเม็ดพระสกจำนวน ๓ เม็ดที่เหลือ เสร็จแล้วมีการยิงพลุ จุดประทัดถวายเป็นพุทธบูชา สวยงามมาก เริ่มสวดมนต์ต้อนรับศักราชใหม่ เพื่อความเป็นศิริมงคล สมบูรณ์พูนผล และนั่งเจริญจิตภาวนา............ พวกท่าน นาคานัง คนนาค.......พญานาค มากันมากมายเหลือเกินไม่นึกว่าท่านจะมากันมากขนาดนี้......ที่ว่าเป็นเขตแดนของท่าน เป็นอย่างนี้เองหนอ มากมายจริง ๆ เต็มไปหมด รื่นเริงบันเทิงใจกันมาก

จำนวนที่ปรากฏให้เห็นก็นับไม่ได้ และที่ยังไม่ให้เห็นอีกเล่า......แทบจะกล่าวได้ว่าเป็นเทพโกลาหล หรือพญานาคโกลาหล......ท่านมาเฉลิมฉลองกับพวกเรา .....ท่านมาโปรดพวกเรา..... เทวานุภาพโดยแท้.........ครั้นรุ่งเช้า ปีใหม่ ๑ ม.ค. ๒๕๔๙ พวกเราทำอาหาร ทำบุญเลี้ยงภัตตาหารพระสงฆ์ทั้งวัด.......ตอนสายก็มานั่งสนทนาธรรมกันใต้ต้นไม้ร่มรื่นใกล้องค์พระใหญ่ที่พวกเราสร้าง..........คุณยายหนูเรียน...ยายของ ด.ช.ยอด โพธิ์ลี ได้จุดธูปเดินไปปักที่ใต้ต้นมะกอก ใกล้หินก้อนใหญ่ แล้วก็มาบอกพวกเราว่า เป็นบุญของยายเหลือเกิน พญานาคได้มาปรากฏให้เห็นที่ก้อนหินใหญ่ ตัวใหญ่มีหงอนชูหัวขึ้น คุณยายดีใจมาก.........พี่ลิ้ม (ภัทรสรวง) เล่าว่า เมื่อคืนนี้หลังจากสวดมนต์ภาวนารับปีใหม่แล้ว เข้านอนในเต็นท์ ได้ยินเสียงระเบิดดังมาก มองไปที่พื้นด้านหลังองค์พระ เห็นเหล่าพญานาคโผล่ขึ้นมาจำนวนมากทั้งตัวเล็กตัวใหญ่......พี่ไพ (ลำไพ โพธิ์ลี) บอกว่าเมื่อคืนขณะนั่งสมาธิอยู่ ได้เห็นคนตัวใหญ่มาก เดินผ่านไปทางด้านหลังองค์พระ เป็นลักษณะคนมีเขาใหญ่ ๆ บนหัว แปลกมาก.....คุณกาญจนา (อ้อย) ไชยมงคลบอกว่าเมื่อคืนเอากล้องไปเดินถ่ายรูป รอบ ๆ บริเวณพระใหญ่ตอนที่พวกเรานั่งรอฟังพระเทศน์รับปีใหม่ ขณะกำลังถ่ายภาพอยู่ก็มีอาการเหมือนไฟฟ้าช็อต ขยับแขนไม่ได้........ต่อมาได้เอาภาพไปอัดดูปรากฏมีรูปแปลก ๆ ปรากฏ เป็นภาพสีขาวรูปลักษณ์คล้ายเศียรหรือหัวของสัตว์มีเขาหรือหงอนปรากฏอยู่ที่มุมภาพด้านล่างซ้าย อยู่ใกล้กับเด็กชายเฟิสท์ ซึ่งมากับมารดาคือคุณอังคณา (ปิ๋ว) กลิ่นสกุล.....ต่อมาภายหลัง คุณชุติกาญ ยศแสน ซึ่งเป็นผู้ชักชวนคุณอังคณาฯ กับน้องเฟิสท์มาร่วมสร้างพระ ได้ไปชวนมาอีกและคุณอังคณา (ปิ๋ว) ได้เล่าให้ฟังว่า น้องเฟิสท์ (เป็นลูกคนเดียว) มีอาการแปลก ๆ ตั้งแต่เกิด

ตอนเด็ก ๆ ชอบเล่นน้ำมาก ไม่ว่าอากาศจะหนาวเย็นก็ตาม เวลาเอาน้ำราดศีรษะ ก็จะแสดงอาการแปลก ๆ ทำหน้าเชิดขึ้นและสะบัดลำตัว และเวลาไปดูขบวนแห่พญานาค ที่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ ก็จะบ่นเวียนศีรษะจะอ้วก จะบ่นอยู่ตลอดเวลา ต้องพาหลบไป และได้ไปสอบถามพระอาจารย์ที่วัด ท่านก็บอกว่าน้องเฟิสท์เป็นพญานาคมาเกิด และวันที่มาร่วมงานสวดมนต์รับปีใหม่กับคณะของเรา ก็มีอาการเวียนศีรษะ และบ่นจะอ้วก ซึ่งเป็นอาการที่เกิดขึ้น ถ้าพญานาคท่านมาทักทาย คุณปิ๋วบอกว่า พระท่านบอกมาอย่างนี้........แปลกมาก ไม่น่าเชื่อ แต่เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้น...............

สร้างพระใหญ่ถวายเป็นพุทธบูชา

การสร้างพระพุทธปฏิมากร หรือ พระใหญ่นี้ บางท่านสอบถามว่าสร้างเพื่ออะไร จึงขอบอกกล่าวให้ทราบว่า วัตถุประสงค์ของการสร้างพระใหญ่นี้ ก็เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ชำระหนี้สงฆ์ และถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ผู้เป็นองค์ศาสนูปถัมภก และเพื่อเป็นเหตุปนิสัยปัจจัยแก่มรรคผลนิพพานไปในภายภาคหน้าของพวกเราทุกคนผู้ร่วมสร้างจะด้วยกำลังทรัพย์ กำลังกาย กำลังใจ อนุโมทนาสาธุ ล้วนได้เสมอกัน เพราะการสร้างพระใหญ่ถวายเป็นพุทธบูชา เป็นพุทธานุสติ ท่านกล่าวว่าเป็นกรรมฐานหนึ่งในสี่สิบทัศ ที่นำไปสู่พระนิพพานได้ง่าย สำหรับพระองค์ที่ ๗ นี้ สำเร็จเป็นองค์พระได้อย่างรวดเร็วภายในสองสัปดาห์ ทั้งนี้เพราะมีผู้มาร่วมสร้างด้วยศรัทธาแรงกล้า กำลังใจเข้าเขตปรมัตถบารมี จำนวนมาก ขนหิน ขนทราย แบกปูน ร่อนทราย ผูกเหล็ก คนละไม้คนละมือ แบ่งหน้าที่กัน ผสมปูน ฉาบปูน ส่งปูน

ทั้งผู้มีอายุ และเด็ก มีส่วนสร้างกันทุกคน ไม่หลับไม่นอน ช่วยกันทำจนฟ้าสว่าง พระออกบิณฑบาต จึงถือได้ว่าทุกท่านมีศรัทธาแรงกล้า มีกำลังใจเข้าเขตปรมัตถบารมีแล้ว ขอนำชื่อท่านทั้งหลายมาแสดงไว้ ณ ที่นี้ด้วย คือ คณะผู้ริเริ่มสร้าง พระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาสวัดเขากงกาง, พ.ต.ท.สุรพล วิเศษมงคลชัย, พ.ต.ท.คมศักดิ์ สุมังเกษตร, ร.ต.อ.ธวัชชัย นรสิงห์ โดยมีคณะผู้ร่วมสร้างคือ พระอาจารย์พิริยะ สิรินฺธโร, พระอาจารย์ทิน อตฺตคุตฺโต, พระบุญส่ง จิตปุญฺโญ, พ.ต.อ.จตุรงค์ ภุมรินทร์, พ.ต.อ.สุรพล คงคาสวัสดิ์, พ.ต.อ.สัญชัย ศรีธนศักดา, พ.ต.ท.ชนาดิศักดิ์ บุณยรัตพันธุ์, พ.ต.ท.วรกาญจน์ วงศ์บิดา, พ.ต.ท.นวพล สุขไพบูลย์, ร.ต.ท.หญิงจันทิมา มณีฉาย, คุณอดิศักดิ์ ลิ้มทอง, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณสรรพวัฒน์ พัศณวงค์, คุณอังคนา ศรีชำนาญ, คุณวรวุฒิ คุ้มทวีกิจ, คุณสุพรรย์ทิพย์ เชื้อตาอ่อน, คุณสุเทพ ค้าพริกไทย, คุณสุทธิรา-ชุติกาญจน์ ยศแสน, คุณเอกวีณา สุธีโสภณ, คุณแม่หมวย นรสิงห์, คุณวรรณตรี คนอยู่, คุณสมศรี-ปรีดา อัสสาโย, คุณธนาณิชากร มณีวาศ, คุณชวนชื่น-เกษม นานานุกุล, คุณระเบียบ ไชยทิพยอาสน์, บริษัท โค แมชชิน จำกัด, คุณภัทรสรวง (ลิ้ม) อยู่บุรี, คุณพฤหัส-ลำไพ โพธิ์ลี, คุณตฤษณ ทรงศิริ, คุณสุภาภรณ์ อาห์มัด, คุณธนธัช (แซม) รัตนสุตาธร, คุณพรภัสสรวง (หลา) สุธีโสภณ, คุณบังอร สุภารัตน์, คุณวันชัย อัครฤทัย, แม่ชีทิพย์สุคนธ์ บุนนาค, คุณภัทรสกล มหากิตติคุณ, คุณสวัสดิ์ รพีศักดิ์, คุณวงศ์ประจัน ฤกษ์ปรีดาพงศ์, คุณวิทยา สุขสมกิจ, คุณนิภาพร (กุ้ง) จันทร์ขำ, คุณสมศรี คำวรณ์ และ ด.ช.เฉลิมพล (ยอด) โพธิ์ลี ซึ่งนายยอดฯ นี้มีศรัทธาและกำลังใจดีมาก ช่วยทำงานทุกอย่าง....... อนุโมทนาสาธุ

นอกจากนี้ ยังมีคณะชาวบ้านท้องถิ่นมีศรัทธามาร่วมสร้างพระใหญ่กับเราด้วย คือ คุณดาหวัน-คุณวิภาส-คุณเจนณรงค์ ทองรอด, คุณพรนิภา-ด.ญ.พลอยไพลิน คูประสิทธิ, คุณประยุทธ ธนศิลป์, นางแอ๋ว น้ำทิพย์, นางลำพึง จันทร์ลอย, นางสงุ่น-นายสุภาษ ขุมทอง, นางทวาย เอกอ้น, นายสุนทร-นางทิวา ไพรวรรณ, ผู้ใหญ่จำรัส ปานคีรี, น.ส.กฤษณา รุ่งกิตติโชติ, นายชาลี จงมีทรัพย์มาก, นายจินดา หลักลอย, นายทองซ้อน สีลารัตน์, นายอนุชา ผิวหอม, นายมานิตย์ ดียิ่ง, คุณปิติฐิติยา ดิลกพรหิรัณย์ และญาติมิตร

บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ

การสร้างองค์พระใหญ่ ใกล้จะสำเร็จสมบูรณ์แล้ว วันเสาร์ที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ได้ทำพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ประดิษฐาน ไว้บนแท่นในองค์พระ พร้อมกับนำพระเครื่องที่พวกเราช่วยกันทำขึ้น และนำมา พร้อมด้วยพระประจำวันเกิดของท่านผู้มีศรัทธาทั้งหลาย นำเข้าไปบรรจุตั้งไว้บนแท่นด้านในฐานพระใหญ่........ได้ทำพิธีรมควันด้วยยาเหนือเพื่อฆ่าเชื้อแบคทีเรียและเชื้อไวรัสภายในองค์พระก่อนทำการปิดฐานด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก....ในโอกาสนี้ ได้เปิดโอกาสให้ทุกท่านเข้าไปกราบนมัสการพระบรมสารีริกธาตุ อธิษฐานจิต และขอบารมีพระพุทธองค์ช่วยสงเคราะห์ให้เคราะห์กรรมเสนียดจัญไร โรคภัยไข้เจ็บทั้งหลายที่มีอยู่ในร่างกาย ขอให้สลายไปให้หมด โรคใหม่ก็อย่าได้เข้ามา................

พญานาคมาโปรดอีก

เมื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และพระพุทธปฏิมากรประจำวันเกิดของท่านผู้มีศรัทธานำมาจำนวนมากแล้ว จึงได้ลงมือผูกเหล็ก ผสม

คอนกรีต เทปิดฐานพระใหญ่............เวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น.เศษ ก็เสร็จเรียบร้อย และได้มีการถ่ายภาพแต่ละขั้นตอนของการสร้างพระไว้.......ปรากฏว่า ภาพที่ถ่ายนั้น บางภาพได้ปรากฏเป็นดวงกลมขาวอันเป็นดวงจิตของเหล่าเทพและพญานาคจำนวนมาก ซึ่งพวกเราได้เห็นกันมามากจนเป็นเรื่องปกติ แต่สำหรับท่านที่ไม่มีประสบการณ์หรือความเชื่อก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของท่านไป.....แต่คราวนี้ เป็นภาพที่แปลกพิสดาร เพราะภาพที่ปรากฏ ไม่ได้เป็นดวงกลมขาวตามปกติ แต่ปรากฏเป็นภาพสีขาวรูปลักษณ์คล้ายเศียรหรือหัวของสัตว์มีเขาหรือหงอนปรากฏอยู่ที่มุมภาพด้านขวาบน.........เศียรของท่านพญานาค ซึ่งเป็นกล้องของคุณนิภาพร(กุ้ง) จันทร์ขำ ถ่ายเอง และทันทีทันใดได้เรียกให้พวกเรามาดูภาพดังกล่าว..........สาธุ ท่านพญานาคมาโปรดอีกตามที่ข้าพเจ้าอธิษฐานขอ เพราะเมื่อตอนกลางวัน ขณะที่ข้าพเจ้าทำพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุนั้น ได้บอกกล่าวท่านว่า ตามที่ท่านได้มาปรากฏในภาพที่กล้องถ่ายภาพของข้าพเจ้านั้น บางท่านที่ดูแล้วเชื่อก็ดี ถ้าไม่เชื่อก็จะไม่ดี ฉะนั้น ถ้าท่านจะสงเคราะห์ก็ขอให้ไปปรากฏในกล้องของบุคคลอื่นอีกด้วยเถิด เพื่อให้ผู้มีศรัทธาได้เกิดความเชื่อมั่นว่ามีภพภูมิอื่นอีกในวัฏสงสาร (๓๑ ภูมิ) ตามที่พระบรมศาสดาทรงตรัสสอน จะได้ไม่ประมาทในการสร้างคุณงามความดี...... บำเพ็ญเพียรให้ทาน รักษาศีลเจริญภาวนา ให้จิตเข้าถึง วิชชาสาม อภิญญาหก หรือปฏิสัมภิทาญาณ ตามนิสัยวาสนาของแต่ละท่าน จะได้รู้เห็นด้วยตนเอง ไม่ต้องสงสัยว่า ผีมีจริงหรือไม่ บาปบุญมีจริงหรือไม่ นรกสวรรค์มีหรือไม่ พระนิพพานมีหรือไม่

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๕ ก.พ. ๒๕๔๙ หลังจากทำอาหารไปถวายพระตอนเช้าแล้ว ก็ได้มีการพูดคุยถึงเรื่องอานุภาพของท่านพญานาคที่มา

ปรากฏในภาพถ่าย ท่านพระอาจารย์พิริยะ สิรินฺธโร (พิริยะ ศรีสถาน) ได้บอกข้าพเจ้าว่า เมื่อคืนก่อน บิดาของท่าน (คุณลุงสมพล) ซึ่งนอนป่วยด้วยโรคชราอยู่ที่วัด ได้ฝันเห็นพญานาค มีลักษณะเป็นงูใหญ่สีดำนอนขดตัวอยู่ใต้ฐานพระ บิดาท่านได้เล่าให้ฟังด้วยอาการตื่นกลัว ท่านได้พูดว่าพญานาคเป็นเทพเทวดา ไม่ต้องกลัวหรอก.........และคุณลุงสมพล ศรีสถาน ได้นำเงิน ๒๑,๐๐๐ บาท มาร่วมสร้างพระใหญ่ที่เหลือ ๒๑ องค์ด้วยและเมื่อวันที่ ๒๔ ก.พ.๒๕๔๙ คุณลุงสมพลฯ ท่านก็ได้ละสังขารไปอย่างสงบพร้อมกับภาพนิมิตพระพุทธเจ้าองค์ใหญ่ในดวงจิต หลวงพี่พิริยะเล่าให้ฟัง.............สาธุ

พญานาคแผ่พังพานบนฉัตร

ในคืนวันมาฆะบูชา (๑๓ ก.พ. ๔๙) พระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาสวัดเขากงกาง ได้นำคณะสงฆ์ และศรัทธาญาติโยมตลอดทั้งคณะของพวกเรา ทำการสวดมนต์และเดินทักษิณาวัตร กระทำพุทธบูชา คือการเดินเวียนเทียนถวายเป็นพุทธบูชา หลังจากนั้นก็สวดมนต์นั่งภาวนาที่หน้าองค์พระสุมโนสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนเช่นเคย ข้าพเจ้าได้เจริญอานาปานสติ มรณสติ โดยกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกพร้อมกับคำภาวนาว่าพุทโธ พิจารณาความตายเป็นอารมณ์ตามปกติ เห็นโทษของร่างกายขันธ์ห้า ว่าไม่เที่ยง แปรปรวน เป็นเหตุแห่งทุกข์ ไม่ควรยึดถือว่าเป็นเราเป็นตัวตนของเรา น่าเบื่อหน่าย ไม่น่าพอใจยินดีที่จะเกิดมีร่างกายขันธ์ห้าอีกต่อไป พร้อมกับเจริญอุปสมานุสติ พิจารณาเห็นคุณเห็นอานิสงส์ของพระนิพพานว่าเป็นสุขอย่างยิ่ง พระนิพพานเป็นแดนเอกันตบรมสุข ทุกข์แม้แต่น้อยนิดไม่มีที่พระนิพพาน พิจารณาไปมาจนจิตรู้สึกสบายเป็นสุข แล้วจึงนำจิตไว้ที่สติผู้รู้ ความโปร่งเบาสบายปรากฏขึ้น ทันใดนั้นได้เห็นนิมิตภาพพญานาคขึ้นไปแผ่

พังพานอยู่ด้านบนของเศียรองค์พระสุมโนสัมพุทธเจ้า จากเศียรเดียวของพญานาค ซึ่งเลื้อยกวัดแกว่งอยู่เหนือฉัตร กลายเป็นพญานาคเจ็ดเศียร โอหนอ...ช่างอัศจรรย์ใจจริงหนอ ทันใดนั้น ก็ปรากฏเสียงก้องลงมาว่า เราพญานาค.......จะเฝ้าอารักขาองค์พระอยู่บนฉัตรแก้วนี้......สาธุ

พญานาคมาปรากฏในบาตรน้ำมนต์

ในการสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๗ นี้ นอกจากจะได้ร่วมกันสร้างพระพุทธปฏิมากร หน้าตัก ๕ ศอก สูง ๕ เมตรแล้ว พวกเรายังได้ร่วมกันสร้างสำนักสงฆ์ศูนย์ปฏิบัติธรรมวัดเขากงกางแห่งนี้ ให้เป็นวัดที่สมบูรณ์ตามระเบียบของสำนักงานพระพุทธศาสนาด้วย โดยร่วมกันบริจาคทรัพย์ซื้อที่ดินถวายเพื่อสร้างให้เป็นวัดเขากงกาง ให้มีที่ดินเป็นของวัดเอง แล้วยื่นเรื่องขอตั้งเป็นวัดในพระพุทธศาสนาต่อไป แต่ทางวัดยังขาดเงินอยู่ประมาณ ๓๕,๐๐๐ บาท คณะของเราจะเดินทางไปตั้งแต่วันศุกร์ที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ เพื่อช่วยกันปัดกวาดทำความสะอาดทั่วบริเวณองค์พระ แล้วจุดเทียนรอบองค์พระใหญ่สนทนาธรรม สวดมนต์ เจริญสมถวิปัสสนากรรมฐาน และวันเสาร์ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ (เสาร์ห้า) เวลา ๐๙.๔๙ น. ได้นิมนต์พระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช ทำการเบิกพระเนตร พระสงฆ์สวดพระธัมมจักกัปปวัตนสูตร และชัยปริตต ๙ จบ ......หลังจากพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์เสร็จ ทำการประพรมน้ำมนต์ให้แก่สาธุชนผู้มาร่วมทำบุญปรากฏว่า หยดเทียนในบาตรน้ำมนต์ติดกันซ้อน ๆ เป็นรูปพญานาค เห็นได้ชัดเจนไม่ต้องสงสัยกันเลย......

ส่วนวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ เวลา ๑๐.๔๙ น. ทำพิธีกล่าวคำถวายพระใหญ่ และทอดผ้าป่าซื้อที่ดินสร้างวัด ได้เงินรวมทั้ง

สิ้นประมาณ ๑๗๔,๐๐๐ บาทเศษ...การสร้างองค์พระเสร็จสิ้น ใช้เงินสร้างฐาน ๑๖๐,๐๐๐ บาท, สร้างองค์พระพร้อมฉัตร ๑๓๐,๐๐๐ บาท

การสร้างพระองค์ที่ ๘ และนิมิตปรากฏ

หลังจากสร้างพระองค์ที่ ๗ เสร็จแล้ว คงต้องเว้นระยะเวลาไปถึงออกพรรษา ประมาณเดือน ตุลาคม ๒๕๔๙ จึงจะได้สร้างองค์ที่ ๘ ต่อไป แต่หลายคนในคณะของเรา มีจิตศรัทธาแรงกล้า ต้องการให้ลงมือสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๘ พระเรวัตมิ่งมงกุฎพุทธเจ้า ต่อไป โดยไม่ต้องรอให้ถึงออกพรรษาปลายปีนี้ ......คุณสุเทพ ค้าพริกไทย ได้เสนอแนะให้ไปสร้างที่วัดหินเพิง บ้านห้วยจรเข้ ต.หินดาด อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา เพราะทางวัด โดย พระอาจารย์อร่าม ติสฺสวํโส เจ้าอาวาสและชาวบ้านต้องการพระใหญ่ โดยจะให้ไปสร้างบนลานหินใหญ่ ซึ่งพระสงฆ์ที่วัดใช้ปฏิบัติศาสนกิจ ทำสังฆกรรม ซึ่งจะเป็นสถานที่กำหนดให้เป็นพระอุโบสถด้วย....คืนวันหนึ่งก่อนจะไปดูสถานที่ ได้นั่งเจริญสมถวิปัสสนากรรมฐานตามปกติ เวลาประมาณ ๐๕.๐๐ น.เศษ ได้ปรากฏนิมิตเป็นเหล่านางเทพธิดาฟ้อนรำกันบนลานหินใหญ่ และมีเทพที่มีลักษณะรูปร่างแปลก ๆ จำนวนมาก คือมีรูปร่างเหมือนยักษ์แต่ผิวดำมาก อ้วนลงพุง มาตีกลอง แสดงความรื่นเริงบันเทิงใจ ข้าพเจ้าแปลกใจว่าท่านเหล่านี้เป็นใครหนอ ทันใดก็มีเสียงบอกมาว่า กุมภัณฑานั่ง จึงเข้าใจว่าดินแดนตรงที่จะสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๘ นี้เป็นดินแดนของท่าน แต่มีเสียงบอกมาอีกว่า ดินแดนตรงนี้มีเหล่าพญานาคอาศัยอยู่ด้วยเหมือนกัน แต่ไม่มาก ครั้นวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จึงได้เดินทางไปดูสถานที่ และกำหนดทิศทางที่ตั้งองค์พระ และได้ทำการบวงสรวงในวันเสาร์ห้า ๔ มีนาคม ๒๕๔๙ และเริ่มลงมือสร้าง วันศุกร์ที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๙ เวลา ๑๘.๐๐ น.เศษ จนถึงเช้า และวันที่ ๑๑

มีนาคม ๒๕๔๙ เทคอนกรีตฐานพระ ครั้นวันอาทิตย์ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๙ จึงถอดแบบพิมพ์

ท้าวมหาราชมาโปรด

เสาร์ห้า วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๙ ได้ทำพิธีบวงสรวง เพื่อแสดงความนอบน้อมบอกกล่าวท่านท้าวมหาราชทั้งสี่พร้อมทั้งเทพพรหมทั้งหมด โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน พระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย พรหมทั้งหมด เทวดาทั้งหมด ครูบาอาจารย์และผู้มีคุณทั้งหมด และเจริญสมถวิปัสสนากรรมฐาน อานา-ปานสติ มรณสติ พิจารณาเห็นความแปรปรวน ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตาในร่างกายขันธ์ห้า เพื่อชำระจิตให้สะอาด ทันใดก็ปรากฏนิมิตขึ้นเบื้องหน้าเหนือโต๊ะที่ตั้งเครื่องบวงสรวง เป็นรังสีสีขาว คล้ายควันสีขาว เคลื่อนตัวปกคลุมทั่วบริเวณพิธี......จิตรู้ขึ้นมาว่า เป็นพระพุทธานุภาพ...และพลันปรากฏร่างของเทวดา มีเครื่องทรงเป็นทองคำเต็มองค์ สวมชฎายอดแหลม พระพักตร์ยิ้มแย้ม ทยอยปรากฏทีละองค์ จนครบสี่องค์ท้าวมหาราชทั้งสี่เสด็จมาโปรด....แสดงว่า.... ผลอันไพบูลย์จะปรากฏแก่ทุกคน.....สาธุ

ได้บารมีแก่กล้า

บุคคลที่ร่วมสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๘ พระเรวัตทศพลญาณสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่วัดป่าหินเพิง บ้านห้วยจรเข้ ต.หินดาด อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา จะต้องมีกำลังใจคือบารมีแก่กล้ามาก เพราะสถานที่กันดาร แห้งแล้ง ร้อนจัดมาก น้ำประปาไฟฟ้าไม่มี ต้องใช้น้ำบ่อและเครื่องปั่นไฟฟ้า ห้องน้ำก็อยู่ไกล เพียงแค่ไปพักอยู่เฉย ๆ ก็ลำบากพอควรอยู่แล้ว แต่นี่พวกเราไปทำงานให้พระพุทธศาสนา ไปเสียสละ

ไปตัดกิเลส..........ด้วยเดชแห่งบุญนี้ ท่านทั้งหลายจะได้สมปรารถนาในสิ่งที่ได้ยาก เพราะท่านได้ทำในสิ่งที่ทำได้ยาก เป็นที่พึ่งอันประเสริฐไว้แล้วในพระบวรพระพุทธศาสนา ด้วยการสร้างพระพุทธปฏิมากรถวายไว้เป็นพุทธบูชา ประดิษฐานไว้ในพระพุทธศาสนา ด้วยศรัทธา และวิริยะ อันแรงกล้า จึงขออนุโมทนากับ พระอาจารย์อร่าม ติสฺสวํโส เจ้าอาวาสวัดป่าหินเพิง, พระครูอนุสรณ์วรกิจ (เงิน ปริสุทฺโธ) เจ้าอาวาสวัดบ้านเก่า เจ้าคณะตำบลหนองแวง อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา, พ.ต.ท.คมศักดิ์ สุมังเกษตร พ.ต.ท.ชนาดิศักดิ์-ปิยมน บุณยรัตพันธุ์, ครอบครัวอาห์มัด, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณเอกวีณา สุธีโสภณ, นายสรรพวัฒน์ พัศณวงค์, นายอดิศักดิ์ ลิ้มทอง,นายวรวุฒิ คุ้มทวีกิจ, คุณวรรณตรี คนอยู่, นายวันชัย อัครฤทัย, นายสายชล คุณทัย, ด.ช. เฉลิมพล (ยอด) โพธิ์ลี, คุณประกาย ชมหิรัญ, นายสุพจน์ ค้าพริกไทย, คุณนพมาศ ชุ่มกลาง, คุณเอื้ออารีย์ ค้าพริกไทย, คุณปานวดี ประดับศรี, คุณพิณ บูรพชัยศรี, ครอบครัว ศรีสถาน, นายวิทยา-นิภาพร สุขสมกิจ, นายทองม้วน เกิมขุนทด, นายหล้า เกงขุนทด, นายรอด ก่อมขุนทด, นายบุญกอง เมบขุนทด, นายหล่อน ไพศาล, นายสว่าง สุขานคร, นายมี สุขานคร, นายประเสริฐ เกิมขุนทด, นายสายยืน เวชโครักษ์, นายน้อย โมบขุนทด, นายสง ดีจันทึก, คุณธนธัช (แซม) รัตนสุตาธร, คุณจีรวัฒน์ บุญประคอง, คุณนพวรรณ คูสกุล, ปู่พราหมณ์เชาวลิต พรหมชาติ, คุณทศพล ธนบุญชัย, คุณสุรเทพ รุ่งรัชตพร, คุณศักดา พลอยงาม และผู้มีจิตศรัทธาทุกท่าน บุญกุศลที่ท่านทั้งหลายได้ทำไว้ดีแล้วนี่แหละจะคุ้มครองรักษาหนุนเนื่องให้มีความสุขความเจริญรุ่งเรืองตราบถึงพระนิพพาน

เทวดามาร่วมสร้างและอนุโมทนาตลอดเวลา

ทุกวันศุกร์เวลาเย็น คณะของเราจะก็ออกเดินทางไปยังวัดป่าหินเพิง โดยใช้เวลาในการเดินทางประมาณ ๔ ชั่วโมง เมื่อไปถึงก็ลงมือกางเต็นท์ไว้ แล้วก็เปลี่ยนชุดทำงาน (กรรมกร) เพื่อผสมปูนทรายสร้างองค์พระ โดยมีคณะศรัทธาชาวบ้านจากบ้านห้วยจรเข้จำนวนมาก (๒๐-๓๐ คน) มีกำลังใจสูง ศรัทธาแก่กล้า มารอคอยพวกเราอยู่ที่บริเวณสร้างองค์พระ เพื่อจะร่วมยกหิน ปูน ทราย ผสมคอนกรีตเพื่อฉาบผิวองค์พระด้านใน........ขออนุโมทนากับทุกท่านด้วย ซึ่งที่จำได้ก็มี พ่อใหญ่น้อย พ่อใหญ่สง พ่อใหญ่สว่าง พ่อใหญ่หล่อน พ่อใหญ่บุญมี พ่อใหญ่หล้า พ่อใหญ่บุญกอง พ่อใหญ่ม้วน พ่อใหญ่บุญ พ่อใหญ่ประเสริฐ พ่อใหญ่ช่วย และอีกหลายสิบท่าน.....และโดยเฉพาะพระอาจารย์อร่าม ติสฺสวํโส เจ้าอาวาส ท่านเป็นพระสุปฏิปันโนที่ควรแก่การบูชา ท่านคอยดูแลเรื่องน้ำเรื่องไฟฟ้า....ทั้งยังลงแรงร่วมสร้างพระใหญ่กับพวกเราจนดึกดื่น แม้บางครั้งท่านเป็นไข้ไม่สบาย ท่านก็ยังมาอยู่กับพวกเราตลอดเวลา.....สาธุนอกจากนี้ เหล่าเทพเทวาและพรหมา ท่านก็มาร่วมสร้างพระใหญ่กับเราจำนวนมาก ที่ปรากฏให้เห็นในภาพถ่ายเป็นพันดวง.....แต่ท่านว่ามากันเป็นหมื่น ๆ ...สาธุ

ทุกขั้นตอนของการสร้างพระใหญ่ ข้าพเจ้าบ้าง คุณสุเทพบ้าง คุณวิทยาบ้าง จะนำกล้องถ่ายภาพ มาทำการถ่ายภาพบันทึกเหตุการณ์แต่ละขั้นตอนไว้ เพื่อเก็บไว้ให้พวกเราไว้ดูเป็นอดีตรำลึก เพราะกาลเวลา....ได้ผ่านไปตลอดเวลา ไม่หวนกลับ ภาพที่บันทึกไว้จึงเป็นภาพแห่งประวัติศาสตร์ ไม่อาจย้อนกลับมาอีกแล้ว....นี่ล่ะหนอ... สมเด็จพระปทีปแก้ว บรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้ตรัสสั่งสอนไว้ว่า อนิจจา วตสังขารา สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ......มีอันเกิดขึ้นแล้ว

เสื่อมไปเป็นธรรมดา...เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป.....ความสงบระงับแห่งสังขารนั้น เป็นสุข ...... ปรากฏเหตุอัศจรรย์ขึ้นในการถ่ายภาพหลายครั้ง..........เป็นเพราะเทพบันดาลโดยแท้ เทวดาท่านต้องการสงเคราะห์จึงได้ปรากฏเป็นดวงกลม ๆ สีขาว ๆ จำนวนมาก ในภาพถ่าย เป็นนิมิตของเทวดาจำนวนมาก....คราวหนึ่ง สามเณรหรั่ง ซึ่งได้มาร่วมสร้างพระใหญ่กับเราด้วย ได้ถามข้าพเจ้าว่า ดวงกลม ๆ ในภาพนี้ เป็นอะไร....ข้าพเจ้าจึงได้บอกท่านสามเณรไปว่า เป็นเทวดาจำนวนมาก ท่านมาปรากฏเพื่อจะสงเคราะห์พวกเรา....เพื่อแสดงยืนยันว่า เทวดามีจริง มีสวรรค์ มีภพภูมิที่ละเอียดซับซ้อนอีกมากมายในสังสารวัฏ ไม่ใช่ตายแล้วสูญ เหมือนบางสำนัก เจ้าลัทธิจะสั่งสอนว่าคนเราที่เกิดมาทั้งหมด พอตายแล้วก็สูญสิ้นไม่เหลือ ไม่มีจิตวิญญาณ ไม่มีอะไรเหลือ ไม่มีนรกสวรรค์ ....น่าสงสาร พวกมิจฉาทิฏฐิ ปล่อยท่านไปตามกรรม เมื่อจากโลกนี้แล้ว ท่านก็จะรู้ด้วยตัวท่านเอง แต่ก็แก้ไขอะไรไม่ทันเสียแล้ว........และข้าพเจ้าได้ขอให้สามเณรหรั่งไปยืนกับสามเณรต๊อด เพื่อจะถ่ายภาพ ทันทีทันใดที่ข้าพเจ้ากดชัตเตอร์ แสงไฟแฟลชสว่างขึ้น ....ข้าพเจ้าได้มองด้วยตาเนื้อ เห็นดวงกลม ๆ เป็นแสงสว่าง จำนวนนับหมื่น เต็มไปหมด....ยังไม่ทันที่จะดูภาพในกล้อง ข้าพเจ้าได้พูดกับสามเณรหรั่งว่า ท่านเณรเอ๋ย....เทวดามาสงเคราะห์ให้เห็นเต็มไปหมดเลย...ข้าพเจ้าเชื่อว่า ในภาพถ่ายต้องมีดวงกลม ๆ เต็มไปหมดด้วยแน่นอน ขอให้ท่านเณรมาดูภาพในกล้อง........เป็นไปตามที่คิดไว้ทุกประการ

นอกจากนี้ ยังมีคณะของคุณโส คุณแอ๋ว จากกรุงเทพ มาร่วมสร้างพระใหญ่ด้วย และได้ถ่ายภาพองค์พระใหญ่ขณะที่ยังไม่ได้ติดพระโมฬีรัศมี แต่ปรากฏว่า ภาพที่ถ่ายออกมา เป็นองค์พระใหญ่ที่มี

ลำแสงสีแดงสองเส้น ต่อจากเศียรขึ้นไป.....พระอาจารย์อร่าม ติสฺสวํโส บอกว่าเป็นเพราะพระพุทธานุภาพ.......น่าอัศจรรย์จริงหนอ.......และได้นำภาพถ่ายต่าง ๆ มาพิมพ์ไว้ในหนังสือนี้ด้วยหลายภาพ

พระพุทธานุภาพช่วยให้พ่นสีแดงองค์พระได้

วันศุกร์ที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๙ เวลาเย็น คณะของเราก็ออกเดินทางไปยังวัดป่าหินเพิง จ.นครราชสีมา ปรากฏว่าบรรยากาศที่วัดมีลมแรง ฝนตกโปรยปราย ครึ้มฟ้าครึ้มฝน.....ครั้นรุ่งขึ้น วันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๙ ปรากฏว่าฝนตกหนัก เมฆครึ้มปิดท้องฟ้าหมด ลมก็แรง คณะของเราจึงได้ทำความสะอาดองค์พระ และซ่อมเก็บรายละเอียดท่ามกลางสายฝนโปรยปราย ซึ่งอาทิตย์นี้ตั้งใจจะพ่นสีรองพื้นสีแดงองค์พระ แต่ปรากฏว่าฝนตกหนักสลับกับโปรยปรายตลอดวัน ข้าพเจ้าคิดในใจว่ารุ่งขึ้นวันอาทิตย์คงจะได้พ่นสีรองพื้น

แต่ครั้นรุ่งเช้า วันอาทิตย์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๙ ปรากฏว่าฟ้ามืดครึ้มไปหมด มีฝนโปรยปราย คณะเราจึงได้ทำอาหารไปถวายพระที่ศาลา พระฉันจังหันเสร็จ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. พระอาจารย์อร่าม ติสฺสวํโส ได้บอกว่าวันนี้ฝนคงตกทั้งวันแน่ เพราะท้องฟ้ามืดครึ้มมืดมิดไปหมด ลมก็แรง คณะของเราจึงออกจากศาลาวัด มาเก็บกระเป๋าและอุปกรณ์นำใส่รถเตรียมเดินทางกลับ ส่วนคุณสุเทพ ค้าพริกไทย กับคณะ มารถอีกคันหนึ่ง ก็เก็บกระเป๋าเสื้อผ้า เครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ ใส่รถ ผูกเชือกไว้เรียบร้อย และรอเดินทางกลับพร้อมกัน ขณะนั้นเวลาประมาณ ๐๙.๔๕ น. ข้าพเจ้าได้ผูกเชือกรัดสิ่งของที่กระบะรถเสร็จ ได้ยืนมองไปที่องค์พระใหญ่อยู่สักครู่หนึ่ง คุณธนธัช (แซม) รัตนสุตาธร ได้เดินมาหาข้าพเจ้าแล้วพูดว่า พี่ไม่ต้องขอพระใหญ่ให้มี

แสงแดดหรอก ฟ้ามืดแบบนี้ ข้าพเจ้ายังไม่ทันจะคิดพูดอะไร ทันใดนั้นก็ปรากฏมีเสียงดังขึ้นให้ได้ยินชัดเจนมากว่า ให้คอย....หลังจาก ๑๐.๐๐ น. ไปแล้ว จะมีแดด....ข้าพเจ้าจึงได้เดินไปนั่งเก้าอี้มองไปที่องค์พระใหญ่ เพื่อรอเวลาตามเสียงบอก.......ครั้นเวลา ๑๐.๐๐ น.เศษ ข้าพเจ้าก็มองเห็นท้องฟ้าด้านทิศตะวันออก เริ่มมีแสงสว่างเป็นวงขึ้นเล็กน้อย.......ข้าพเจ้าจึงได้บอกคณะของเรา ขอให้รออีกสักพัก อาจจะมีแสงแดดให้พ่นสีได้.......ครั้นเวลาผ่านไปทีละน้อย ปรากฏว่า ท้องฟ้าเริ่มเปิดกว้างมากขึ้นเรื่อย ๆ .....เป็นเพราะพระพุทธานุภาพโดยแท้.......แสงแดดเจิดจ้า มากจนกระทั่งร้อนขึ้น......ข้าพเจ้าจึงบอกคณะของเราให้ไปเอาเครื่องปั้มลม และกาฉีดสี สีรองพื้น มาเตรียมพ่นได้แล้ว และให้ไปบอกทางวัด เปิดเครื่องปั่นไฟฟ้าให้.......คุณสุเทพ ค้าพริกไทย, คุณวิทยา สุขสมกิจ, ด.ช.ยอด โพธิ์ลี และอีกหลายท่าน ได้ช่วยกันดำเนินการจนพ่นสีรองพื้นองค์พระใหญ่ เป็นสีแดงทั้งองค์ และปรากฏว่าวันนั้นทั้งวันมีแดดร้อนจ้าจนเย็น.....คณะเราจึงเดินทางกลับกรุงเทพ

กล่าวคำถวายพระใหญ่องค์ที่ ๘

วันอาทิตย์ที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ได้กำหนดเวลาฤกษ์ถวายองค์พระ คือเวลา ๑๓.๔๙ น. หรือ ๑๔.๑๙ น. เพื่อคณะที่เดินทางจากกรุงเทพ มาร่วมถวายองค์พระใหญ่ ได้มีเวลาในการเดินทางบ้าง คณะของเราได้จัดเตรียมสถานที่ไว้เรียบร้อย และเชิญชวนทุกท่านขึ้นไปบริเวณด้านหน้าองค์พระใหญ่ พระเรวัตสัมมาสัมพุทธเจ้า ช่วงเวลานั้นฟ้าก็เริ่มครึ้ม ๆ พอได้เวลา ๑๓.๔๙ น. ฝนก็เทลงมาห่าใหญ่ทันที........เป็นฤกษ์เทพพรหมเสด็จ......แต่ครั้นเวลาใกล้ ๑๔.๑๙ น.

ปรากฏว่าฝนหายเป็นปลิดทิ้ง........พวกเราได้กล่าวคำถวายองค์พระใหญ่แด่พระสงฆ์ ประดิษฐานไว้ในพระบวรพุทธศาสนา เสร็จเรียบร้อยทุกประการ

การสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๙ และ ๑๐

เนื่องจากปีนี้ เป็นปีมหามงคล ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ครองสิริราชย์สมบัติครบ ๖๐ ปี คณะของเราจึงปรารถนาจะสร้างพระใหญ่ถวายเป็นพระราชกุศลให้ได้มากที่สุด เพราะปรกติจะสร้างได้ปีละ ๑ องค์ หรือ ๒ องค์ แต่ปีนี้เป็นปีสำคัญอย่างยิ่งสำหรับพสกนิกรชาวไทยทั้งประเทศ ดังนั้นหลังจากเสร็จสิ้นการถวายพระใหญ่องค์ที่ ๘ ที่วัดป่าหินเพิง บ้านห้วยจรเข้ ต.หินดาด อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา เมื่อวันที่ ๒๑ พ.ค. ๒๕๔๙ เดิมคณะของเราได้กำหนดไว้แล้วว่าจะสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๙ พระโสภิตทศพลญาณสัมพุทธเจ้า โดยมี พ.ต.อ.สุรพล-คุณปาริชาติ คงคาสวัสดิ์ รับเป็นเจ้าภาพสร้างฐานพระ ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๙ เป็นองค์ที่สองของปี ๒๕๔๙ แต่ถ้าจะสร้างให้ได้ ๓ องค์ ก็จะต้องลงมือสร้างในเดือนมิถุนายน ๒๕๔๙ ทันที ซึ่งทาง พันตำรวจโท ชนาดิศักดิ์ บุณยรัตพันธุ์ ได้มาปรึกษาขอให้สร้างพระองค์ที่ ๑๐ พระอโนมทัสสีสัมพุทธเจ้า ต่อจากองค์ที่ ๘ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นมหากุศลอย่างยิ่ง และเป็นปีมหามงคลที่พวกเราจะได้สร้างพระใหญ่ได้ถึง ๓ พระองค์ในปีนี้ ถึงแม้การสร้างพระใหญ่ในช่วงฤดูฝน(เข้าพรรษา) จะมีปัญหาอุปสรรคมากมายก็ตาม จึงตกลงที่จะสร้างพระองค์ที่ ๑๐ ก่อน โดยถือเอาฤกษ์วันที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จขึ้นครองสิริราชย์สมบัติ ในวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ เป็นฤกษ์ลงเสาเข็ม

วันพุธที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เวลาเย็น พันตำรวจโทชนาดิศักดิ์ บุณยรัตพันธุ์ ผู้ซึ่งมีศรัทธาขอรับเป็นเจ้าภาพสร้างฐานพระ และคณะของเรา มีคุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณสุเทพ ค้าพริกไทย, คุณธนธัช (แซม) รัตนสุตาธร และมารดา ได้เดินทางไปยังวัดป่าไขแสงธรรมาราม ต.หน้าไม้ อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี เพื่อพบกับพระวินัยธรเชาว์ศิริ รักขิตสีโล เจ้าอาวาส เพื่อกำหนดหาสถานที่สร้างพระใหญ่ ซึ่งพระอาจารย์เชาว์ศิริฯ ท่านต้องการมาก เพื่อจะสร้างเป็นลานปฏิบัติธรรมให้แก่ญาติโยมที่มาถือศีลเจริญภาวนาที่วัด.........ข้าพเจ้าได้ถือเข็มทิศเพื่อกำหนดหาทิศที่จะตั้งองค์พระใหญ่ สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา พระอโนมทัสสีสัมพุทธเจ้า........ปรากฏนิมิตเป็นท่านท้าวมหาราช ท้าววิรูปักษ์ถือพระขรรค์ ยืนลอยอยู่บนอากาศตลอดเวลา ท่านเป็นอธิบดีของพวกคนนาค.......ท่านมาสงเคราะห์ ......ช่างแปลกพิสดารเหลือเกิน.....บอกใครก็ไม่ได้....หลังจากกำหนดสถานที่เสร็จก็เดินกลับมาที่ศาลาวัด ระหว่างทาง พันตำรวจโทชนาดิศักดิ์ฯ ได้ถามข้าพเจ้าว่า พี่เห็นอะไรปรากฏบ้างไหม......จึงบอกไปว่า เป็นเทวดาองค์ใหญ่ ถือพระขรรค์....พันตำรวจโทชนาดิศักดิ์ฯ จึงได้พูดว่าขนลุกไปหมดเลย................

เทพเทวาและพรหมรื่นเริงบันเทิงใจ

ประมาณ ๒-๓ วัน หลังจากไปดูสถานที่สร้างพระใหญ่ เวลาประมาณ ๐๕.๐๐ น. ขณะที่ข้าพเจ้าเจริญภาวนา ทบทวนศีลห้า และตัดปลิโพธ ความวิตกกังวลน้อยใหญ่ทั้งปวง แล้วหายใจเข้านึกว่าพุทธหายใจออกนึกว่าโธ และเจริญมรณสติ และวิปัสสนาญาณ พิจารณาเห็นพระไตรลักษณ์ ในร่างกายขันธ์ห้า ว่ามันไม่เที่ยง แปรปรวน

ประกอบไปด้วยความทุกข์ เป็นอนัตตา มิใช่ตัวเราของเรา เราไม่มีในร่างกายนี้ ร่างกายนี้ไม่มีในเรา ไม่ช้าไม่นาน ร่างกายนี้กับเราก็ต้องจากกัน การท่องเที่ยวไปในสังสารวัฏ เกิดแก่เจ็บตาย เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป ไม่มีที่สิ้นสุด น่าเบื่อหน่าย ควรละควรหยุดการเกิดตายอีกต่อไป ไม่น่ายินดี ไม่น่ายึดมั่นถือมั่นในร่างกายขันธ์ห้า และวัตถุธาตุใด ๆ ในโลกนี้ และในภพภูมิทั้ง ๓๑ ภูมิอีกต่อไป ที่ที่ควรจะไปคือเมืองพระนิพพานภูมิ....ความสุขปรากฏทางจิต ความโปร่งเบาปรากฏขึ้นทางกาย......จิตมีความสบาย.....สงบนิ่ง...ทันใด ก็ปรากฏภาพสถานที่ที่จะสร้างพระใหญ่ ที่วัดป่าไขแสงธรรมาราม.....เทพเทวาชุมนุมกันมากมายเหลือเกิน........มียิงพลุ...ตีกลองยาว....บ้างก็ร่ายรำบันเทิงใจ....มากันมากมายราวกับว่ามีงานวัด........โอหนอ.....อานิสงส์การสร้างพระใหญ่ช่างมีมากมายมหาศาลขนาดนี้เชียวหนอ......ท่านผู้นิรทุกข์ทั้งหลายจึงได้แสดงออกซึ่งความสุข รื่นเริงบันเทิงใจ กันมากมายเพียงนี้....สาธุ นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ

การบวงสรวงก่อนสร้างพระใหญ่

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เป็นวันเสาร์ ๕ ถือว่าเป็นวันมงคล เหมาะแก่การทำพิธีบวงสรวง จึงได้กำหนดวันนี้เป็นวันทำการบวงสรวงบูชาก่อนการสร้างพระใหญ่ พระอาจารย์อร่าม ติสฺสวํโส เจ้าอาวาสวัดป่าหินเพิง ต.หินดาด อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา ได้เมตตามาร่วมในพิธีด้วย พร้อมกับพระอาจารย์เชาว์ศิริ รกฺขิตสีโล เจ้าอาวาสวัดป่าไขแสงธรรมาราม ได้นำพระสงฆ์ที่วัดมาร่วมด้วย เพื่อสวดพระชัยยะปริตร นอกจากนี้ก็มี พ.ต.ท.คมศักดิ์ สุมังเกษตร, พ.ต.ท.ชนาดิศักดิ์-ปิยมน บุณยรัตพันธุ์, คุณสุรเทพ รุ่งรัชตพร,

คุณศักดา พลอยงาม, คุณวันชัย อัครฤทัย, คุณภัทร์สกล-นันทวัน-ด.ช.ณภัทร์ มหากิตติคุณ, ด.ช.ยอด (เฉลิมพล) โพธิ์ลี, คุณวิทยา-คุณนิภาพร สุขสมกิจ, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณปริชมน ไชยมงคล, คุณอดิศักดิ์ ลิ้มทอง, คุณธนูศิลป์ (โจ้) ลิ้มทอง, คุณวรวุฒิ คุ้มทวีกิจ, คุณณัฐภูมิ วิเศษคามิน และคณะผู้มีจิตศรัทธามาร่วมด้วย

ครั้นได้เวลากำหนด ข้าพเจ้าจึงได้ทำพิธีจุดธูปเทียน กล่าวคำนมัสการแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย พรหมทั้งหมด เทวดาทั้งหมด ผู้มีพระคุณทั้งหมด ขอพระบารมีให้มาช่วยสงเคราะห์ ให้การสร้างองค์พระใหญ่สำเร็จตามมโนรถปรารถนาทุกประการ แล้วเจริญอานาปานสติ มรณานุสติ กายคตา วิปัสนาญาณ พิจารณาเห็นพระไตรลักษณ์ในร่างกายขันธ์ห้า ว่ามันไม่เที่ยง ไม่ช้าไม่นานมันกับเราก็ต้องจากกัน ร่างกายประกอบไปด้วยความทุกข์ เป็นภาระหนักและในที่สุดก็เป็นอนัตตา หาใช่ตัวตนของเราที่แท้จริงไม่ เรามาอาศัยอยู่ชั่วคราว มีชราและมรณภัยกำลังเข้ามา หนีไม่พ้นความแก่และความตาย เมื่อตายแล้วก็คงเหลือแต่ดินน้ำลมไฟคืนสู่สังสารวัฏ หากยังมีตัณหาคือความทะยานอยากที่จะเกิดในภพภูมิทั้งสามอีก ก็จะต้องเวียนเกิดเวียนตายกันต่อไปไม่จบสิ้น น่าเบื่อหน่าย ไม่น่ายินดีในการเกิดอีก ขอไปพระนิพพานดีกว่า ดังที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า นิพพานังปะระมัง สุขัง พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง พระนิพพานเป็นแดนอันเกษมทุกข์แม้แต่น้อยนิดไม่มีที่พระนิพพาน พระนิพพานมีสภาพเย็น เป็นสุข เป็นอมตะ ไม่มีแก่ ไม่มีตาย.........ความโปร่งเบาสบายปรากฏแก่จิต ร่างกายเบาถูกตรึงด้วยอำนาจสมาธิ....ทันใดนั้นเอง ได้เกิดภาพนิมิตอัศจรรย์ขึ้นที่กลางโต๊ะเครื่องบวงสรวง เกิดเป็นดวงแสงสว่างขึ้น ดุจ

ดวงอาทิตย์สว่างจ้า เปล่งแสงสว่างออกมาเป็นวง ๆ .....ดุจฉัพพรรณ-รังสี.....แผ่กว้างไปทั่วปริมณฑล....พระพุทธานุภาพ...สาธุ ทุกท่านที่มาร่วมในพิธีครั้งนี้ ถือว่าได้รับสิริมงคลอันมหาศาลยิ่ง......ยากนักที่บุคคลจะมีโอกาสเช่นนี้และไม่อาจอธิบายอานิสงส์ได้หมด

เทวดาองค์ใหญ่และพญานาคมาปรากฏ

หลังจากที่ได้มีการตีผังโรงงานกำหนดเขตสร้างวิหาร เพื่อประดิษฐานองค์สมเด็จพระชินสีห์ พระอโนมทัสสีสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ให้ช่างปรีชา ผู้รับเหมา ดำเนินการสร้างตอหม้อ เทคานคอดิน ตั้งเสาเทคาน วางพื้นสำเร็จ เทคอนกรีตทับหนา ๑๕ ซม. แล้วก็ตั้งเสาเพื่อสร้างโครงหลังคา.......โดยมี พันตำรวจโทชนาดิศักดิ์ฯ เป็นผู้มาคอยควบคุมดูแลการสร้าง และได้มีการถ่ายภาพขั้นตอนต่าง ๆ ของการสร้างวิหาร เพื่อเก็บไว้เป็นอนุสรณ์อดีตรำลึก เพราะกาลเวลาผ่านไปแล้วเรื่องเหล่านี้ก็จะเป็นอดีต ภาพถ่ายต่าง ๆ ที่เราบันทึกไว้ก็จะบอกเล่าเรื่องราวในอดีตได้เป็นอย่างดี.....ปรากฏว่าคืนวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ช่างปรีชา ได้เร่งรัดงานให้เสร็จเร็วขึ้น ได้ทำงานกันจนค่ำมืด ทางด้านพันตำรวจโท ชนาดิศักดิ์ฯ ได้นำกล้องถ่ายภาพมาบันทึกเหตุการณ์ไว้.....ทันใดนั้น ภาพถ่ายที่บันทึกไว้ปรากฏเป็นภาพเศียรพญานาค มีลักษณะเป็นดวงกลมสีขาวใหญ่ มีหนวด มีเขา เป็นแฉก ๆ ลักษณะเช่นเดียวกับที่ท่านไปปรากฏที่วัดเขากงกาง อ.เดิมบางนางบวช สุพรรณบุรี เมื่อครั้งสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๗ ทุกประการ ที่วัดป่าไชแสงฯ นี้ท่านได้มาแสดงให้ปรากฏในภาพถ่ายสองครั้ง นอกจากนั้นยังมีภาพที่ปรากฏเป็นดวงกลมสีขาวใหญ่ มีลวดลายคล้ายพระธรรมจักร พร้อมกับภาพดวงกลม ๆ สีขาวจำนวนมาก........ภาพดวงกลมใหญ่สีขาวสว่าง มี

ลวดลายคล้ายพระธรรมจักร เกิดขึ้นจากอานุภาพของเทวดาผู้มีบารมีใหญ่มาก......ซึ่งมิใช่เทพ พรหมธรรมดา.......แต่ท่านคือเทพ พรหมผู้เป็นพระอริยเจ้า

ญาติจากภพภูมิอื่นมาร่วมสร้างพระ

วันศุกร์ที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. คณะของเราออกเดินทางจาก บางนา กรุงเทพฯ มุ่งหน้าไปวัดป่าไชแสงธรรมาราม เพื่อเริ่มสร้างส่วนที่เป็นองค์พระ โดยจะเริ่มส่วนที่เป็นหน้าตักพระใหญ่ก่อน มีผู้ร่วมเดินทางไปด้วยคือ ป้าลิ้ม (คุณภัทรสรวง อยู่บุรี), ป้าประพิณ บุญเนตร, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณปริชมน ไชยมงคล, คุณศักดา พลอยงาม, คุณวันชัย อัครฤทัย, คุณเฉลิมพล โพธิ์ลี โดยมีคณะของ คุณวิทยา-นิภาพร สุขสมกิจ ตามไปสมทบ ปรากฏว่าฝนตกหนักมากระหว่างออกเดินทางจากกรุงเทพฯ แต่ครั้นใกล้ถึงวัดปรากฏว่าไม่มีฝนตก และพวกเราก็ลงมือสร้างพระได้ตลอดคืนจนถึงเวลาใกล้ ๐๖.๐๐ น. เช้าแล้ว พระอาจารย์เชาว์ศิริ รกฺขิตสีโล เจ้าอาวาสซึ่งมาช่วยพวกเราสร้างพระด้วยได้ขอกลับไปที่กุฏิเพื่อเตรียมตัวออกบิณฑบาต.......สาธุ.......ส่วนพวกเรายังคงติดพันฉาบปูนลงใยแก้วเสริมตาข่ายหน้าตักพระใหญ่ต่อไป จนกระทั่งเสร็จเวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น.เศษ

ขอย้อนเวลาไปเมื่อตอนที่เราเดินทางไปถึงวัดป่าไชแสงธรรมาราม ของคืนวันศุกร์ที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. เมื่อไปถึงก็ช่วยกันขนแบบพิมพ์พระ และอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องปั๊มลม กระบะปูน ถังปูน เกรียง ฯลฯ ขนไปที่บริเวณที่สร้างองค์พระใหญ่ ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๒๐๐ เมตร เมื่อไปถึงบริเวณสร้างพระใหญ่

ข้าพเจ้าก็ลงมือเอาคีมตัดเหล็ก และประแจดัดเหล็ก เดินไปด้านหน้าองค์พระ เพื่อจะไปเอาเหล็กเส้นมาตัดเตรียมไว้ ซึ่งด้านหน้าซ้ายมือขององค์พระ มีต้นประดู่ลาย และมีเตียงไม้สำหรับนั่งพัก ซึ่งเหล็กเส้นวางอยู่ที่พื้นใกล้ ๆ เตียงนั้น ข้าพเจ้าเดินไปจะหยิบเหล็กเส้นที่นั่น ในระยะห่างประมาณ ๕ เมตร แสงไฟจากหลอดนีออนบนฐานพระ ส่องมาให้เห็นสลัว ๆ ข้าพเจ้ามองเห็นผู้หญิงสองท่าน (คล้ายกับป้าลิ้ม กับป้าประพิณ) นั่งคุยกันเสียงดังพอสมควรอยู่บนโต๊ะไม้.....ข้าพเจ้าได้เดินเข้าไปใกล้แล้วก้มหยิบเหล็กเส้นขึ้น และลากออกไปตัด ได้มองไปที่โต๊ะไม้นั่นอีก ปรากฏเงียบสงบ ว่างเปล่า ไม่เห็นมีใครอยู่บริเวณนั้นเลย ข้าพเจ้าไม่ได้เจริญกายคตาสติไว้ก่อน ถึงกับตกตะลึง ท่านทั้งสองคงจะเป็นผู้มาจากต่างภพภูมิ.... เทวดา......มารอเพื่อร่วมสร้างพระกับพวกเรา......และข้าพเจ้าก็ไม่ได้บอกเล่าให้ใครฟัง ยังคงตัดเหล็กแล้วดัดหัวท้ายให้เป็นตะขอ แล้วนำไปวางเสริมหน้าตักองค์พระซึ่งตั้งเตรียมไว้บนวิหาร ระหว่างช่วยกันผสมปูน ฉาบปูนที่ผิวหน้าตักพระข้าพเจ้าได้นำกล้องถ่ายภาพขึ้นไปด้วย เพื่อใช้ถ่ายภาพบันทึกขั้นตอนการสร้างพระแต่ละขั้นตอนไว้ ข้าพเจ้าได้บอกให้ทุกคนเงยหน้าขึ้น และมองกล้องหน่อย ในขณะนั้น...จะว่าเป็นเหตุบังเอิญก็ว่าได้ ป้าลิ้มกับป้าประพิณ มายืนอยู่ด้วยกัน ข้าพเจ้าได้เล็งหน้ากล้องไปเตรียมถ่ายภาพ ทันใดนั้น.....ได้ปรากฏมีผู้หญิงวัยกลางคน อายุประมาณ ๕๐ ปีเศษ จำนวนสองท่าน แต่งตัวแบบชาวบ้าน มายืนอยู่ระหว่างป้าลิ้มกับป้าประพิณด้วย ข้าพเจ้าได้กดชัตเตอร์กล้องถ่ายภาพไว้...และได้เปิดกล้องดูภาพที่บันทึกไว้ ปรากฏว่าภาพที่ได้ ไม่มีภาพผู้หญิงสองคนที่ยืนระหว่างป้าลิ้มกับป้าประพิณ แต่กลับมีดวงกลม ๆ ใหญ่หนึ่งดวงปรากฏอยู่ระหว่างป้าลิ้ม กับป้าประพิณ...เทวดาทั้งสองท่านมา

ร่วมสร้างพระใหญ่ด้วย มีความเกี่ยวเนื่องกับป้าลิ้มและป้าประพิณนั่นเอง...สาธุ อนุโมทนามิ

เทวดาจำนวนมากปรากฏในวันแม่

วันเสาร์ที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น.เศษ คณะของเราเริ่มนำแบบพิมพ์ส่วนเศียรองค์พระ มาประกอบเพื่อเตรียมพ่นปูนใยแก้ว ในโอกาสวันแม่แห่งชาติ พวกเราจึงจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัยก่อนลงมือพ่นปูนสร้างเศียรพระ และอธิษฐานจิตอุทิศส่วนกุศลจากการสร้างพระพุทธปฏิมากรถวายเป็นพุทธบูชาครั้งนี้ ขออุทิศเจาะจงให้แก่มารดาบิดาของพวกเราทุกท่าน ตลอดจนมารดาบิดาในชาติปางก่อนทั้งหมดจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้บุญกุศลอันใหญ่หลวงนี้มิอาจจะชดใช้ค่าน้ำนมและข้าวป้อนพระคุณของมารดาบิดาได้หมดก็ตาม แต่อย่างน้อยเราก็ได้แสดงความกตัญญูกตเวทิตาต่อผู้ให้กำเนิดซึ่งสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสรรเสริญยิ่งนัก......พวกเราให้โอกาสทุกคนได้พ่นปูนสร้างเศียรองค์พระ ซึ่งเป็นมหากุศลใหญ่หลวง ระหว่างที่พ่นปูนอยู่นั้น ได้มีการถ่ายภาพบันทึกเหตุการณ์แต่ละขั้นตอนไว้เป็นที่ระลึก ปรากฏว่าระหว่างถ่ายภาพอยู่นั้น.....ได้ปรากฏนิมิตเป็นคลื่น แม่เหล็กไฟฟ้าแรงกล้า แผ่มาวูบวาบทั่วบริเวณที่พวกเราทำงานสร้างเศียรพระ...ผู้ให้กำเนิด คุณมารดาคุณบิดาของพวกเราในชาติปางก่อนทั้งหมดท่านมาสงเคราะห์...มาร่วมอนุโมทนาบุญกุศลนี้มากมาย เหลือเกิน......ท่านทั้งหลายยังได้มาปรากฏในภาพถ่าย.....ปรากฏเป็นดวงกลม ๆ สีออกแดงเรื่อ ๆ มากมายเต็มไปหมด....... ท่านมาอนุโมทนาสาธุการ.........ในบุญกิริยาวัตถุกับพวกเรา........บุญกุศลนี้ใหญ่หลวงนัก......พวกเราสร้างเศียรพระและยกเศียรพระขึ้นประกอบสำเร็จในตอนรุ่งอรุณเช้า

วันใหม่........ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่าน ผู้มีอินทรีย์ ๕ แก่กล้า (ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา)... กำลังจิตของทุกท่านสูงส่ง เพราะการที่จะมาสร้างพระใหญ่นั้นยากมาก ต้องมีพรหมวิหาร ๔ เป็นอัปมัญญา (คือมีเมตตา ความปรารถนาดีต่อคนและสัตว์ไม่มีจำกัด) และขันติ คือความอดทนอันสูงยิ่ง อดทนต่อความยากลำบาก อดทนต่อความเหน็ดเหนื่อย อดทนต่อการอดหลับอดนอน อดทนต่ออารมณ์ที่ถูกกระทบ เพราะพวกเราต่างมาจากคนละแห่งหน จากคนละพื้นฐาน หลากหลายอารมณ์ หลากหลายดวงจิต แต่มีจิตรวมกันเป็นหนึ่งเดียว เป็นกุศลจิต ไม่ยอมให้ความเห็นแก่ตัว ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความถือตัวถือตน มาบั่นทอนความดีที่เราจะพึงได้ให้ลดลง แต่กลับมุ่งมั่นต่อการสร้างพระพุทธปฏิมากรถวายเป็นพุทธบูชาให้สำเร็จ ไม่ถือเขาถือเรา ไม่ถือตัวถือตน หนักนิดเบาหน่อยผิดพลาดก็อโหสิต่อกัน ดุจญาติสาโลหิต.......**ขอให้เจริญเมตตาแก่กันและกันให้มากเถิดท่านเอ๋ย ไม่ช้าไม่นานหรอก เราท่านต่างก็ต้องจากโลกนี้ไป เชิญมาเถิดผู้มีศรัทธา มาสร้างบารมี ถึงเวลาต่างคนต่างก็มากันเอง เม็ดพระสกแต่ละเม็ด ล้วนมีเจ้าของอยู่แล้ว ถึงกำหนดเวลาเขาก็มาหล่อของเขาเอง มาติดของเขาเอง ปูนทรายถังไหนของใคร เขาก็จะมายกมาทำของเขาเอง**.........ขอให้มุ่งมั่นต่อการสร้างบารมีสร้างมหากุศล เมื่อมีจิตมั่นคงดีแล้ว ย่อมสามารถข้ามโอฆะสงสารที่ข้ามได้ยาก ถึงฝั่งแห่งพระนิพพานได้ดังจิตปรารถนา.....สมดังที่สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสไว้ว่า สัพเพปิ กุสสะลาธัมมา ขันติยาเยวะ วัฑฒันติ กุศลธรรมทั้งปวง จะเจริญเพราะขันติเท่านั้น..... และขออนุโมทนาบุญกับ พันตำรวจโท คมศักดิ์ สุมังเกษตร

รองผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลท่าเรือ ซึ่งหน้าที่การงานของท่านหนักหนามากอยู่แล้ว ต้องอดหลับอดนอนคอยตรวจตราควบคุมการปฏิบัติของตำรวจในปกครองอย่างใกล้ชิด ท่านก็ยังเสียสละเวลา เพราะเห็นอานิสงส์ของการสร้างพระใหญ่ ได้พาภรรยาและบุตรชายทั้งสองคือ ด.ช.ทศพล และ ด.ช.ภาณุมาศ สุมังเกษตร มาร่วมสร้างพระใหญ่กับพวกเราทุกองค์เสมอมา....และยังมี คุณชวนชื่น-คุณเกษม นานานุกูล, คุณระเบียบ ไชยทิพยอาสน์, คุณชินพงศ์ ศรแก้ว, คุณพรเทพ ศันศนียานนท์, คุณสุรเทพ รุ่งรัชตพร, คุณศักดา พลอยงาม ซึ่งมีศรัทธาแก่กล้ายิ่งในการมาสร้างพระใหญ่ร่วมกับพวกเรา.....จนรุ่งเช้า....และคณะของ พ.ต.ท.ประดิษฐ์-คุณพวงบุปผา เหยือกเงิน พร้อมด้วยญาติโยมของวัดป่าไชแสงธรรมาราม ก็มาร่วมสร้างพระใหญ่ โดยเฉพาะเนินดินอันสวยงามรอบวิหารพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า สำเร็จด้วยกำลังบารมีของ พ.ต.ท.ประดิษฐ์ฯ และคณะที่ทำงานกันจนดึกดื่น...........สาธุ

นอกจากนี้ ต้องขออนุโมทนากับกุศลจิตของ พระครูอนุสรณ์วรกิจ (เงิน ปริสุทฺโธ) เจ้าอาวาสวัดบ้านเก่า เจ้าคณะตำบลหนองแวง อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา, พระอาจารย์อร่าม ติสฺสวํโส เจ้าอาวาสวัดป่าหินเพิง บ้านห้วยจรเข้ ต.หินดาด อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา, พระอาจารย์นิพัฒน์ ญาณเตโช เจ้าอาวาสวัดเขากงกาง อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี และคณะ มีหลวงพี่ปอนด์ ศรีสถาน, หลวงพี่ทิน ศรีรักษ์, พระอาจารย์บุญส่ง จิตปุญฺโญ วัดปาลิไลยวัน บางพระ ชลบุรี, พี่เปีย (ภคิณี ศรีสถาน), คุณจิม (ปิติฐิติยา ดิลกพรหิรัณย์) ที่มีศรัทธาแรงกล้า ติดตามมาร่วมสร้างพระใหญ่พระอโนมทัสสีพุทธเจ้า ณ วัดป่าไชแสงฯ กับคณะของเราด้วย.... สาธุ

เทวดาท่านมาเตือนด้วยเมตตา

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๙ คณะของเราได้เดินทางไปวัดป่าไขแสงฯ เพื่อถอดแบบพิมพ์องค์พระทั้งหมดออก โดยมี คุณป๋อย สรรพวัฒน์ พัศณวงค์, คุณประยงค์ (พี่น้อย) ศรีชำนาญ, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณปริชมน ไชยมงคล และคณะของ คุณศักดา พลอยงาม, คุณสุรเทพ รุ่งรัชตพร ได้เดินทางจาก บางพระ ชลบุรี ตามไปสมทบที่วัดเพื่อช่วยกันถอดแบบพิมพ์องค์พระ โดยมีพระอาจารย์ เชาว์ศิริ รกฺขิตสีโล เจ้าอาวาส, พระจำเริญ อภิฉันโท และพระสงฆ์ในวัด พร้อมญาติโยมในวัด มาช่วยสมทบในการถอดแบบพิมพ์ เพราะการถอดแบบพิมพ์ไฟเบอร์กลาสมีความยุ่งยากหนักหนาพอสมควร ปรากฏว่าชิ้นส่วนอื่น ๆ สามารถถอดออกได้ไม่ยากนัก แต่ชิ้นส่วนที่เป็นรักแร้ด้านขวาองค์พระ จะเป็นปัญหาใหญ่ทุกครั้ง คุณสรรพวัฒน์ (ป๋อย) ได้กล่าวเตือนทุกท่านที่มาช่วยถอดแบบพิมพ์ ให้ท่องพุทโธ เพราะเคยมีประสบการณ์มาแล้ว เมื่อครั้งถอดแบบพิมพ์พระองค์ที่ ๖ ณ ธุดงคสถานชั้นยอด บางพระ ชลบุรี ครั้งนั้น ส่วนที่เป็นรักแร้ด้านขวาขององค์พระนี่แหล่ะ ที่มีปัญหาหนัก หลายคนช่วยกันใช้ไม้หนุนแล้วตีด้วยฆ้อน เพื่อดันแบบพิมพ์ให้หลุดออก แต่ก็ไม่ยอมหลุดออก คุณสรรพวัฒน์ฯ ได้ตีด้วยฆ้อนจนอ่อนแรง และเครียด ถึงกับเผลอพูดออกมาว่า **“ไม่รู้ว่า (แขนพระ) เป็นเหย้..? อะไร ถอดไม่ยอมออก....”** พอพูดจบก็เอาฆ้อนตีที่แขนของตนเอง ซึ่งถ้าตีพลาดก็ควรจะตีไปที่มือซ้ายซึ่งจับไม้อยู่ แต่นี่กลับตีไปที่ต้นแขนซ้าย อยู่ห่างจากมือที่จับไม้ออกไปตั้งคืบหนึ่ง.....คุณสรรพวัฒน์ฯ ร้องด้วยความเจ็บปวดมาก....และแปลกใจตนเองมาก ถึงกับต้องยกมือไหว้ขอขมาองค์พระ........เทวดาท่านมาสงเคราะห์และเตือนเท่านั้นหรอกนะ....จากนั้นมาคุณสรรพวัฒน์ฯ มีความเคารพเลื่อมใสในองค์พระมาก

ทำผาติกรรมชำระหนี้สงฆ์

วันอาทิตย์ที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ คณะของเราได้ร่วมกันทำอาหารเพื่อถวายภัตตาหารแด่พระคุณเจ้าทั้งวัดป่าไขแสงธรรมาราม และข้าพเจ้าได้นำพวกเราทำผาติกรรมชำระหนี้สงฆ์ ซึ่งได้ถือปฏิบัติทุกครั้งที่สร้างพระใหญ่ ด้วยเงินจำนวน ๒.๒๒๐.- บาท เพื่อเป็นการชำระค่าน้ำค่าไฟ ค่าอาหารแห้ง น้ำปลา น้ำตาล.....ถ้วยชาม แก้วน้ำ ผลหมากรากไม้ บรรดาวัตถุสิ่งของของสงฆ์ ที่พวกเราได้รับอนุญาตจากพระอาจารย์เชาว์ศิริ รกฺขิตสีโล เจ้าอาวาสฯ ให้นำมารับประทานก็ดี นำมาใช้และทำแตกเสียหายก็ดี ระหว่างสร้างพระใหญ่...โดยข้าพเจ้าได้นิมนต์พระอาจารย์เชาวศิริฯ เจ้าอาวาส พร้อมพระสงฆ์รวม ๔ รูป เพื่อให้ครบองค์สงฆ์ มารับเงินค่าผาติกรรมชำระหนี้สงฆ์ดังกล่าว โดยขอให้พระสงฆ์ กล่าวคำสาธุขึ้นพร้อมกัน เมื่อยินยอมเห็นดีด้วย.... ทั้งนี้เพื่อความเบาใจ เพื่อความไม่มีมลทินบาปใด ๆ แก่พวกเราที่มาที่มาร่วมสร้างพระใหญ่และผู้ที่จะตามมาในภายหลัง......หลังจากนั้นคณะของเราก็ได้ร่วมกันปล่อยปลาดุก-ปลาช่อน ซึ่งได้ไปซื้อเหมาทั้งกะละมังมาจากตลาดสดนพวงศ์ เพื่อเป็นการสะเดาะเคราะห์ใหญ่ ที่เรียกว่าอุปฆาตกรรม (กรรมที่มาริดรอนชีวิตให้สั้นลง) ให้แก่พวกเราทั้งหมด เพราะในการไปเหมาซื้อปลาดังกล่าว หลังจากสั่งพ่อค้าขอเหมาปลาทั้งหมดเสร็จ ทันใดนั้นก็มีคุณป้าคนหนึ่ง เดินมาหยิบสวิงที่วางอยู่ที่ร้านค้าจะนำมาตักเอาปลาดุกในกะละมังไป ข้าพเจ้าได้บอกคุณป้าว่า ปลาทั้งหมดนี้เราได้เหมาหมดแล้ว คุณป้าบอกว่าขอแบ่งตัวใหญ่ ๆ แค่ ๔ ตัวก็พอ ข้าพเจ้าบอกไม่ได้หรอก จะเอาไปปล่อย แต่คุณป้าท่านนั้นก็ยังยืนยันขอแบ่งปลาไป ๔ ตัว ข้าพเจ้าจึงบอกว่า ถ้าคุณป้าจะเอาไปปล่อย ก็จะแบ่งให้ แต่ถ้าจะเอาไปฆ่า ก็จะไม่ให้ และ

แล้วคุณป้าก็วางสวิงลงแล้วเดินหลีกไป หวุดหวิดไปแล้วนะ เจ้าดุกใหญ่ ๔ ตัว ถ้าช้าเพียงก้าวเดียว ไม่รอดแน่.........การสร้างบุญใหญ่ในครั้งนี้ สำเร็จลงได้ด้วยดี ก็เพราะความศรัทธาอันมั่นคงของท่านทั้งหลาย มี คุณวิทยา-คุณนิภาพร สุขสมกิจ, คุณนิเวศน์-คุณเคลือ จันทร์ขำ, คุณปณิชา (เปิ้ล) โชยชัยรัตน์, คุณกชพรรณพร (แหม่ม) เกษดี, คุณศิริพร จันทร์ทอง, คุณนิเวศน์ คนหาญ, คุณเฉลียว-คุณอนันต์ เงียบโคกกรวด, คุณจักรพงษ์ (หนึ่ง) จี้เพ็ชร์, คุณศักดา พลอยงาม, คุณโกศล ธีรธรรมากร, คุณไมตรี หอศิริเรือกุล คุณแม่นิ พลอยงาม, และลูกหลาน, คุณสุรเทพ รุ่งรัชตพร, คุณธนูศิลป์ (โจ้) ลิ้มทอง, คุณกิตติศักดิ์ (เต้ย) ศรีมนทก, คุณธีรเดช คล่องบัญชี, คุณณรงค์ เจริญสุข, คุณนันธมน สุขโข, คุณวงศ์ประจัน ฤกษ์ปรีดาพงศ์, คุณสวัสดิ์ รพีศักดิ์,คุณทนงศักดิ์-ด.ช.ธนา-คุณเพียงใจ เอื้อพูนศิริพัฒน์ และ อีกหลายท่าน ที่ร่วมด้วยช่วยกันคนละไม้คนละมือ อดหลับอดนอน ไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากกาย โดยเฉพาะคณะของ คุณทองอยู่-คุณจำเริญ สุขสมกิจ, คุณป้าสม-คุณป้อม โพธิชาติ, คุณกาญจนา ไชยมงคล, คุณพิชัย-จรีพร-พิจิตร ตันตระกูล, คุณศุภลักษณ์ เล้าอรุณ, คุณปภาดา (พี่แก้ว) มโนสืบ, ด.ญ. อัญมณี (น้องจุ๊บ) เย็นทรวง และ ญาติมิตร ทั้งช่วยขนปูนผสมทรายสร้างพระใหญ่ ทั้งช่วยทำอาหาร ถวายพระและให้พวกเรารับประทานมีเรี่ยวแรงสร้างพระใหญ่ ถือว่าเป็น กำลังสำคัญในกองทัพธรรมจริง ๆ....นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ.....สาธุ

การสร้างพระใหญ่องค์ที่ ๙ และองค์ที่ ๑๑ ได้กำหนดการไว้ เบื้องต้นว่า วันเสาร์ที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ จะสร้างพระโสภิตทศพล-ญาณพุทธเจ้า ที่วัดบางพลี (ใกล้วัดเกตุม) จ.สมุทรสาคร โดยมี พ.ต.อ. สุรพล-คุณปริชาติ คงคาสวัสดิ์ เป็นเจ้าภาพสร้างวิหาร ส่วนองค์ที่ ๑๑

พระปทุมอนาวรญาณพุทธเจ้า จะสร้างที่วัดหินดาด อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี จะสร้างประมาณ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยมี คุณสมชาติ ชาติณรง และคณะเป็นเจ้าภาพสร้างวิหาร

ผู้ปรารถนาพุทธภูมิ

ผู้ปรารถนาพุทธภูมิ ก็คือ พระโพธิสัตว์เจ้า ผู้ปรารถนาเป็นพระสัมพุทธเจ้า ต้องบำเพ็ญบารมี ๓๐ ทัศ มายาวนาน อย่างน้อย ๔ อสงไขยกำไรแสนกัป เรียกว่า อุคฆฏิตัญญูโพธิสัตว์ (ปัญญาธิกะ), อย่างกลาง ๘ อสงไขยกำไรแสนกัป เรียกว่า วิปจิตัญญูโพธิสัตว์ (สัทธาธิกะ), อย่างสูงต้องบำเพ็ญถึง ๑๖ อสงไขยกำไรแสนกัป เรียกว่า เนยยะโพธิสัตว์ (วิริยาธิกะ) บุคคลผู้ปรารถนาพุทธภูมิหรือพระโพธิสัตว์เจ้านี้ เป็นผู้เสียสละอย่างใหญ่หลวง บารมี ๓๐ ทัศ ทุกอย่างต้องสร้างด้วยความยากลำบากแสนสาหัสถึงชีวิต ต้องเป็นปรมัตถบารมี (ทาน ศีล เนกขัม ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา)....ข้าพเจ้านั่งเพ่งมองพระพักตร์พระใหญ่ที่พวกเราสร้างขึ้นถวายเป็นพุทธบูชาแล้ว ทำให้จิตหวนคิดถึงพระโพธิบารมีญาณที่พระพุทธองค์สั่งสมมา...........พระอโนมทัสสีทศพลญาณพุทธเจ้า ผู้บำเพ็ญบารมี ๓๐ ทัศ มายาวนานถึง ๑๖ อสงไขยกำไรแสนกัป...... กว่าจะได้มาประทับนั่งบนโพธิบัลลังก์ เข้าถึงอสาธารณญาณทั้ง ๖ ได้แก่ อินทริยปโรปริยัติญาณ อาสยานุสยญาณ ยมกปาฏิหาริยญาณ มหากรุณาสมาปัตติญาณ สัพพัญญุตญาณ อนาวรญาณ ช่างยากเย็นแสนเข็ญ และยาวนานเหลือเกิน... น้ำตาคลอเอ่อไหลลงข้างในด้วยปีติตื้นตัน...พระโพธิสัตว์เจ้าเป็นนักเสียสละ นักอดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและการทำร้ายให้ร้ายกลั่นแกล้งจากหมู่มารทั้งหลาย ทรงเปี่ยมล้นด้วย

มหากรุณาธิคุณ เพื่อสงเคราะห์สัตว์โลกทั้งหลายทั้งปวง ไม่เลือกชั้นวรรณะรวยหรือจนให้พ้นจากกองทุกข์ ทะเลน้ำตา โอฆะสงสาร (กาม ภพ อวิชชา ทิฏฐิ)....การสร้างพระใหญ่ของพวกเรา ถึงแม้จะยากลำบากกายและใจ ต้องมีขันติใช้ความอดทน นับตั้งแต่ไปเรียนการปั้นพระพุทธปฏิมากรกับท่านอาจารย์พจน์ศิลป์ หวลมานพ ผู้มีจริยธรรมแห่งความเป็นครูอันสูงยิ่ง แล้วนำแบบพิมพ์มาสร้างพระใหญ่ต้องใช้ความอดทนต้องใช้เวลาและทุนทรัพย์มากพอสมควร ต้องรักษากำลังใจของหมู่คณะ ต้องคอยประคับประคองหล่อเลี้ยงองค์ศรัทธาให้มั่นคง ต้องรองรับอารมณ์ของผู้มาร่วมสร้างพระใหญ่แต่ละคนเพราะสติปัญญาและกำลังใจไม่เสมอกัน ต้องทำทุกอย่างเพื่อให้ทุกท่านได้รับประโยชน์และความสุข ที่จะพึงมีพึงได้ **อย่างน้อยก็ขอให้ปิดอบายภูมิอย่าลงไปเลยนะ โดยเฉพาะอเวจีมหานรก มันยาวนาน...เหลือเกินพระสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ผ่านไปแล้ว ๑,๐๐๐ พระองค์ ก็ยังไม่ขึ้นจากอเวจีมหานรกเลย....ขอให้ตั้งใจให้มั่นคง สร้างแต่บุญกุศล ให้ทานรักษาศีล เจริญภาวนา เพื่อไปสวรรค์ ไปพระนิพพานเป็นที่สุดของจุดหมายปลายทาง**...แต่บางครั้ง ก็ต้องวางอุเบกขาในเมตตา...ไม่มีมารบารมีไม่เกิด...การสร้างองค์พระใหญ่ ยากเย็นแสนเข็ญทั้งกายและใจ ยิ่งสร้างได้มากขึ้น หลายองค์ขึ้น ต้องเตรียมใจให้มั่นคงมากขึ้นต้องฝึกฝนและใช้กองกำลังพลทั้ง ๑๐ ทัศ มาเป็นโยธาหาญมากขึ้น.....บารมีธรรมสูงขึ้นใหญ่ขึ้น ผู้มาร่วมสร้างมากขึ้นร่วมอนุโมทนาสาธุการก็เสียงดังขึ้น ข้าพเจ้าขอยกท่านทั้งหลายเทิดทูนไว้บนศีรษะด้วยพานทองคำ....ในขณะเดียวกันผู้ทำร้ายให้ร้ายกลั่นแกล้งติเตียนก็จะมีมากขึ้น...แม้แต่พระพุทธปฏิมากรก็ยังถูกติเตียน......น่าสลดสังเวชเหลือเกิน....ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาไม่ต้องการให้เกิดมีบุคคลผู้เป็นมิจฉา

ทิฐิเข้ามาในหมู่คณะ ของเราเลย ถ้าเป็นไปได้ขอให้ไปคนละทางเถิด อย่าได้มาเกี่ยวเนื่องกันเลย อย่ามาทำบุญได้บาปไปด้วยเลย คนพาลมีการเพ่งโทษผู้อื่นเป็นกำลัง คนที่มีใจชั่วก็จะคิดแต่ว่าผู้อื่นจะชั่วเหมือนตน อย่าถือพวกเขาพวกเรา ถือตัวถือตน ยกตนข่มท่าน พูดส่อเสียดให้ร้าย ทำให้คนแตกแยกกัน จงไปอยู่ให้ไกลเลยนะ ผจญมามากแล้ว ทั้งคนชั่วทั้งผีชั่ว ถ้าไม่ศรัทธาก็อย่าเข้ามา.......จิตใจเริ่มปลงสังเวชธรรม.......เมื่อพระพุทธสุภาษิตผุดขึ้นมาในดวงใจว่า กัมมุนา วัตตะตี โลโก สัตว์โลก ย่อมเป็นไปตามกรรม...ยาทิสัง วะปะเต พีชัง ตาทิสัง ละภะเต ผะลัง บุคคลหว่านพืชเช่นไร ย่อมได้รับผลเช่นนั้น......กัล์ยาณการี กัล์ยาณัง ปาปะการี จะ ปาปะกัง ผู้ทำกรรมดีย่อมได้ผลดี ผู้ทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลชั่ว...สัพเพ สัตตา กัมมัสสะกะตา สัตว์โลก ย่อมมีกรรมเป็นของตนเอง...สาธุ...**ขอถวายอภิวาทแทบพระบาทของพระโพธิสัตว์เจ้าทุกพระองค์.........อุปสรรคปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในการที่พวกเรามุ่งมั่นสร้างพระใหญ่และบำเพ็ญบารมีธรรม เปรียบเทียบไม่ได้หนึ่งในพันล้านของความทุกข์ยากแสนสาหัสของพระโพธิสัตว์เจ้า**...เดินต่อไปเถอะพวกเรา...เดินไปตามทางอริยมรรค.... อดทนให้มากขึ้นเถิด.... สั่งสมบารมี ๑๐ ทัศ ให้เข้มข้นขึ้น ทาน ศีล ภาวนาให้แก่กล้า... พวกเราเริ่มเข้าใกล้จุดหมายปลายทางแล้ว... คือ เมืองแก้วมหาอมตะ มหานิพพาน...นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ.....สาธุ

ดวงตาเห็นธรรม

ดวงตาเห็นธรรม ผู้ที่ได้ดวงตาเห็นธรรม หรือที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกว่า ผู้ได้ธรรมาภิสมัย หมายถึง พระโสดาบันนั่นเอง... สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ หรือที่เรียกว่า ไตรภูมิ หรือ ไตรโลกธาตุ ล้วนเป็นไปด้วยอำนาจแห่งอวิชชา ตัณหา

อุปาทาน กรรม บันดาลให้เป็นไป บางคนเกิดมาก็ร่ำรวย มีสุขไม่มีโรค แต่บางคนมีเงินมีทองมีโรคภัยด้วย บางคนก็ยากจนข้นแค้นตั้งแต่เกิดจนตายไม่พบกับความสุขเลย น่าสงสาร...นี่แหละกรรมเป็นเจ้าพนักงานตกแต่งรูปกายสัตว์ทั้งหลาย กรรมเป็นผู้จำแนกให้ทรามและประณีต ดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้เป็นพุทธภาษิตว่า **กัมมัง สัตเต วิภะชะติ ยะทิทัง หีนัปปะนีตะตายะ** กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้ทรามและประณีต ต้องทนทุกข์ท่องเที่ยวอยู่ในสังสารวัฏ ทะเลแห่งความทุกข์ระทม ขมขื่น เดือดร้อนดิ้นรนวิ่งพล่าน ในสังสารวัฏมีแต่ทุกข์เท่านั้นที่เกิดขึ้น ทุกข์เท่านั้นที่ดับไป หาความสุขที่แท้จริงจีรังยั่งยืนไม่ได้เลย สัตว์ที่กำลังจะถูกประหารชีวิต ก็ต้องการเพียงขอให้ได้รับการอภัยโทษ ขอให้รอดจากการประหาร พ้นจากความตายเท่านั้น นอกจากนี้ไม่ต้องการอะไรอีกเลย ส่วนสัตว์โลกผู้มีดวงตามืดบอด ก็ปรารถนาแต่เพียงขอให้มีดวงตาที่มองเห็นก็พอแล้ว ไม่ต้องการอะไรอีก ส่วนสัตว์ผู้มีร่างกายแขนก็ดี ขาก็ดี ขาดพิการ ก็ปรารถนาขอเพียงให้มีแขนมีขาปกติเหมือนคนทั่วไปก็พอแล้ว ไม่ต้องการอะไรอีก ส่วนสัตว์ผู้มีร่างกายสมบูรณ์ครบอาการ ๓๒ กลับไม่รู้จักตน ไม่รู้จักคำว่าพอ แต่กลับต้องการ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ซึ่งเป็นเหมือนเหยื่อ หลอกให้ไปติดไปยึดในโลกธรรม นำไปสู่ความฉิบหาย แล้วก็เป็นทุกข์ร่ำไป... หรือรู้เห็นหรือยอมรับตามความเป็นจริงดังกล่าว เราท่านทั้งหลายที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์สุดประเสริฐ ได้พบพระพุทธศาสนา พระสัทธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ยังดำรงอยู่ จงเร่งรีบขวนขวายสร้างสมบารมี บำเพ็ญบุญกุศล ด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา (สมถะและวิปัสสนากรรมฐาน) เพื่อให้บรรลุมรรคผลนิพพานกันเถิด... อย่าได้ประมาทหลงมัวเมาในชีวิต คิดว่าเราจะยังไม่ตายในวันนี้ เดือนนี้

ปีนี้ เพราะความตายไม่มีนิมิตเครื่องหมาย ความตายปรากฏแก่เราได้ทุกเวลานาที ชีวิตคนเรานี้สั้นนัก พระผู้มีพระภาคเจ้าเปรียบไว้เหมือนกับหยดน้ำค้างบนใบไม้ในยามเช้า เมื่อต้องแสงพระอาทิตย์ขึ้นก็สลายไป............ดังนั้น จงเร่งรีบสร้าง บุญกุศล ถึงแม้ว่าจะยังไม่บรรลุธรรมสูงสุด เป็นพระอรหันตเจ้าก็ตาม แต่อย่างน้อยก็ขอให้ได้เป็นพระอริยบุคคลเบื้องต้นในพระพุทธศาสนาก็ประเสริฐแล้ว คือการเข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน หรือพระสกทาคามี เพราะอย่างน้อยก็ปิดอบายภูมิ คือไม่ต้องลงไปสู่อบายภูมิ ๔ อันได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานอีกต่อไป จะเกิดอีกเพียง ๗ ชาติเป็นอย่างมาก สำหรับพระโสดาบันที่มีบารมีเบื้องต้น อย่างกลางก็เกิดอีก ๓ ชาติ ถ้าบารมีอย่างละเอียดก็เกิดอีกชาติเดียวก็ไปพระนิพพาน.....การเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันนั้น สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่าเป็นของไม่ยาก เพราะพระโสดาบันก็ดี พระสกทาคามีก็ดี เป็นเพียงผู้มีอธิศีลเท่านั้น คือเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ ไม่ขาด ไม่ด่าง ไม่พร้อย และมีความเลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ มีสมาธิเพียงเล็กน้อย (ใช้กำลังแค่ปฐมฌานหรืออุปจารฌาน) มีใจรักพระนิพพานเป็นอารมณ์ (เพราะเห็นโทษภัยของสังสารวัฏ เห็นคุณอานิสงส์ของพระนิพพานว่าเป็นแดนเอกันตบรมสุข ทุกข์แม้แต่น้อยนิดไม่มีที่พระนิพพาน มีสภาวะเย็น ไม่มีแก่ ไม่มีตาย เป็นอมตธรรม) เพียงเท่านี้ สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสเรียกท่านผู้นั้นว่า พระโสดาบัน หรือผู้ที่ได้ดวงตาเห็นธรรม...พระผู้มีพระภาคเจ้าของเรา ทรงบำเพ็ญบารมีมาด้วยความยากลำบากแสนสาหัส สั่งสมบุญญาธิการบารมี ๓๐ ทัศ มายาวนานถึง ๔ อสงไขยกำไรแสนกัป ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ณ ใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ก็ด้วยพระมหากรุณาธิคุณ

เพื่อจะมาสงเคราะห์หมู่สัตว์ทั้งปวงผู้มีนัยน์ตามืดบอด ถูกปิดบังไว้ด้วยกิเลสตัณหา ให้ได้พบกับแสงสว่าง.........แสงแห่งพระสัทธรรม ให้พ้นทุกข์พ้นจากการที่จะต้องตกนรกหมกไหม้ในอบายภูมิ ๔ พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ...อย่างน้อยก็ขอให้ได้ดวงตาเห็นธรรม...เข้าถึงมรรคผลนิพพานในที่สุดเทอญ.....สมดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสแสดงองค์คุณของพระโสดาบันไว้ในสหัสสสูตร

ไตร.๓๑/๓๐๖

ชดใช้ค่าน้ำนมและข้าวป้อน (ไตร.๑๓/๓๘๒)

พระธรรมเสนาบดีสารีบุตรมหาเถระ เก็บกวาดเสนาสนะ ปัดกวาดที่พักกลางวัน ยืนอยู่ที่ประตู มอง ดำริว่า บัดนี้เป็นการเห็นครั้งสุดท้าย ไม่มีการกลับมาอีก........จึงไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้ากราบทูลว่า.....ข้าแต่พระมหามุนีโลกนาถเจ้า บัดนี้ ข้าพระองค์ตัดสิ้นแล้ว ไม่มีการไปการมา นี้เป็นการถวายบังคมลาครั้งสุดท้าย ชีวิตข้าพระองค์น้อย ต่อไปนี้ล่วง ๗ วัน ข้าพระองค์จะทอดทิ้งเรือนร่าง เหมือนวางภาระลง ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าโปรดอนุญาต ขอพระสุคตโปรดอนุญาตแก่ข้าพระองค์เถิด นี้เป็นเวลาปรินิพพาน ข้าพระองค์ปลงอายุสังขารแล้ว พระเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถาม สารีบุตร เธอจักปรินิพพานที่ไหน ......พระสารีบุตร กราบทูลว่า ข้าพระองค์จักปรินิพพานในห้องที่ข้าพระองค์เกิดในบ้านนาฬกะ (นาลกคาม) แคว้นมคธ

พระเถระได้เหยียดมือสีดั่งครั่งสด แล้วจับที่ข้อพระบาท เช่นกับลายเต่าทองของพระบรมศาสดา พลางกราบทูลว่า ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระองค์บำเพ็ญบารมีมาหนึ่งอสงไขยกำไรแสนกัป

ข้าพระองค์หมอบลงที่ใกล้พระบาทของพระอโนมทัสสีสัมมาสัมพุทธเจ้า ปรารถนาเห็นพระองค์ ก็เพื่อถวายบังคมพระบาททั้งสองของพระองค์นี้ ความปรารถนาของข้าพระองค์นั้นสำเร็จแล้ว แต่นี้ไปการประชุมกันในที่เดียวกันด้วยอำนาจปฏิสนธิจะมิได้มีอีกแล้ว.......ข้าพระองค์จักเข้าเมือง คือ พระนิพพาน ที่ไม่แก่ ไม่ตาย เกษม มีสุข เย็นสนิท ไม่มีภัย ที่พระพุทธเจ้าหลายแสนพระองค์เข้าไปแล้ว

(ไตร.๓๐/๔๒๙)

ภูเขาหินล้วนตั้งมั่นไม่หวั่นไหวฉันใด ภิกษุผู้สิ้นโมหะย่อมไม่หวั่นไหวเหมือนภูเขาฉันนั้น เราไม่ยินดีต่อความตายและชีวิต เราเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ จักละทิ้งร่างกายนี้ไป ไม่ยินดีต่อความตายและชีวิต รอคอยเวลาตายอยู่ เหมือนลูกจ้างรอให้หมดเวลาทำงานฉะนั้น.....

(ไตร.๕๓/๒๗๑)

พระสารีบุตร นอนป่วยอยู่ในห้องที่ท่านเกิด อาพาธกล้าเกิดขึ้นแก่พระเถระ โรคลงโลหิตเกิดเวทนาใกล้ตาย นางพราหมณีมารดาเป็นมิจฉาทิฐิ ยืนพิงประตูห้องที่ตนอยู่.......เห็นมีเทวดาหลายหมู่มาเยี่ยมพระสารีบุตร จึงได้เข้าไปถามพระเถระว่า.... (เทวดาพวกไหน) ใครมาก่อนล่ะ.....พระเถระตอบว่า ท้าวมหาราชทั้ง ๔ นางพราหมณีถาม ....เจ้าเป็นใหญ่กว่าท้าวมหาราชทั้ง ๔ หรือ พระเถระตอบ ท้าวมหาราชทั้ง ๔ ก็เหมือนคนวัด ทรงถือพระขรรค์อารักขาตั้งแต่พระศาสดาของเราถือปฏิสนธิ ครั้นท้าวมหาราชทั้ง ๔ กลับไปแล้ว ใครมาอีกล่ะลูก.....ตอบว่าท้าวสักกะจอมเทพ ถามว่าเจ้าเป็นใหญ่กว่าท้าวสักกเทวราชหรือลูก.......ตอบว่าท้าวสักกะนั้นเหมือนสามเณรถือของ

เมื่อพระศาสดาของเราลงจากดาวดึงส์ ท้าวสักกะก็ทรงถือบาตรและจีวรลงมา....... ครั้นท้าวสักกะเสด็จกลับแล้ว ใครสว่างจ้ามาล่ะลูก....ตอบว่าผู้นั้นคือท้าวมหาพรหมทั้ง ๔ ชั้นสุทธาวาส เป็นทั้งผู้มีบุญคุณ เป็นทั้งครูของแม่จ้ะ (พวกพราหมณ์นับถือพรหม) ......เจ้ายังเป็นใหญ่กว่าท้าวมหาพรหมอีกหรือ....ตอบ จ้ะ แม่...ในวันที่พระศาสดาของเราประสูติ ท้าวมหาพรหมทั้ง ๔ ใช้ข่ายทองมารับพระมหาบุรุษ ....นางพราหมณีผู้เป็นมารดาคิดว่า บุตรของเรายังมีอานุภาพถึงเพียงนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าศาสดาของบุตรเรา จะมีอานุภาพเพียงไหน ปีติทั้ง ๕ อย่างเกิดขึ้นแผ่ไปทั่วเรือนร่างอย่างฉับพลัน.......พระเถระคิดว่า มารดาของเราเกิดปีติโสมนัส บัดนี้เป็นเวลาเหมาะที่จะแสดงธรรม... ได้กล่าวพระธรรมเทศนาอันประกอบด้วยพระพุทธคุณอย่างพิสดาร เวลาจบพระธรรมเทศนาของบุตรที่รัก...นางพราหมณีก็ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล.......พระเถระคิดว่า บัดนี้ค่าน้ำนมและข้าวป้อน ที่นางพราหมณีมารดาของเราให้ไว้ ก็ได้รับชดใช้ด้วยเหตุเพียงนี้แล้ว... ครั้นรุ่งอรุณ...พระมหาเถระก็ดึงจีวรขึ้นปิดหน้าแล้วนอนตะแคงขวา... ปรินิพพาน

โลกันตรมหานรก

ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ทีฆนิกาย มหาวรรค ได้กล่าวถึงโลกันตรมหานรก ไว้ว่า..........ก็โลกันตรนรกนั้น โดยส่วนกว้างถึง ๘,๐๐๐ โยชน์ แม้ข้างล่างก็ไม่มีที่ตั้งไว้ มืดมิด ประกอบด้วยหมอกอันทำความมืดพ้นจากจักษุวิญญาณ จักษุวิญญาณย่อมไม่เกิด ณ ที่นั้น......แม้สัตว์เหล่าใดเกิดในโลกันตรมหานรกนั้น ถามว่าก็สัตว์เหล่านั้นกระทำกรรมอะไรไว้ ตอบว่าทำกรรมหนักคือหยาบช้า สัตว์เหล่านั้นกระทำความผิดต่อมารดาบิดาและสมณพราหมณ์ ผู้ตั้งอยู่ใน

ธรรม และทำกรรมร้ายกาจมีฆ่าสัตว์ (ละเมิดกรรมบถ ๑๐) เป็นต้น ทุกวัน ๆ ย่อมเกิดในโลกันตรนรกนั้น ....ร่างกายของสัตว์เหล่านั้น สูง ๓ คาวุต (๑ คาวุตเท่ากับ ๔ กม.) มีเล็บยาวเหมือนเล็บค้างคาว สัตว์เหล่านั้นเกาะอยู่บนจักรวาลบรรพตด้วยเล็บ เหมือนค้างคาวเกาะบนต้นไม้ฉะนั้น เมื่อใดสัตว์เหล่านั้นคลานไปถูกฝ่ามือของกันและกันเข้า เมื่อนั้นก็สำคัญว่า เราพบอาหารก็จะต่อสู้กัดกินกัน แล้วจึงวิ่งหมุนไปรอบ ๆ แล้วตกไปบนน้ำหนุนโลก เมื่อลมปะทะก็ขาดตกลงไปในน้ำเหมือนผลมะทราง พอตกลงไปแล้วก็ละลายเหมือนก้อนแป้งตกลงไปในน้ำที่เค็มจัดเป็นกรด

อเวจีมหานรก

สภาพของอเวจีมหานรก ได้มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก เล่มที่ ๔๙ ขุททกนิกาย เปตวัตถุ ดังมีรายละเอียด คือ......นางเปรตตนหนึ่งรำพึงว่า ดิฉันจุติจากวิมานนี้แล้ว จักไปตกนรกอันเร่าร้อนแสนสาหัส มีสี่เหลี่ยม สี่ประตู แบ่งเป็นห้อง ๆ ล้อมด้วยกำแพงเหล็ก ครอบด้วยแผ่นเหล็ก พื้นแห่งนรกนั้น ล้วนแล้วด้วยเหล็กแดงลุกเป็นเปลวเพลิงประกอบด้วยความร้อน แผ่ไปตลอด ๑๐๐ โยชน์โดยรอบ ตั้งอยู่ทุกเมื่อ ดิฉันจักต้องเสวยทุกขเวทนาในนรกนั้นตลอดกาลนาน ก็การเสวยทุกข์เช่นนี้ เป็นผลของกรรมชั่ว (อิจฉา กลั่นแกล้งทำร้ายคนอื่น ลักทรัพย์เสื้อผ้าของผู้อื่น ละเมิดกรรมบถ ๑๐)

เปรตปากเท่ารูเข็ม

ต่อไปนี้ขอกล่าวถึงเรื่อง เปรตปากเท่ารูเข็ม มีมาในเรื่องสานุวาสีเถระ เปตวัตถุ จากพระไตรปิฎก เล่มที่ ๔๙ ดังนี้........เมื่อพระศาสดาประทับอยู่ ในเวฬุวันมหาวิหาร ทรงปรารภเปรตผู้เป็นญาติ

ของท่านพระสานุวาสีเถระ ว่า...ในอดีตกาล กรุงพาราณสี พระราชโอรสของพระราชาพระนามกิตวะ ทรงกรีฑาในพระราชอุทยาน เมื่อเสด็จกลับทอดพระเนตรเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง พระนามว่าสุเนตต์ กำลังเที่ยวบิณฑบาต พระโอรสเป็นผู้เมาด้วยเพราะความเป็นใหญ่ มีจิตคิดประทุษร้ายว่า สมณะโล้นนี้ ไม่กระทำอัญชลีอะไร ๆ แก่เราเดินไป จึงเสด็จลงจากคอช้างแล้วถามว่า ท่านบิณฑบาตได้บ้างไหม จึงรับบาตรจากมือแล้ว ทุ่มลงที่พื้นดินให้แตกไป ลำดับนั้น พระราชโอรสได้แสดงความอาฆาตในฐานะอันไม่สมควร มีจิตคิดประทุษร้าย พระปัจเจกพุทธเจ้านั้นผู้ไม่แสดงความวิการ เพราะท่านถึงความคงที่ ผู้มีจิตผ่องใส อันตกแต่งด้วยโสมนัสเวทนา แผ่ไปด้วยอำนาจพระกรุณาตรวจดูอยู่ในที่ทุกสถาน พระโอรสจึงตรัสว่า ท่านไม่รู้จักเราผู้เป็นพระราชโอรสของพระเจ้ากิตวะดอกหรือ ท่านมองดูอยู่จะทำอะไรเราได้เมื่อไม่อาจจึงหลีกไป ก็พอพระราชโอรสหลีกไปเท่านั้น ก็เกิดความเร่าร้อนในร่างกายเป็นกำลัง เปรียบเหมือนความเร่าร้อนแห่งไฟนรกเพราะวิบากกรรมนั้น พระราชโอรสนั้น จึงมีกายถูกความเร่าร้อนครอบงำ ถูกทุกขเวทนาอย่างแรงกล้าเสียดแทง ทำกาละแล้ว บังเกิดในอเวจีมหานรก พระโอรสนั้นนอนหงาย นอนคว่ำ กลิ้งเกลือกพลิกซ้าย พลิกขวา โดยประการเป็นอันมากในที่นั้น ไหม้อยู่ ๘๔,๐๐๐ พันปี จุติจากอัตภาพนั้นแล้ว เสวยทุกข์เวทนาอันเกิดแต่ความหิวกระหายในหมู่เปรต ตลอดกาลนับไม่ได้ จุติจากอัตภาพนั้นแล้วในพุทธุปบาทกาลนี้ บังเกิดในเกวัฏฏคาม ใกล้กุณฑินคร (เกิดในครอบครัวชาวประมง) เขาเกิดญาณอันระลึกชาติได้ เพราะเหตุนั้นเขาเมื่ออนุสรณ์ถึงทุกข์ที่ตนเคยเสวยในกาลก่อน แม้เจริญวัยแล้ว ก็ไม่ยอมไปจับปลากับพวกหมู่ญาติ เพราะกลัวบาป เมื่อพวกญาติเหล่า

นั้นพากันไป เขาก็แอบเสีย ไม่ปรารถนาจะไปฆ่าปลา และเขาก็ทำลายข่าย หรือจับปลาเป็น ๆ มาปล่อยในน้ำ พวกญาติไม่ชอบใจการกระทำเช่นนั้นของเขา จึงไล่เขาออกจากบ้าน แต่เธอมีพี่ชายคนหนึ่งซึ่งมีความรักเขามาก

สมัยนั้น พระอานนท์เถระ อาศัยอยู่ในสานุบรรพต บุตรชาวประมงนั้น ถูกพวกญาติทอดทิ้ง เที่ยวเร่ร่อนไปถึงสถานที่แห่งนั้น เข้าไปหาพระเถระในเวลาฉันอาหาร พระเถระถามเธอแล้วรู้ว่าเธอต้องการอาหาร จึงให้ภัตตาหารแก่เธอ เธอบริโภคอาหารแล้ว รู้ถึงความเลื่อมใสในธรรมกถา จึงกล่าวว่า จักบวชไหมคุณ เธอเรียนถวายว่า จักบวชขอรับ พระเถระจึงให้เธอบรรพชาเป็นสามเณร แล้วพาไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสกับพระอานนท์ว่า เธอพึงช่วยอนุเคราะห์สามเณรนี้เถิด แต่เพราะสามเณรไม่เคยกระทำกุศลไว้ เธอจึงมีลาภน้อย พระศาสดาเมื่อจะทรงอนุเคราะห์เธอ จึงแนะให้เธอตักน้ำดื่มให้เต็มหม้อเพื่อให้ภิกษุบริโภค อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายเห็นดังนั้น จึงเริ่มตั้งนิตยภัตเป็นอันมากแก่เธอ สมัยต่อมาเมื่ออุปสมบทแล้ว เธอได้บรรลุพระอรหัต เป็นพระเถระพร้อมด้วยภิกษุ ๑๒ รูป ได้อยู่ที่สานุบรรพต ฝ่ายพวกญาติของท่านประมาณ ๕๐๐ คน มิได้ก่อสร้างกุศลกรรมไว้ สร้างแต่บาปธรรมมีมัจฉริยะเป็นต้น ทำกาละแล้ว บังเกิดในหมู่เปรต ฝ่ายมารดาของเขาระลึกอยู่ว่า ในกาลก่อนผู้นี้ถูกพวกเราขับไล่ออกจากเรือน จึงไม่กล้าเข้าไปหาท่าน ส่งพี่ชายที่รักใคร่ชอบใจในเธอไป ในเวลาที่พระเถระเข้าไปบิณฑบาตยังบ้าน เปรตพี่ชายได้เข้าไปคุกเข่าลงที่พื้นดิน กระทำอัญชลี แสดงตนและกล่าวว่า.....มารดาบิดาและพี่ชายของท่านเกิดในยมโลก เสวยทุกขเวทนา ทำกรรมอันลามก จึงจากโลกนี้ไปสู่เปตโลก เปรตเหล่านั้นถึงทุคติ มีช่องปากเท่ารูเข็ม ลำบากยิ่งนัก

เปลือยกาย ซูบผอม มีความเกรงกลัวสะดุ้งหวาดเสียวมาก มีการงานทารุณ ......พระเถระไม่ใส่ใจถึง เป็นผู้นิ่งเดินเลยไป เปรตนั้นจึงบอกให้พระเถระรู้ว่า ข้าพเจ้าเป็นพี่ชายของท่าน ไปสู่เปตโลก ข้าแต่ท่านผู้เจริญ มารดาบิดาของท่านเกิดในยมโลก เสวยทุกขเวทนา เพราะทำบาปกรรมไว้จึงจากโลกนี้ไปสู่เปตโลก เปรตผู้เป็นบิดามารดาของท่านนั้นมีช่องปากเท่ารูเข็ม ลำบากมาก เปลือยกาย ซูบผอม มีการงานทารุณ ไม่อาจแสดงตนแก่ท่านได้ ขอท่านจงเป็นผู้มีความกรุณาอนุเคราะห์แก่มารดาบิดาเถิด จงให้ทานแล้วอุทิศส่วนกุศลให้พวกเรา ...จักยังอัตภาพให้เป็นไปได้ เพราะทานอันท่านให้แล้ว......พระเถระกับภิกษุอื่นอีก ๑๒ รูป เที่ยวไปบิณฑบาตแล้ว กลับมาประชุมกันในที่เดียวกันเพราะเหตุแห่งภัตกิจ พระเถระจึงกล่าวแก่ภิกษุทั้งหมดว่า ขอท่านทั้งหลายจงให้ภัตตาหารที่ท่านได้แล้วแก่กระผมเถิด กระผมจักทำสังฆทาน เพื่ออนุเคราะห์หมู่ญาติ...พระเถระจึงนิมนต์สงฆ์ถวายสังฆทานแล้ว อุทิศส่วนกุศลไปให้มารดาบิดาและพี่ชาย ด้วยอุทิศเจตนาว่า ขอทานนี้จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของเรา ขอญาติทั้งหลายจงมีความสุขเถิด ในลำดับที่อุทิศให้นั่นเอง โภชนะอันประณีต สมบูรณ์มีแกงและกับหลายอย่าง เกิดขึ้นแก่เปรตเหล่านั้น....มีผิวพรรณดี มีกำลัง มีความสุข....ข้าแต่ท่านผู้เจริญ โภชนะเป็นอันมากที่พวกข้าพเจ้าได้แล้ว แต่ขอท่านจงดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยังเปลือยกายอยู่ ขอท่านจงพยายาม ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ผ้านุ่งห่มเถิด พระเถระเลือกเก็บผ้าจากกองหยากเยื่อเอามาทำจีวรแล้วถวายสงฆ์อันมาจากจตุรทิศ ครั้นถวายสงฆ์แล้วอุทิศส่วนกุศลให้.........ผ้าทั้งหลายได้เกิดแก่เปรตเหล่านั้น ภายหลังเปรตเหล่านั้น นุ่งห่มผ้าเรียบร้อย ได้มาแสดงตนแก่พระเถระ กล่าวว่า ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายมีผิวพรรณดี มี

กำลัง มีความสุข มีผ้านุ่ง ผ้าห่ม มากกว่าผ้าที่มีในแคว้นของพระเจ้านันทราช ผ้านุ่งห่มของข้าพเจ้าทั้งหลายไพบูลย์และมีค่ามาก คือ ผ้าไหม ผ้าขนสัตว์ ผ้าเปือกไม้ ผ้าฝ้าย ผ้าป่าน ผ้าด้ายแกมไหม ผ้าเหล่านั้นแขวนอยู่ในอากาศ ข้าพเจ้าทั้งหลายเลือกนุ่งห่มแต่ผืนที่พอใจ ขอท่านจงพยายามให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้บ้านเรือนเถิด พระเถระสร้างกุฎีมุงด้วยใบไม้แล้วถวายสงฆ์ซึ่งมาแต่จตุรทิศ ครั้นแล้วได้อุทิศส่วนกุศล ...เรือนทั้งหลายคือปราสาทและเรือนอย่างอื่น ๆ อันบุญกรรมกำหนดแบ่งไว้เป็นส่วน ๆ เกิดขึ้นแล้วแก่เปรตเหล่านั้น เรือนของพวกเราในเปตโลกนี้ ไม่เหมือนเรือนในมนุษย์โลก เรือนของพวกเราในเปตโลกนี้งามรุ่งเรืองสว่างไสวไปทั่วทั้ง ๘ ทิศ เหมือนเรือนในเทวโลก แต่พวกเรายังไม่มีน้ำดื่ม ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงพยายามให้พวกข้าพเจ้าได้ดื่มน้ำเถิด พระเถระจึงตักน้ำเต็มธรรมกรก แล้วถวายสงฆ์ซึ่งมาแต่จตุรทิศ......ลำดับนั้น น้ำดื่มคือสระโบกขรณีกว้าง ๔ เหลี่ยม ลึก มีน้ำเย็น มีท่าราบเรียบดี น้ำเย็นมีกลิ่นหอมหาที่เปรียบมิได้ ดารดาษด้วยกอปทุมและอุบลเต็มด้วยละอองเกสรบัว อันร่วงหล่นบนวารี ได้เกิดขึ้นแก่เปรตเหล่านั้น.......ข้าแต่ท่านผู้เจริญ น้ำดื่มได้ปรากฏแก่พวกข้าพเจ้ามากเพียงพอแล้ว บาปย่อมเผล็ดผลเป็นทุกข์แก่พวกข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าพากันเที่ยวไปลำบากในภูมิภาค อันมีก้อนกรวดและหน่อหญ้าคา ขอท่านพยายามให้พวกข้าพเจ้าได้ยานอย่างใดอย่างหนึ่งเถิด พระเถระได้รองเท้าแล้วถวายแก่สงฆ์ซึ่งมาจากจตุรทิศ...ลำดับแห่งการอุทิศนั่นเอง เปรตทั้งหลายได้พากันมาแสดงตนให้ปรากฏด้วยรถ แล้วกล่าวว่า ข้าแต่ท่านผู้เจริญ พวกข้าพเจ้า เป็นผู้อันท่านอนุเคราะห์แล้ว ด้วยการให้ข้าว ผ้านุ่ง ผ้าห่ม เรือน น้ำดื่ม และยาน เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลาย จึงมาเพื่อจะไหว้ท่านผู้เป็นมุนี มีความกรุณาในโลก

ไตรภูมิ

ในลำดับนี้ ข้าพเจ้าจะขอนำเอาเรื่องไตรภูมิ มาบันทึกไว้ เพื่อเป็นความรู้แก่ผู้ใคร่ศึกษา ดังนี้

ไตรภูมิ คือ ภพ หรือ ภูมิใหญ่ ทั้ง ๓ ได้แก่ กามภพ รูปภพ อรูปภพ แยกย่อยออกไปทั้งหมดมี ๓๑ ภพ หรือภูมิ ได้แก่ อบายภูมิ ๔, มนุสสภูมิ ๑, เทวภูมิ ๖ รวมเรียกว่า กามภพ มี ๑๑ ภูมิ, รูปภพ ๑๖, อรูปภพ ๔ รวมทั้งสิ้นมี ๓๑ ภูมิ

ต่อไปนี้จะแยกให้เห็นชัดในแต่ละภูมิพร้อมทั้งชื่อเรียกแต่ละภูมิ

อบายภูมิ ๔ ได้แก่ นรก, เปรต, อสุรกาย, สัตว์เดรัจฉาน (อบายภูมินี้มีรายละเอียดมากแยกไว้ต่างหากในเรื่องอบายภูมิแล้ว)

มนุสสภูมิ คือโลกที่เราอาศัยอยู่ แต่ในทางธรรมหมายถึง การเกิดมีร่างกายขันธ์ ๕

เทวภูมิ หรือ เทวโลก มี ๖ ชั้น คือ จาตุมหาราชิกา, ดาวดึงส์, ยามา, ดุสิต, นิมมานรดี, ปรนิมมิตวสวัสตี

รูปภพ ได้แก่ รูปพรหม ทั้ง ๑๖ ชั้น คือ ภูมิที่ไม่เนื่องด้วยกาม บุคคลที่จะไปอยู่ภูมินี้ จะต้องไปด้วยอำนาจฌานสมาบัติ เท่านั้น คือ เมื่อสมัยเป็นมนุษย์จะต้องปฏิบัติสมาธิ จนได้ฌาน ตั้งแต่ปฐมฌานขึ้นไป ผู้ได้ฌานที่ ๑ หรือ ปฐมฌาน (หยาบ, กลาง, ละเอียด) เมื่อจิตดับในขณะเข้าฌาน จะไปอยู่รูปพรหมชั้นที่ ๑, ๒, ๓ ตามความละเอียด ของจิต มีชื่อเรียกคือ ปริสัชชา, ปุโรหิต, มหาพรหมา

ผู้ได้ฌานที่ ๒ หรือ ทุติยฌาน (หยาบ, กลาง, ละเอียด) เมื่อจิตดับในขณะเข้าฌาน จะไปอยู่รูปพรหมชั้นที่ ๔, ๕, ๖ ตามความละเอียดของจิต มีชื่อเรียกคือ ปริตตาภา, อัปมาณาภา, อาภัสรา

ผู้ได้ฌานที่ ๓ หรือตติยฌาน (หยาบ, กลาง, ละเอียด) เมื่อ

จิตดับในขณะเข้าฌาน จะไปอยู่รูปพรหมชั้นที่ ๗, ๘, ๙ ตามความละเอียดของจิต มีชื่อเรียกคือ ปริตตสุภา, อัปมาณสุภา, สุภกิณหา

ผู้ได้ฌานที่ ๔ หรือ จตุตถฌาน (หยาบ ละเอียด) เมื่อจิตดับในขณะเข้าฌาน จะไปอยู่รูปพรหมชั้นที่ ๑๐, ๑๑ ตามความละเอียดของจิต มีชื่อเรียกคือ เวหัปผลา, อสัญญีตาภูมิ

พรหมทั้ง ๑๑ ชั้นนี้ เป็นพรหมฝ่ายโลกีย์ ส่วนพรหมอีก ๕ ชั้นต่อไป เป็นโลกุตรพรหม หรือเรียกว่า พรหมอนาคามี คือพรหมชั้นที่ ๑๒, ๑๓, ๑๔, ๑๕, ๑๖ ได้แก่ อวิหาสุทธาวาส, อตัปปาสุทธาวาส, สุทัสสาสุทธาวาส, สุทัสสีสุทธาวาส, อกนิฏฐสุทธาวาส (หรือที่เราเรียกว่าท้าวมหาพรหม หรือ ท้าวสหัมบดีพรหม ซึ่งพรหมชั้นนี้เป็นหัวหน้าพรหมทั้งหมด และพรหมชั้นนี้เป็นพระอริยเจ้าระดับอรหัตมรรค)

(ไตร.๑๓/๒๖๓)

อรูปภพ ได้แก่ อรูปพรหม ๔ ชั้น ผู้ที่จะไปอยู่พรหมชั้นนี้ต้องไปด้วยอำนาจฌาน ๔ และได้อรูปฌาน ๔ คือ อากาสานัญจายตนะ, วิญญาณัญจายตนะ, อากิญจัญญายตนะ, เนวสัญญานาสัญญายตนะ อรูปพรหมมีสภาวะเหมือนทะเลอากาศ ขาวเป็นประกายระยิบระยับ ไม่มีวิมาน ไม่มีรูปกาย อรูปพรหมนี้มิได้อยู่สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างที่เข้าใจแต่เป็นภูมิที่อยู่ช่องกึ่งกลางระหว่างรูปพรหมชั้นที่ ๘ และ ๙ อรูปพรหมมีความอาภัพ เพราะไม่มีอายตนะฟังธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อบายภูมิ ๔

ภูมิ แปลว่าพื้นดิน หรือที่อยู่ อบายแปลว่าไม่มีความสบาย อบายภูมิ คือที่อยู่ที่ไม่สบาย หรือหาความสุขไม่ได้ ได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน

นรกแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ ๑. นรกขุมใหญ่ ๒. ยมโลกียนรก

นรกขุมใหญ่แต่ละขุมก็จะมีนรกบริวารด้านละ ๔ ขุม สี่ขุมนี้เรียกรวมว่าอุสสทนรก ทรมานมากกว่านรกขุมใหญ่ *(ไตร.๕๓/๔๖๕)* สี่ด้านรวมกันเป็น ๑๖ ขุม แต่ว่าสัตว์นรกจะผ่านนรกบริวารก็ผ่านแต่เพียง ๔ ขุม เพราะออกด้านใดก็ผ่านสี่ขุมด้านนั้น

นรกขุมใหญ่ มีโทษอะไร ใครไม่เคารพกรรมบถ ๑๐ ต้องลงนรกขุมใหญ่ ๘ ขุม ตามกำลังบาป ถ้าไม่เคารพหรือละเมิดอย่างหนักเต็มที่ ก็ลงนรกขุมที่ ๘ เรียกว่าอเวจีมหานรก แล้วก็มีนรกพิเศษอย่างหนึ่ง ถ้าหนักล้นเกินไปล่ะก็ลงโลกันตนรก แล้วจึงจะถอยมาสู่อเวจีมหานรก โลกกันตนรกนี่เป็นนรกพิเศษ ไม่ได้บอกอายุไว้

(ไตร.๑๓/๑๐๒)

(กรรมบถ ๑๐ คือ ฆ่าสัตว์,ลักทรัพย์,ประพฤติผิดในกาม,พูดโกหกมดเท็จ,พูดส่อเสียดยุยงให้เขาแตกร้าว,พูดคำหยาบ,พูดจาเพ้อเจ้อ,เพ่งเล็งด้วยความโลภหาประโยชน์โดยมิชอบ,จองล้างจองผลาญอาฆาตพยาบาท,มีความเห็นไม่ตรงพระพุทธเจ้า ไม่เชื่อกฎแห่งกรรม)

นรกเป็นอีกโลกหนึ่งต่างหาก ไม่ได้อยู่ใต้ดิน แต่มันมีอีกโลกหนึ่งต่างหาก เรียกว่ามีภูมิอีกภูมิหนึ่ง คือว่ามีดินแดนต่างหากกว้างใหญ่ไพศาลมาก มีอยู่แห่งเดียว คนไทย จีน ฝรั่ง แขก มอญ ลาว ฯลฯ ต้องมาลงนรกอันเดียวกันหมด ด้วยอำนาจกรรมชั่วนำมา ดังพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า สานิ กัมมานิ นะยันติ ทุคคะติง กรรมชั่วของตนเอง ย่อมนำไปสู่ทุคติ........อะสันโต นิระยัง ยันติ อสัตบุรุษ (คนชั่ว) ย่อมไปสู่นรก

นรกขุมใหญ่มี ๘ ขุม คือ

๑. สัญชีพนรก มีอายุห้าร้อยปีนรก ๙ ล้านปี เท่ากับ ๑ วันนรก มีกำแพงทั้งสี่ด้านเป็นเหล็กไฟ ก็มีพื้นเป็นเหล็กถูกไฟเผาจนแดงโชน ในระหว่างไฟนั้นมีอาวุธต่าง ๆ มีหอก มีดาบ คมจัด มีศาสตราวุธระเกะระกะเต็มไปหมด ถูกไฟเผาจนแดง มีความคมจัด สัตว์นรกจะวิ่งเกลื่อนไปหมด เท้าเหยียบพื้นเหล็กแดงโชนร้อน ร่างกายมีไฟเผาอยู่ตลอดเวลา แล้วเวลาวิ่งก็กระทบกับหอกบ้าง ดาบบ้าง ทวนบ้าง ค้อนบ้าง ทุบตีฟันเข้ามา ถูกหอกเสียบดิ้นเร่า ๆ ร้องครวญคราง หลุดจากหอกไปกระทบดาบ มาจากไหนไม่ทราบฟันฉับเข้า ขาดโน่นขาดนี่ แต่แล้วก็ติดปั๊บ พอถูกฟันขาดก็ติด ตายไม่ได้ ไม่มีอาการตาย ตามอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

๒. กาฬสุตตะนรก มีอายุหนึ่งพันปีนรก ๓๖ ล้านปีเท่ากับ ๑ วันนรก นรกขุมนี้ก็เหมือนกัน มีกำแพงทั้งสี่ด้านเป็นเหล็ก ก็มีพื้นเป็นเหล็กถูกไฟเผาจนแดงโชน นายนิรยบาลตัวใหญ่จับสัตว์นรกลงไปนอน แล้วเอาเส้นบรรทัดมาตี คนหนึ่งจับทางหัว คนหนึ่งจับอีกทางหนึ่ง ขึงตามยาวบ้าง ตามขวางบ้าง สายบรรทัดนั่นเป็นอะไร สายบรรทัดนั้นเป็นสายเหล็กที่ถูกเผาไฟจนแดงโชน พื้นก็เป็นแผ่นเหล็กเผาไฟจนแดงโชน แล้วไฟก็เผาไหม้ตลอดเวลา เมื่อตีเส้นแล้วก็นำเลื่อยมาเลื่อยตามเส้นที่ตี บางทีหาเลื่อยไม่ทันก็เอาขวานบ้าง มีดโต้บ้างมาสับตามรอยนั้น เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

๓. สังฆาฏะนรก มีอายุสองพันปีนรก ๑๔๔ ล้านปี เท่ากับ ๑ วัน นรกขุมนี้ นอกจากมีกำแพงทั้งสี่ด้านเป็นเหล็ก ก็มีพื้นเป็นเหล็กถูกไฟเผาจนแดงโชน แล้วยังมีภูเขาเหล็กไฟเผาจนแดงโชน กลิ้งมาจากทิศทั้ง ๔ กลิ้งเข้าหากัน บดทับสัตว์นรกให้แหลกเหลวไป

สัตว์ทั้งหลายก็กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ คือร่างกายเต็มตามเดิม แล้วก็วิ่งหนีภูเขาเหล็กไฟ วิ่งหนีไปก็เจอนายนิรยบาลเอาค้อนใหญ่บ้างหอกบ้าง แทง ตี สัตว์เหล่านั้นก็วิ่งหนี วิ่งไปวิ่งมาเจอะเอาภูเขาไฟกลิ้งมาทับบี้แบนอีก ไม่ตาย ตายไม่ได้ เพราะต้องถูกทรมานตามกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

๔. โรรุวะนรก (โรรุวะ แปลว่าเสียงร้อง นรกที่มีเสียงร้อง) มีอายุสี่พันปี ๒๓๔ ล้านปีเท่ากับ ๑ วัน นรกขุมนี้ นอกจากมีกำแพงทั้งสี่ด้านเป็นเหล็ก ก็มีพื้นเป็นเหล็กถูกไฟเผาจนแดงโชน แล้วก็มีดอกบัวตั้งสะพรั่ง เป็นดอกบัวเหล็ก ดอกบัวเหล็กก็ใหญ่มาก มีไฟเผาจนแดงโชน กลีบก็เป็นเหล็ก เรื่องนรกไม่มีไฟไม่มีนะ สัตว์นรกจะถูกบังคับให้ขึ้นไปบนดอกบัวเหล็กไฟ กลีบก็บาน มีกระแสไฟพวยพุ่งออกจากกลีบ กฎของกรรมบังคับให้สัตว์ค่อย ๆ ก้มหัวลง เอาขาแหย่ลงไประหว่างกลีบบัว เมื่อพร้อมแล้วก็งับเข้า กลีบเป็นเหล็ก ร้อนก็ร้อนคมก็คม หัวจรดลงไปถึงแค่คาง มือจมลงไปถึงแค่ข้อมือ เท้าทั้งสองจมลงไปถึงแค่ข้อเท้า เจ็บก็เจ็บ ร้อนก็ร้อน ถูกไฟเผาอยู่ตลอดเวลาดอกบัวเหล็กก็รัดเข้าไว้ เสียงร้องระงม ถามว่าบำเพ็ญบารมีอะไร (ทำบาป) จึงลงนรกขุมนี้ ก็บอกว่าไม่เคารพในกรรมบถสิบหนักขึ้น ทำใจให้ทรามมากขึ้น ไม่เคารพพระพุทธเจ้ามากขึ้น

๕. มหาโรรุวะนรก มีอายุ แปดพันปี ๙,๒๑๖ ล้านปี เท่ากับ ๑ วันนรก นรกขุมนี้มีดอกบัวเหมือนกัน มีกำแพงสี่ด้านเป็นเหล็กไฟโชนเหมือนกัน แล้วก็มีดอกบัวตั้งสะพรั่ง ใกล้ ๆ ดอกบัวมีแหลนหลาวปักเอาปลายแหลมขึ้น มีไฟลุกโชนเหมือนกัน เรื่องนรกไม่มีไฟไม่มีนะ สัตว์นรกจะถูกบังคับให้ขึ้นไปอยู่บนดอกบัว ดอกบัวนี้งับไม่กาง งับไม่แน่นสนิทเหมือนดอกบัวขุมก่อน ดอกบัวขุมนี้มีกลีบเป็น

กรด คมมากเหลือเกิน ร้อนมากกว่า สัตว์ขึ้นไปอยู่บนดอกบัวแล้วจะถูกไฟเผา เพราะอำนาจความร้อนจะเต้นเร่า ๆ เต้นเพราะความร้อน เต้นไปเต้นมากลีบบัวมันก็บาดเข้าอีก ไฟก็เผาเนื้อไหม้แสบเข้าไป ในที่สุดถูกไฟเผาหนักขึ้น ก็หล่นลงมา ถูกหมากิน นายนิรยบาลเลี้ยงหมา แต่เป็นหมานรก พอหล่นลงมาก็ถูกหอก แหลน หลาว แทง มีไฟเผาไหม้หล่นลงมาหมากิน แทะเหลือแต่กระดูก ไม่ตายหรอก เจ็บปวดทรมานเหลือแต่กระดูกมันเจ็บแสบเหลือเกิน ร่างกายจับเข้าเป็นกายใหม่ พอเป็นกายแล้ว นายนิรยบาลก็เอาหอกไล่แทง บังคับให้ขึ้นไปบนดอกบัวไฟอีก เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

๖. ตาปะมหานรก (ตาปะแปลว่าร้อน มีอาการเผาผลาญ มีความร้อนมาก) มีอายุ ๑๖,๐๐๐ ปี ๑๘๔,๒๑๒ ล้านปีเท่ากับ ๑ วันนรกขุมนี้ พอมาถึงขุมนี้ แสงไฟสว่างไสวมาก เป็นแสงไฟละเอียด มองดูสัตว์ร้องระงมกันไปหมด มีอาการดิ้นทุรนทุราย เพราะกระแสไฟมีความร้อนแรงสูง มีกำแพงเหล็กสี่ด้านแดงฉาน ที่พื้นมีแหลนหลาวเหล็กไฟ ไล่เสียบแทงสัตว์นรก เสียบแทงแล้วก็ตั้งขึ้น ไฟนรกก็เผาไหม้ตกลงมาสุนัขตัวใหญ่ก็กัดแทะกินเหลือแต่กระดูก แล้วสุนัขก็จะถอยออกมา สัตว์นรกทั้งหมดก็มีเนื้อเต็มขึ้นมาเหมือนเดิม ถูกไฟไหม้นายนิรยบาลเอาอาวุธไล่แทงอีก ด้วยอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

๗. มหาตาปะนรก (มีความร้อนมากกว่านรกขุมก่อน) นรกขุมนี้มีอายุ ครึ่งกัป เพราะนับอายุไม่ได้ จึงอุปมาไว้เท่านั้น มีกำแพงเหล็กสี่ด้านมีเปลวไฟพุ่งโชนออกมาทุกด้าน นิรยบาลเอาหอก แหลน ขวาน มีด ค้อน ไล่แทงฟันสัตว์นรก ให้วิ่งขึ้นภูเขาเหล็กไฟ ภูเขาไฟเป็นเหล็กไฟทั้งลูก ร้อนแรง ความร้อนมันเผาผลาญทรมานทนไม่ไหว

ตกจากภูเขาถูกหอกแหลนหลาวเสียบไฟไหม้ หล่นลงมาตาย แล้วเกิดขึ้นใหม่ ด้วยอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุครึ่งกัป

๘. **อเวจีมหานรก** มีอายุ ๑ กัป มีสัตว์นรกมากกว่าขุมอื่นทั้ง ๗ ขุม รวมกัน เพราะคนที่มาเกิดในโลก มีความเคารพกรรมบถสิบน้อยมาก (เป็นมิจฉาทิฐิ) อเวจีมหานรก มีลักษณะพิเศษคือ มีกำแพงเหล็กทั้งหกทิศ ไฟพุ่งมาจากทิศทั้งหก ด้ามหอกฝังอยู่บนกำแพงด้านบน ปลายหอกเสียบตั้งแต่หัวทะลุตูดและลงไปปักอยู่กับกำแพงด้านล่าง ด้านหน้า ด้ามติดอยู่กับกำแพงด้านหน้า ตรงกลางหอกติดอยู่ที่ตรงกลางอก ด้านปลายเอาหอกปักอยู่กำแพงด้านหลัง ด้านข้างก็เหมือนกัน ทั้งมือ ทั้งเท้า ทั้งตัว ถูกหอกเสียบหลายสิบเล่ม ตามบาลีในพระธรรมบท กล่าวว่าเป็น อจลัง สัตว์ที่ลงนรกนี่เป็นอจลัง แปลว่าไม่หวั่นไหว ไม่ดิ้น ดิ้นไม่ไหว เพราะถูกหอกตรึงเข้าหมด กระดูกถูกไฟเผาแดงฉาน เหมือนเหล็กสุก ทำยังไง จะดิ้นก็ไม่มีทางดิ้นได้ ทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นสิ้นเวลา ๑ กัป

บุคคลที่ตกนรกทั้งเป็น

บุคคลที่ถูกกรรมนำลงสู่อเวจีมหานรกทั้งเป็น คือ ๑. พระเทวทัต (กลิ้งหินใส่พระพุทธเจ้า) ๒. ท่านสุปปพุทธ (เพราะขวางทางพระพุทธเจ้าไม่ให้บิณฑบาต) ๓. นันทมานพ ข่มขืนพระอุบลวรรณาเถรี ๔. นางจิญจมาณวิกา (คือนางอมิตาดาเมียชูชกในอดีต) กล่าวตู่หาว่าท้องกับพระพุทธเจ้า ๕. นันทยักษ์ เหาะข้ามผ่านไม่ได้เพราะพระสารีบุตรเข้านิโรธสมาบัติอยู่ เหมตายักษ์เพื่อนซึ่งเป็นพระโสดาบัน ได้ห้ามไว้ แต่ไม่ฟัง เอากระบองตีศีรษะพระสารีบุตร เป็นเหตุให้ลงอเวจีทันที

ส่วนโทษที่นำบุคคลให้ลงอเวจี คือ บุคคลที่ยักยอกเอาของสงฆ์ เช่น ของที่ญาติโยมเตรียมไว้จะใส่บาตร หรือเอาสมบัติสงฆ์ แม้จะเป็นก้อนดินก้อนหิน กระเบื้องหัก ๆ ก็ตาม ผลหมากรากไม้ที่มีอยู่ในวัด เราจะไปขอเด็กขอพระก็ไม่ได้ ของสงฆ์ ต้องให้สงฆ์ประชุมกันตกลงกันว่ายังไงต้องปฏิบัติตามนั้น ตัวอย่างเช่น เปรตญาติของพระเจ้าพิมพิสาร ยักยอกอาหารดี ๆ ที่เตรียมไว้ถวายพระสงฆ์ เอาไว้กินเอง ตายแล้วลงอเวจีมหานรก แล้วจึงมาเป็นเปรต

นรกบริวาร

สัตว์นรกเมื่อพ้นจากขุมใหญ่ แต่ละขุม จะต้องผ่านอุสสุทนรกมีขุมบริวาร 4 ขุม คือ

๑. คูถนรก มีแต่ขี้เหม็นมาก แล้วก็ร้อนเหมือนถ่านเพลิง เนื้อขี้เป็นเหล็ก นอกจากขี้แล้วยังมีหนอนปากเหล็ก เมื่อสัตว์นรกเข้าไปในขุมนี้ หนอนทั้งหลายพากันยื้อ เพราะเวลาที่เข้าไปในนรกขุมนี้ เนื้อหนังบริบูรณ์ดี เรียกว่าอ้วนพี เป็นอาหารของหนอนได้ เมื่อบรรดาหนอนทั้งหลายเข้ามากัดกินก็เกิดความเจ็บปวด ตัวใหญ่กินข้างนอก ตัวเล็กก็เข้ารูหูรูจมูกบ้าง เที่ยวกัดกินภายใน เมื่อบรรดาหนอนกัดกินก็เกิดความเจ็บปวด เนื้อหมดก็เกิดขึ้นมาใหม่ ท่านไม่ได้กำหนดเวลาไว้ หนอนตัวใหญ่ก็รัดเสียจนกระดิกไม่ได้ เหม็นก็เหม็น ร้อนก็ร้อน เจ็บก็เจ็บ หนีก็ไม่ได้ จนกว่าจะสิ้นกรรม

๒. กุกกุฬนรก นรกขุมนี้แปลว่าเถ้ารึง เป็นเถ้าเหล็กเผาไฟแดงต้องเจ็บแสบ มีไฟเผา เถ้ารึงไฟรัดให้ตาย แล้วเกิดขึ้นใหม่ เป็นเวลานานเท่าใดท่านไม่ได้กำหนด เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะสิ้นกรรม

๓. อสิปัตตนรก น่ารื่มรื่น มีต้นมะม่วงใหญ่ สาขาร่มรื่น มีลูก

ห้อยเป็นระย้าน่ากิน อาศัยที่สัตว์ตกนรกมานาน เกิดความหิวโหยตลอดเวลา พอลงมาขุมนี้ก็มีความดีใจ ว่าดงมะม่วงใหญ่เป็นอาหารอันโอชะ วันนี้แหละเราจะได้บริโภคอาหาร ต่างคนต่างวิ่งไปที่ต้นมะม่วง หวังจะปีนป่ายเก็บมะม่วงกิน บางคนก็ปีนขึ้นไปได้แล้ว เจ้าต้นมะม่วงก็แผลงฤทธิ์กลายเป็นต้นมะม่วงยักษ์ หมายความว่าบรรดาใบ และลูกมะม่วงกลายเป็นหอก ดาบ ไปหมด ต้นมะม่วงก็เต็มไปด้วยขวากหนาม และมีความร้อน สัตว์ที่ขึ้นไปก็หล่นลงมา แล้วต้นมะม่วงก็โปรยปรายหอกดาบลงมา ทิ่มแทงสัตว์นรกที่อยู่ใต้ต้นมะม่วง ไม่มีผิดพลาด ต่างคนต่างได้รับความเจ็บปวดทรมาน จึงพากันวิ่งหนีจากต้นม่วง แต่ก็หนีไปไม่พ้น ต้องไปพบกับกำแพงเหล็กไฟทั้งสี่ด้าน หวังจะหนีไปทางอื่นก็พบกับสุนัขขนาดเท่าช้าง มาไล่กัดกินเป็นพัลวัน หมาไล่แทะกัดกินเหลือแต่กระดูก เนื้อก็เต็มขึ้นมาใหม่ เวลาท่านไม่ได้กำหนด จนกว่าจะสิ้นกรรมอันยาวนาน

๔. **เวตรณีนรก** มีน้ำใสสะอาดมองดูลึกถึงพื้น สัตว์นรกหลังจากสิ้นกรรมจากขุมที่ ๓ ก็พากันเดินลอยนวลออกมาจากกำแพงเหล็กอากาศเย็นสบาย บรรดาสัตว์นรกต่างคิดกันว่าเราจะพ้นทุกข์แล้ว เดินมาไม่เท่าไร ก็ถึงนรกน้ำใส บรรดาสัตว์นรกอาศัยถูกไฟนรกเผาผลาญมานาน ก็มีความกระหายน้ำ มีความร้อนรุ่มอยากจะอาบน้ำ พอเห็นแม่น้ำใสอยู่ข้างหน้าพากันดีใจ บอกประเดี๋ยวเถอะจะกินน้ำให้สบาย จะอาบน้ำให้สบาย จะว่ายน้ำดำหัวให้สบาย เมื่อใกล้แม่น้ำเข้าไป ต่างก็รื่นเริงบันเทิงใจ วิ่งลงไปปรารถนาจะกระโดดเล่นน้ำ แต่ทันใดนั้น ต้นหวายใหญ่มีหนามแหลมคม ไม่ทราบมันมาจากไหน มันโผล่ขึ้นมาขวางไว้ สัตว์ทั้งหลายที่กระโดดลงไปก็ค้างอยู่ที่หนามหวาย หนามหวายก็กลายเป็นหวายเหล็ก มีไฟเผาจนแดงฉาน เอาละซิ คราวนี้คมของหนาม

หวายมันทิ่มแทงเสียจนแย่ สัตว์ทั้งหลายพากันดิ้น ดิ้นไปดิ้นมา ก็ตกลงไปในแม่น้ำ น้ำที่ใสสะอาดเข้าใจว่าเย็นจัด เปล่า กลายเป็นน้ำกรด น้ำกรดกัดเป็นแผลไปหมดทั้งตัว ว่ายไปว่ายมาไม่รู้จะไปทางไหน หวายมันก็กั้นเอาไว้ ปรากฏว่ามีดอกบัวไม่รู้มาจากไหนโผล่ขึ้นมาระหว่างกลางแม่น้ำ บรรดาสัตว์เหล่านั้นก็ดีใจ คิดว่าดีละ เจ้าหวายจัญไรทำอันตรายแก่เรา แล้วเจ้าน้ำนี่ก็เป็นน้ำกรดแสบ เราคิดไม่ถึงเลย เวลานี้ดอกบัวใหญ่มีอยู่สวย ๆ เราจะอาศัยดอกบัว ก็พากันปีนป่ายขึ้นไปบนดอกบัว คราวนี้ได้ดี ดอกบัวกลายเป็นดอกบัวเหล็กไฟ มีคม บาดตัวขยับเขยื้อนไม่ได้ มันคมจัดเป็นกรด บาดเนื้อหนังหลุดออก เหวอะหวะไปทั้งตัว สัตว์นรกทนความเจ็บปวดไม่ไหว พากันกระโดดลงน้ำก็เจอกับความแสบของน้ำกรดอีก สัตว์นรกพากันคิดว่าเราจะดำน้ำหนีก็ต้องพบกับหอกดาบทิ่มแทงใต้น้ำอีก หนีไม่พ้นความทุกข์ทรมานเป็นเวลานานเท่าใดไม่ได้กำหนด จนกว่าจะสิ้นกรรม

ยมโลกียนรก

ยมโลกียนรก มี ๑๐ ขุม เป็นนรกเฉพาะกรรมที่ก่อไว้ สัตว์นรกจะเลือกลงเองด้วยความพอใจยินดีตามอำนาจกรรมบันดาล

๑. โลหะกุมภี โทษปาณาติบาต พระเจ้าอชาตศัตรู พระเจ้าแผ่นดินมคธ อยู่ที่นี่ เพราะเป็นขบถคิดฆ่าพระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นพ่อ โดยมีพระเทวทัตยุยงส่งเสริม แต่อาศัยที่สำนึกผิดภายหลัง ได้ฟังเทศน์สามัญผลสูตร ทำให้รู้บาปบุญคุณโทษ จึงขอขมาโทษต่อพระพุทธเจ้า จึงช่วยให้ไม่ต้องตกนรกอเวจี มาตกอยู่แค่โลหะกุมภี นานเท่าใดท่านไม่ได้กำหนดไว้ แต่นานมากถึงขนาดพระพุทธเจ้าตรัสรู้ผ่านไปแล้ว ๒-๓ พระองค์ ก็ยังไม่พ้นนรกขุมนี้ นายนิรยบาลเขาเอาสัตว์

นรก มาเทใส่หม้อทองแดงใหญ่ เขาทำยังไงรู้ไหม เอาหอกเสียบโยนลงไปบ้าง เอาค้อนใหญ่ทุบตีให้ตกลงไปบ้าง หม้อทองแดงเป็นน้ำเหล็กร้อนเดือดพล่านอยู่ตลอดเวลา ขึ้นมาปากหม้อแล้วก็จมลงไปก้นหม้อแล้วก็ไหลขึ้นปากหม้อ เป็นอยู่อย่างนี้ไม่มีกำหนดเวลา จนกว่าจะหมดเศษกรรมเรื่องปาณาติบาต

๒. สิมพลีนรก โทษกาเมสุมิจฉาจาร เป็นต้นงิ้วยักษ์ ไม่มีใบ มีแต่ต้นกับกิ่งที่เป็นหนาม ต้นไม้หนามยาว ๑๖ องคุลี มีความคมเป็นกรด มีสปริงดีดแทงเสียบ เลือดพุ่งแดงฉาน เสียงร้องระงม เมื่อปีนถึงยอดก็ถูกแร้ง กา จิกตีกิน ทนไม่ไหวจะไต่ลงมา นายนิรยบาลก็เอาหอกแหลมแทง ที่ลงมาได้ก็ถูกสุนัขใหญ่กัดกินเนื้อแทะเนื้อถึงกระดูก เมื่อกระดูกล่อนไม่มีเนื้อก็เต็มขึ้นมาใหม่ นายนิรยบาลก็เอาหอกเสียบยันไปไว้ที่ต้นงิ้วใหม่ เป็นอย่างนี้จนกว่าจะสิ้นกรรม

๓. อสินขนรก โทษอทินนาทาน จะมีสัตว์คือสุนัขใหญ่คอยกัดกินตลอดเวลา หมาใหญ่เท่าช้าง (เกิดขึ้นตามอำนาจของกรรม) ไล่กัดกินตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะโทษที่ขโมยทรัพย์สินชาวบ้าน คดโกงเขาบ้าง จี้ ปล้น เรียกว่าหาทรัพย์สินมาได้โดยไม่ชอบธรรม สำหรับเวลาในยมโลกียนรกนี่ไม่มีแน่นอน ตายแล้วแล้วเป็นขึ้นใหม่ ทรมานต่อ ด้วยอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะหมดกรรม

๔. ตามโพทนะ โทษสุราเมรัย ฝิ่น กัญชา เฮโรอีน หรืออะไรก็ตามที่ทำให้มึนเมาเสียสติสัมปชัญญะ นรกขุมนี้มีหม้อเหล็กใหญ่แล้วก็เคี่ยวน้ำทองแดงไว้เต็ม นายนิรยบาลจะเลี้ยงดูปูเสื่อกรอกปากด้วยน้ำทองแดงไฟ ทั่วบริเวณมีหม้อเคี่ยวน้ำทองแดงเต็มไปหมด เกิดขึ้นตามจำนวนของสัตว์ นายนิรยบาลจะจับสัตว์นรกนอนกับพื้นเหล็กไฟ ถ้าขัดขืนก็จะถูกฟัน ตี แทง ด้วยหอกบ้าง มีดบ้าง ค้อนใหญ่บ้าง พื้นที่

นอนก็เป็นเหล็กเผาไฟแดง ร้องดิ้นกระวนกระวาย เขาเอาคีมงัดปากอ้าออก แล้วเอาน้ำทองแดงกรอกลงไป น้ำทองแดงไหลไปถึงปาก คอ อก ท้อง ไหลถึงไหนพังถึงนั่น ตายแล้วแล้วเป็นขึ้นใหม่ ทรมานต่อด้วยอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะสิ้นกรรม นานเท่าใดเขาไม่ได้บอก

๕. อาโยคุฬะ โทษมาจากโกงเงินสงฆ์ โกงเงินวัด โกงเงินสาธารณประโยชน์ ยักยอกเอาอาหารของที่เขาจะถวายพระสงฆ์ เช่นญาติของพระเจ้าพิมพิสาร นรกขุมนี้เขามีไว้เพื่อลงโทษนักบุญ ประเภทเรี่ยไร บอกบุญ เวลาได้มาแล้วยักยอกเอาไป หรือแบ่งกันกินเสียหมดเป็นค่าเหล้า เอาเงินวัดไปกินเหล้า นรกขุมนี้มีก้อนเหล็กไฟแดงเกลื่อนกลาด สัตว์นรกมองเห็นเป็นก้อนเนื้ออันโอชะ มีกลิ่นหอม เกิดความหิวกระหายอย่างหนัก วิ่งเข้าไปแย่งกันกิน เมื่อก้อนเหล็กไฟแดงเข้าไปถึงปาก ปากพัง ถึงคอคอพัง ถึงอก อกพัง ถึงท้อง ท้องพัง ล้มลงตายแล้วเป็นขึ้นใหม่ ทรมานต่อ ด้วยอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะสิ้นกรรม

๖. ปิสสกปัพพตะนรก โทษขุนนาง ข้าราชการโกงกิน ปัพพตะแปลว่าภูเขา แต่เป็นภูเขาเหล็กเผาไฟแดงโชน มีอยู่สี่ทิศ กลิ้งเข้ากลิ้งออกตลอดเวลา กลิ้งบดขยี้สัตว์นรก ภูเขาเหล็กไฟกลิ้งทับตาย ตายแล้วแล้วเป็นขึ้นใหม่ ทรมานต่อ นานเท่าใดไม่ทราบ ตามกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะสิ้นกรรม

๗. ธุสะนรก โทษคดโกง นรกขุมนี้มองดูมีความรื่นรมย์ มีแม่น้ำ โอ้โฮ แม่น้ำใสมาก สะอาดมาก ใสแจ๋ว น่าโดดเล่น สัตว์นรกผ่านขุมอื่น ๆ มาแล้ว โดยไฟเผาผลาญมาตลอด ต้องการน้ำ คือมีความกระหายน้ำ อยากจะอาบน้ำ เมื่อมองเห็นน้ำใสสะอาด คิดว่าเย็นดี

ต่างก็วิ่งเร่เข้าไปหาแม่น้ำ ทุกคนกระโดดลงไป พอลงบ่อน้ำ น้ำแห้งหายไปหมด กลายเป็นแกลบเหล็ก เป็นแกลบไฟกรดลุกโพลง ไฟก็เผาไหม้ วิ่งกันพลุกพล่าน ขึ้นมาบนขอบแม่น้ำ ก็ถูกนายนิรยบาลยันลงไปด้วยหอก หลาว ค้อนบ้าง แทง ตีลงไป ตายแล้วแล้วเกิดขึ้นใหม่ด้วยอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

๘. **สีตะโลสิตะ** แปลว่าอะไรไม่ได้บอก เป็นบ่อน้ำเย็นเฉียบลงโทษพวกโหดร้ายขาดเมตตา ไม่ปรานีใคร ทรมานรังแกสัตว์ พบสัตว์ที่กินได้หรือไม่ได้ก็ทุบตีเข่นฆ่าทำร้าย แต่ไม่ถึงกับฆ่าให้ตาย เพราะถ้าฆ่าให้ตาย ต้องลงโลหะกุมภี แต่ถ้าเลี้ยงสุนัข แมว ถ้าตะกละตะกราม กัดกันข่มเหงกัน แล้วคนเลี้ยงลงโทษ ตีเพื่อความหวังดีสั่งสอน อันนี้ไม่เป็นโทษ เพราะทำด้วยอำนาจเมตตา สัตว์นรกทั้งหลายผ่านขุมที่เป็นไฟเผาผลาญมามาก พอมาพบบ่อน้ำดูใสเย็น ก็พากันกระโดดลงบ่อน้ำกลายเป็นน้ำกรด กัดบาดตัวอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่มีความร้อน มีแต่ความแสบกับความหนาวเย็นเยือกเข้ามาทับท่วมหัวใจ ทนไม่ไหวตะเกียกตะกายขึ้นจากน้ำก็ถูกนายนิรยบาลใช้อาวุธมีด หอก ค้อน ทุบตี ตายแล้วแล้วเกิดขึ้นใหม่ ด้วยอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

๙. **สุนขะนรก** นรกขุมนี้เหมือนกัน มีกำแพงเหล็กและพื้นเป็นไฟเผาแดงลุกโชนทุกด้าน นรกขุมนี้มีหมาใหญ่ หมามีอำนาจ พวกปากร้ายด่าพระเณร ด่าพ่อแม่ ผู้มีคุณ ถูกหมาใหญ่ไล่กัดกิน กินเนื้อหมดก็แทะกระดูก ให้ทรมานเจ็บปวด ตายแล้วแล้วเกิดขึ้นใหม่ มีเนื้อเต็มเหมือนเดิม ทรมานต่อ หมาก็ไล่กัดไล่แทะ ไฟก็ลุกเผาผลาญ ด้วยอำนาจกรรม เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

๑๐. **ยันตปาสานรก** นรกนี้มีภูเขาใหญ่ ๒ ลูก กลิ้งมากระทบ

กันหมุนเหมือนหีบอ้อย นรกขุมนี้มีไฟเหมือนขุมอื่น เป็นภูเขาเหล็กผิวเรียบบดติดกัน พวกโหดร้ายกับคู่ครอง ถูกภูเขาเหล็กกลิ้งทับ บดขยี้ นายนิรยบาลจะไล่ตี แทงด้วยค้อน หอก หลาว ไล่สัตว์นรกให้วิ่งเข้าไปในระหว่างภูเขาเหล็ก ให้ภูเขาเหล็กบดบี้ทับกระทบกัน เหมือนเครื่องหีบน้ำอ้อย เป็นอย่างนี้ตลอดเวลา ตายแล้วแล้วเกิดขึ้นใหม่ด้วยอำนาจกรรม ให้เขาทรมานต่อ เป็นอย่างนี้ตลอดจนกว่าจะครบอายุ

สัตว์นรกไปไหน เมื่อพ้นจากยมโลกียนรก

สัตว์นรก เมื่อพ้นจากยมโลกียนรก จะต้องไปเป็นเปรต ๑๒ จำพวก เปรตจะมีสภาพที่รูปร่างพิกลพิการตามกรรม ทุกข์ทรมาน และอดอยากอยู่ด้วยความหิวโหยทั้งข้าวน้ำตลอดเวลา พ้นจากนรกแล้วก็เข้าเปรตชั้นที่ ๑ มีกรรมหนักมาก ชั้นที่ ๒ ก็เบาขึ้นมาหน่อย....จนกระทั่ง ๑๑ เบามาก แต่ไม่มากที่สุด เปรต ๑๑ ชั้นนี้ ไม่มีโอกาสรับอนุโมทนาส่วนกุศล แม้แต่สัตว์นรกก็เหมือนกัน พวกเปรตที่จะได้รับอนุโมทนาส่วนกุศลที่บำเพ็ญแล้วจากญาติหรือจากคนอื่นพวกเดียวกัน คือ เปรตพวกที่ ๑๒ ที่เรียกว่า ปรทัตตูปชีวิเปรต แล้วจากนั้นจึงไปเป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานตามกรรมที่ก่อไว้ น่าสงสารน่าเวทนาสัตว์นรกเหลือเกิน แต่ก็ไม่มีใครช่วยได้เลย เป็นไปตามอำนาจกรรมที่ตนก่อไว้แท้ ๆ

ตัวอย่างบุคคลที่ทำกรรมไว้แล้วต้องลงอเวจีมหานรก

ตัวอย่างบุคคลที่ทำกรรมไว้แล้วต้องลงอเวจีมหานรก แล้วก็ผ่านยมโลกียนรก แล้วก็ตลอดจนเปรตทุกประเภทถึงปรทัตตูปชีวีเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วก็เป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ คือ

สุปติฏฐเทพบุตร สมัยเป็นมนุษย์เป็นมิจฉาทิฐิอย่างหนัก พอ

ทำงานได้ตั้งแต่เล็ก ก็มีปาณาติบาตเป็นเครื่องอาศัย ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตลอด วันดีไม่ละวันพระไม่เว้น ทำบาปเป็นอาจิณ มีโอกาสก็ลักขโมยของเขา เรื่องผู้หญิงก็ชอบมาก มุสาวาทก็เป็นปรกติ การดื่มสุราก็เป็นเกมกีฬา ใครเขามาบอกบุญจะสร้างโน่นสร้างนี่ วัดนั้นวัดนี้ ก็ทำเป็นมองไม่เห็น ไม่ได้ยิน ฟังเสียงพระเทศน์ก็ทำส่งเสียงกลบ ทำลายพระธรรมอีก นี่เจตนาของสุปติฏฐเทพบุตรเป็นมิจฉาทิฐิอย่างหนัก แต่บังเอิญเวลาจะตาย นึกถึงความดีของพระพุทธเจ้าว่า ได้ยินคนเขาลือว่ามีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น พระพุทธเจ้าโปรดสัตว์ ชอบช่วยคนที่มีความทุกข์ให้มีความสุขได้ ขอให้พระพุทธเจ้าช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ด้วยผลของการที่จิตจับอยู่ที่พระพุทธเจ้า พอจิตจะออกจากร่างแล้วก็กลายเป็นเทวดา เลยยังไม่ได้รับผลของกรรมชั่ว เป็นเทพบุตรอยู่ได้ตามกาล ครั้นหมดบุญจะต้องจุติคือตายจากความเป็นเทวดา มีอากาศจารีเทพบุตรเข้าไปเตือน ท่านก็มองดูตัวท่านเองว่าท่านตายจากความเป็นเทวดาแล้วท่านจะไปไหน ก็ทราบชัดว่าเมื่อท่านจุติจากเทวดาแล้ว ท่านจะต้องไปเกิดในอเวจีมหานรก สิ้น ๑ กัปตามอายุขัยนรก จากนั้นก็ผ่านบริวารอีก ๔ ขุม แล้วต้องมาตกยมโลกียนรกอีก ๑๐ ขุม เพราะท่านทำกรรมหนัก กรรมในยมโลกียนรกมีกี่อย่างท่านได้ทำไว้หมด เรียกว่าหนักมาก เมื่อผ่านยมโลกียนรก ๑๐ ขุมแล้ว ต้องมาเป็นเปรตตามลำดับ ๑๒ จำพวก พ้นจากเปรตก็ต้องมาเป็นอสุรกาย พ้นจากอสุรกายก็มาสู่ความเป็นสัตว์เดรัจฉาน คือเป็นแร้ง ๕๐๐ ชาติ เป็นกา ๕๐๐ ชาติ เป็นสุนัขบ้า ๕๐๐ ชาติ เมื่อพ้นจากภาวะสัตว์เดรัจฉานแล้วก็เกิดเป็นคน เป็นคนหูหนวก ๕๐๐ ชาติ ตาบอด ๕๐๐ ชาติ เป็นคนบ้า ๕๐๐ ชาติ เป็นคนง่อยเปลี้ยเสียขา ๕๐๐ ชาติ จึงจะมาเป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ นี่ท่านรู้กฎของกรรมของท่าน เมื่อท่านรู้แล้วท่านก็ตกใจกลัว

บอกให้อากาศจารีเทพบุตรช่วย ก็เลยพาไปหาพระอินทร์ พระอินทร์บอกว่าฉันเป็นเทวดาเหมือนท่านช่วยไม่ได้ ท่านที่จะช่วยได้คือพระพุทธเจ้าเวลานี้กำลังมาแสดงธรรมเทศนาอยู่ท่าบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ไปด้วยกันไปฟังธรรม เมื่อไปถึงพระอินทร์ก็กราบทูลเรื่องราวของสุปติฏฐเทพบุตรให้ทรงทราบ สมเด็จพระจอมไตร ทรงทราบด้วยอำนาจพระพุทธญาณว่าเทวดาองค์นี้มีกรรมหนัก อาศัยที่ว่าเป็นมนุษย์ เป็นมิจฉาทิฐิอย่างหนักแต่ก็มาเป็นสัมมาทิฐิ ชั่วเวลาไม่กี่นาทีก่อนตาย ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า **จิตเต สังกิลิฏเฐ ทุคติปาฏิกังขา** ถ้าจิตจะออกจากร่างมีอารมณ์เศร้าหมอง ก็ไปสู่ทุคติมีอบายภูมิ ๔ เป็นที่ไป **จิตเต ปริสุทเธ สุคติปาฏิกังขา** ถ้าเวลาจิตจะออกจากร่าง นึกถึงส่วนที่เป็นกุศลก็จะไปสู่สุคติโลกสวรรค์ก่อน ถ้าหมดอำนาจของความดี คือหมดบุญ ก็จะต้องกลับมารับโทษตามกรรมที่ก่อไว้ องค์สมเด็จพระสุคตได้ทรงทราบก็มีความสงสาร ก็พิจารณาด้วยพุทธญาณว่า ถ้าเราเทศน์อุณหิสวิชัยสูตรเมื่อเธอฟังแล้วจะตรงกับอัธยาศัย พอเทศน์จบเธอจะได้พระโสดาบันหลังจากนั้นอบายภูมิตามที่กล่าวมา ความทุกข์ทั้งหมด โทษทัณฑ์ทั้งหมดจะถูกปิด คือไม่มีโอกาสจะลงโทษเธอ เพราะว่าพระโสดาบันนั้นเกิดเป็นเทวดาแล้วก็เกิดแค่มนุษย์ ถ้ายังไม่ไปนิพพานจุติลงมาเป็นมนุษย์แล้วก็เกิดเป็นเทวดาหรือพรหม พระโสดาบันมีอารมณ์หยาบเกิดเป็นมนุษย์ ๗ ชาติ อารมณ์อย่างกลาง เกิดเป็นมนุษย์ ๓ ชาติ ถ้าอารมณ์อย่างละเอียดเกิดเป็นมนุษย์ ๑ ชาติไปนิพพาน ฉะนั้นโทษทัณฑ์ทั้งหลายที่จะต้องตกนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ไม่มี แต่ทว่าที่มีขันธ์ ๕ เป็นคน ต้องพบกับเศษของอกุศลกรรมในฐานะที่มีร่างกายเป็นเครื่องรับผล ท่านสุปติฏฐเทพบุตรได้ฟังอุณหิสวิชัยสูตรจบก็สำเร็จเป็นพระโสดาบัน เป็นเทวดาต่อไปจนกระทั่งปัจจุบันยังไม่ได้จุติจากเทวโลก

สาระธรรมจากพระไตรปิฎก

พระอรหันต์ผู้ขันธ์กำหนดรู้แล้ว มีกิเลสอันละได้แล้ว มีมรรคอันอบรมแล้ว มีพระอรหัตผลอันแทงตลอดแล้ว มีนิโรธอันทำให้แจ้งแล้ว ย่อมเรียนซึ่งปริยัติใด ก็เพื่อต้องการรักษาประเพณี เพื่อต้องการอนุรักษ์พุทธวงศ์โดยเฉพาะ..........ไตร.๑๑/๑๐๔

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จงยังประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด...(เพราะว่า)...ความเป็นมนุษย์ หาได้ยาก.......ความเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า หาได้ยาก.......ความถึงพร้อมด้วยขณะ (โอกาส) หาได้ยาก....พระสัทธรรม หาได้ยากอย่างยิ่ง.....ความถึงพร้อมด้วยศรัทธา หาได้ยาก....การบวช หาได้ยาก.....การฟังพระสัทธรรม หาได้ยาก.................ไตร.๑๑/๑๕๐

ในวันปรินิพพาน พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงรำลึกว่า วันนี้เดี๋ยวนี้ เราจะเข้าไปสู่นครอมตะมหาปรินิพพาน ที่พระพุทธเจ้าหลายแสนพระองค์เข้าไปแล้ว.......ไตร.๑๓/๔๑๑

สังสารวัฏไม่มีที่สุด (ไตร.๔๙/๓๔๓)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย .... สงสารนี้ไม่มีที่สุดและเบื้องต้นอันใคร ๆ ไปตามอยู่รู้ไม่ได้....... เบื้องต้นและที่สุดของเหล่าสัตว์ ผู้มีอวิชชาเป็นเครื่องปิดกั้น ผูกพันด้วยตัณหา แล่นไป ท่องเที่ยวไป ย่อมไม่ปรากฏ

ผู้บูชาย่อมได้รับบูชาตอบ (ไตร.๑๓/๒๕๘)

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอนุโมทนากะพราหมณ์สุนีธะและวัสสการะ มหาอำมาตย์ของแคว้นมคธ ด้วยพระคาถาเหล่านี้ว่า ...บุรุษผู้มีเชื้อชาติบัณฑิต เข้าไปอยู่ในประเทศใด พึงเชิญท่านพรหมจารี

ทั้งหลายผู้มีศีล ผู้สำรวม ให้บริโภคในประเทศนั้น แล้วอุทิศทักษิณาให้แก่เทวดาทั้งหลายซึ่งมีอยู่ในประเทศนั้น

เทวดาทั้งหลายเหล่านั้น อันบุรุษนั้นบูชาแล้ว ย่อมบูชาตอบ นับถือแล้ว ย่อมนับถือตอบซึ่งบุรุษนั้น เพราะเหตุนั้นเทวดาทั้งหลายจะอนุเคราะห์บุรุษเชื้อชาติบัณฑิตนั้น เหมือนมารดาอนุเคราะห์บุตรของตน บุรุษผู้ซึ่งเทวดาอนุเคราะห์แล้วจะประสบแต่สิ่งเจริญทั้งหลายในกาลทุกเมื่อ

การบูชาท้าวมหาราชทั้ง ๔ ผู้รักษาโลก (ไตร.๔๙/๓๐)

บุคคลผู้ไม่ตระหนี่ ควรทำเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง คือปรารภ (ระลึก) ถึงบุรพเปตชน เทวดาผู้สิงอยู่ในเรือน หรือ ผู้มียศ คือ ท้าวธตรฐ ๑ ท้าววิรุฬหก ๑ ท้าววิรูปักษ์ ๑ ท้าวกุเวร ๑ ให้เป็นอารมณ์ แล้วพึงให้ทาน ท่านเหล่านั้นเป็นผู้อันบุคคลได้บูชาแล้ว และทายก (ผู้ให้) ก็ไม่ไร้ผล ความร้องไห้ ความเศร้าโศก หรือความร่ำไห้อย่างอื่นไม่ควรทำเลย เพราะความร้องไห้เป็นต้น ย่อมไม่เป็นระโยชน์แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ญาติทั้งหลายคงตั้งอยู่ตามธรรมดาของตน ๆ อัน ทักษิณาทานนี้ ที่ท่านเข้าไปตั้งไว้ดีแล้วในสงฆ์ให้แล้ว ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่บุรพเปตชนโดยทันที สิ้นกาลนาน

ผู้เปรียบด้วยนาบุญ (ไตร.๔๙/๑๑)

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ทรงภาษิตคาถาเหล่านี้ว่า...พระอรหันต์ทั้งหลาย เปรียบด้วยนา ทายกทายิกา (ผู้ให้) เปรียบด้วยชาวนา ไทยธรรม (วัตถุของที่ให้) เปรียบด้วยพืช ผลทานย่อมเกิดแต่การบริจาคไทยธรรมของทายกทายิกาผู้ให้แก่ปฏิคาหกผู้รับนั้น พืชนาและการหว่านพืชนี้ย่อมให้เกิดผลแก่พวกเปรต และทายกทายิกาผู้ให้ เปรตทั้งหลายย่อม

พากันบริโภคผลนั้น ทายกทายิกาย่อมเจริญด้วยบุญ ทายกทายิกาทำกุศลในโลกนี้แล้ว อุทิศให้เปรตญาติทั้งหลาย....ครั้นทำกรรมดีแล้วย่อมไปสวรรค์

นางเปรตเคยเป็นมารดาของพระสารีบุตร (ไตร.๔๙/๑๕๕)

พระสารีบุตรเถระ ถามนางเปรตตนหนึ่งว่า ดูก่อนนางเปรตผู้ผอมมีแต่ซี่โครง ท่านเป็นผู้เปลือยกาย มีรูปร่างน่าเกลียด ซูบผอม มีตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ท่านเป็นใครหรือ มายืนอยู่ในที่นี้

นางเปรตนั้นตอบว่า เมื่อก่อนดิฉันเป็นมารดาของท่าน ในชาติอื่น ๆ ดินฉันเข้าถึงเปตวิสัย เพียบพร้อมไปด้วยความหิวกระหาย เมื่อถูกความหิวครอบงำแล้ว ย่อมกินน้ำลาย น้ำมูก เสมหะอันเขาถ่มทิ้งแล้ว และกินมันเหลวแห่งซากศพที่เขาเผาอยู่เชิงตะกอน กินโลหิตของหญิงทั้งหลายที่คลอดบุตรและโลหิตแห่งบุรุษทั้งหลายที่ถูกตัดมือ เท้า และศีรษะ ที่เป็นแผล กินเนื้อ เอ็น และข้อมือข้อเท้าเป็นต้นของชายหญิง กินหนองและเลือดแห่งปศุสัตว์และมนุษย์ทั้งหลาย ไม่มีที่พึ่ง ไม่มีที่อยู่อาศัย นอนบนเตียงของคนตายซึ่งเขาทิ้งไว้ในป่าช้า ลูกเอ๋ย ขอลูกจงให้ทานแล้ว อุทิศส่วนกุศลมาให้แม่บ้าง ไฉนหนอแม่จึงจะพ้นจากการกินหนองและเลือด (บุพกรรมในอดีต.....สามีเป็นคนใจกุศลให้ทานแก่คนเดินทางและถวายอาหารแก่พระภิกษุ เมื่อสามีไม่อยู่ได้สั่งงดถวายอาหารแก่พระภิกษุ เมื่อคนเดินทางมาที่โรงทาน ก็กล่าวด่าว่า จงกินคูถ ดื่มมูตร ดื่มโลหิต กินมันสมองของมารดาท่าน...แล้วถ่มน้ำลาย) ท่านพระสารีบุตรเถระ ผู้มีจิตอนุเคราะห์ได้ฟังคำมารดาแล้ว จึงปรึกษากับท่านพระโมคคัลลานเถระ ท่านพระอนุรุทธะ และท่านกัปปินะ แล้วให้สร้างกุฏี ๔ หลัง แล้วถวายกุฏี ทั้งข้าวและน้ำแก่

พระสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ อุทิศส่วนกุศลไปให้มารดา ในทันใดนั้นเอง วิบาก คือ ข้าว น้ำและผ้าก็เกิดขึ้น นี้เป็นผลแห่งทักษิณา ภายหลังนาง มีร่างกายบริสุทธิ์สะอาด นุ่งห่มผ้าอันมีค่ายิ่งกว่าผ้าแคว้นกาสี ประดับ ด้วยวัตถาภรณ์อันวิจิตร.... ดังนี้

ปูติมุขเปตวัตถุ

ไตร.๔๙/๒๒ ว่าด้วยการสำรวมกายแต่ไม่สำรวมวาจา

ท่านพระนารทะถามเปรตตนหนึ่งว่า ท่านมีผิวพรรณงามดังทิพย์ ยืนอยู่ในอากาศกลางหาว แต่ปากของท่านมีกลิ่นเหม็น หมู่หนอนพา กันชอนไชอยู่ เมื่อก่อนท่านทำกรรมอะไรไว้ เปรตนั้นตอบว่า เมื่อก่อน ข้าพเจ้าเป็นสมณะลามก มีวาจาชั่วช้ายิ่งนัก ผู้มักกำจัด (สำรวมกาย เป็นปรกติ) แต่ไม่สำรวมปาก อนึ่งผิวพรรณดังทอง ข้าพเจ้าได้แล้ว เพราะพรหมจรรย์นั้น แต่ปากของข้าพเจ้าเหม็นเน่า เพราะกล่าววาจา ส่อเสียด ภิกษุผู้มักส่อเสียด (พูดยุแหย่ให้เกิดความแตกแยก) ไหม้ใน นรกตลอดพุทธันดรหนึ่ง ในพุทธุปบาทกาลนี้ เกิดเป็นเปรตปากเน่า ไม่ไกลแต่กรุงราชคฤห์ กายของเขาได้มีสีเหมือนทองคำ แต่หนอน ชอนไชออกจากปาก พากันเจาะกินปากข้างโน้นข้างนี้ กลิ่นเหม็น ปาก ของเปรตนั้นเหม็นฟุ้งขจายไปทั่วอากาศตั้งไกล

ผู้เจริญอริยมรรคย่อมระบายอกุศลธรรมออกอย่างเดียว

สาวัตถีนิทาน...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หม้อที่คว่ำย่อมทำให้น้ำ ไหลออกอย่างเดียว ไม่ทำให้กลับไหลเข้า แม้ฉันใด ภิกษุเจริญ อริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ กระทำให้มากซึ่งอริยมรรคอัน ประกอบด้วยองค์ ๘ ย่อมระบายอกุศลธรรมอันลามกออกอย่างเดียว ไม่ให้กลับคืนมาได้ ฉันนั้นเหมือนกัน

(ไตร.๓๐/๑๔๕)

ภพ ๓, ตัณหา ๓

สาวัตถีนิทาน...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภพ ๓ อย่างนี้ เป็นไฉน... ภพ ๓ คือ กามภพ ๑ รูปภพ ๑ อรูปภพ ๑...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุควรเจริญอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ เพื่อรู้ยิ่ง เพื่อกำหนดรู้ เพื่อความสิ้นไป เพื่อละภพ ๓ อย่างนี้แล...

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตัณหา ๓ อย่างนี้ เป็นไฉน ตัณหา ๓ คือ กามตัณหา ๑ ภวตัณหา ๑ วิภวตัณหา ๑...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุควรเจริญอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ เพื่อรู้ยิ่ง เพื่อกำหนดรู้ เพื่อความสิ้นไป เพื่อละตัณหา ๓ อย่างนี้แล...

(ไตร.๓๐/๑๗๓)

โอฆะ ๔

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โอฆะ ๔ อย่างนี้ เป็นไฉน โอฆะ ๔ คือ กาม ๑ ภพ ๑ ทิฏฐิ ๑ อวิชชา ๑...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุควรเจริญอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ เพื่อรู้ยิ่ง เพื่อกำหนดรู้ เพื่อความสิ้นไป เพื่อละโอฆะ ๔ อย่างนี้แล...

(ไตร.๓๐/๑๗๕)

มาอย่างไรไปอย่างนั้น (มรณานุสติ)

พระบรมศาสดา ประทับอยู่ในวัดพระเชตวัน ในกรุงสาวัตถี ทรงปรารภถึงอุบาสกท่านหนึ่งว่า......บุตรชายของอุบาสกได้ถึงแก่กรรมลง เพราะเหตุที่บุตรตายนั้นทำให้อุบาสกท่านนั้น เศร้าโศกร่ำไร ไม่อาจทำการงานอะไร ๆ ได้ จึงอยู่แต่ในเรือนเท่านั้น.....ครั้นเวลาใกล้รุ่ง พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรวจดูสัตว์โลกด้วยพระพุทธจักษุญาณ ทรงเห็นอุบาสกนั้น...จึงได้เสด็จไปยังเรือนของอุบากสกนั้น

ฝ่ายอุบาสกได้ไปต้อนรับแล้ว รับบาตรจากพระหัตถ์ ให้คนปูลาดอาสนะถวาย.....พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับอุบาสกนั้นว่า ดูก่อนอุบาสก ทำไมจึงปรากฏดูเหมือนเศร้าโศกไป อุบากสกกราบทูลว่า บุตรที่รักของข้าพระองค์ตายไป เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงเศร้าโศก...ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าเมื่อจะทรงบรรเทาความเศร้าโศกของเขา จึงตรัสอุรคชาดกว่า......ในอดีตกาล เมืองพาราณสี แคว้นกาสี ได้มีตระกูลพราหมณ์ชื่อว่า ธรรมปาละ ในตระกูลพราหมณ์นั้นมีคนเหล่านี้คือ พราหมณ์ พราหมณี บุตร ธิดา ลูกสะใภ้ และนางทาสี **คนทั้งหมดเหล่านี้มีความยินดีในการเจริญมรณานุสติ** บรรดาคนเหล่านี้ ผู้ที่จะออกไปจากเรือนก็จะให้โอวาทคนที่เหลืออยู่ในเรือน ไม่ให้ห่วงใยแล้วออกไป.....ครั้นวันหนึ่ง พราหมณ์กับบุตรชาย ได้ออกจากเรือนไปทำไร่ไถนา บุตรชายได้ทำการสุมหญ้าใบไม้แห้งอยู่ ปรากฏมีงูเห่าตัวหนึ่งในที่นั้นเลื้อยออกจากโพรงไม้เพราะกลัวไฟไหม้ ได้กัดบุตรชายของพราหมณ์เขาสลบไปเพราะกำลังพิษงูล้มลงเสียชีวิต ตายแล้วไปเกิดเป็นท้าวสักกเทวราช พราหมณ์เห็นบุตรตายแล้ว จึงได้พูดบอกกับบุรุษคนหนึ่งซึ่งเดินผ่านมาว่า สหายเอ๋ย ท่านจงไปเรือนของเราแล้วบอกนางพราหมณีว่า จงอาบน้ำ นุ่งผ้าขาว ถือเอาอาหารและดอกไม้ของหอมสำหรับคนผู้เดียวแล้วจงรีบมา ฝ่ายคนที่อยู่ในเรือนก็ทำตาม ....พราหมณ์และชนบริวารได้ห้อมล้อม ยกร่างของบุตรชายขึ้นเชิงตะกอน จุดไฟเผา.....ไม่เศร้าโศก ไม่เดือดร้อน ได้ยืนมนสิการอนิจจสัญญา เหมือนเผาท่อนไม้.......ลำดับนั้น บุตรชายของพราหมณ์ ได้ไปบังเกิดเป็นท้าวสักกเทวราช คือพระโพธิสัตว์ของเราทั้งหลาย พระองค์ทรงพิจารณาอดีตชาติและบุญที่ได้ทำไว้ เพื่อจะอนุเคราะห์บิดามารดาและพวกญาติจึงแปลงเพศเป็นพราหมณ์มาในที่นั้น...เห็นพวกญาติไม่เศร้าโศก

จึงกล่าวว่า ท่านผู้เจริญเผามฤค (กวาง) แล้วจงแบ่งเนื้อให้แก่ข้าพเจ้าบ้าง ข้าพเจ้าหิวจริง ๆ ....ฝ่ายพราหมณ์บิดากล่าวว่า ไม่ใช่มฤค แต่เป็นมนุษย์นะพราหมณ์ ท้าวสักกะจึงกล่าวว่า ผู้ที่ถูกเผานี้เป็นศัตรูของพวกท่านหรือไง พราหมณ์บิดากล่าวว่า ไม่ใช่ศัตรู แต่เขาเป็นบุตรชายมีคุณมาก เป็นบุตรเกิดในอก...ท้าวสักกะจึงกล่าวว่า เมื่อเป็นบุตรชายมีคุณเห็นปานนั้นตายไป ทำไมพวกท่านจึงไม่เศร้าโศกกันเล่า ฝ่ายพราหมณ์บิดาจึงกล่าวว่า....**บุตรของเราละทิ้งสรีระอันคร่ำคร่าของตนไปเหมือนงูลอกคราบ เมื่อสรีระใช้สอยไม่ได้ ละไปแล้ว ทำกาละไปแล้วอย่างนี้ บุตรของเราเมื่อญาติเผาอยู่ ย่อมไม่รู้ถึงความร่ำไรของพวกญาติได้ เพราะฉะนั้น เราจึงไม่เศร้าโศกถึงเขา คติอันใดของเขามีอยู่ เขาก็ได้ไปสู่คติอันนั้นแล้ว**.......ท้าวสักกะผู้มาในร่างพราหมณ์ จึงตรัสกับนางพราหมณีผู้เป็นมารดาว่า แม่คุณ ผู้ตายนั้นเป็นอะไรกับท่าน นางพราหมณีกล่าวว่า นาย เขาเป็นบุตรชายของฉัน ฉันบริหารครรภ์มาถึง ๑๐ เดือน ให้ดื่มน้ำนม ประคบประหงมมือและเท้า จนเติบโต ท้าวสักกะตรัสว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ เริ่มแรกบิดาไม่ร้องไห้ เพราะเขาเป็นผู้ชาย แต่ธรรมดาว่ามารดามีจิตใจอ่อนโยน เพราะเหตุใด ท่านจึงไม่ร้องไห้เศร้าโศกเล่า นางพราหมณีผู้เป็นมารดาจึงกล่าวเหตุที่ไม่ร้องไห้ว่า.....**บุตรของดิฉัน ดิฉันไม่ได้เชิญมา ก็มาจากปรโลก ดิฉันไม่ได้อนุญาตให้ไปก็ไปแล้วจากมนุษยโลกนี้ เขามาอย่างไร เขาก็ไปอย่างนั้น ทำไมจะต้องไปร่ำไร (อาลัย) ในการไปจากโลกนี้ของเขาเล่า เขาถูกพวกญาติเผาอยู่ย่อมไม่รู้สึกถึงความร่ำไร (อาลัย) ของพวกญาติ เพราะฉะนั้น ดิฉันจึงไม่ร้องไห้ถึงเขา คติอันใดของเขามีอยู่ เขาก็ได้ไปสู่คติอันนั้นแล้ว** ....ท้าวสักกะครั้นได้สดับคำของนางพราหมณีอย่างนี้แล้ว จึงถามน้องสาวของเขาว่า แม่คุณ เขาเป็นอะไรกับเธอหรือ น้องสาวตอบว่า

เขาเป็นพี่ชายของฉันจ้ะนาย ท้าวสักกะถามว่า แน่ะแม่ ธรรมดาว่าน้องสาว จะต้องรักพี่ชาย เพราะเหตุใดเธอจึงไม่ร้องไห้เล่า ฝ่ายนางเมื่อจะบอกเหตุที่ไม่ร้องไห้ จึงกล่าวว่า.....**ถ้าดิฉันร้องไห้ (เศร้าโศก) ก็จะผ่ายผอม ผลอะไรจะพึงมีแก่ฉัน ในการร้องไห้นั้น ความไม่สบายใจก็จะพึงมีแก่ญาติมิตรและสหายยิ่งขึ้น พี่ชายของดิฉันถูกเผาอยู่ ยังไม่รู้สึกถึงความร่ำไร (อาลัย) ของพวกญาติเลย เพราะฉะนั้น ดิฉันจึงไม่ร้องไห้ถึงเขา คติอันใดของเขามีอยู่ เขาก็ได้ไปสู่คติอันนั้นแล้ว**.......ท้าวสักกะได้สดับคำของน้องสาวแล้ว จึงกล่าวกับภรรยาของเขาว่า เธอเป็นอะไรกับเขา นางตอบว่า เขาเป็นสามีของดิฉันจ๊ะนาย ท้าวสักกะตรัสว่า นางผู้เจริญ ธรรมดาสตรีย่อมมีความเสน่หาในสามี และหญิงหม้ายในสามีนั้น ย่อมเป็นคนไร้ที่พึ่ง เพราะเหตุใด เธอจึงไม่ร้องไห้ ฝ่ายนางเมื่อจะบอกเหตุที่ตนไม่ร้องไห้ จึงกล่าวว่า.......**ผู้ใดเศร้าโศกถึงคนที่ล่วงลับไปแล้ว ผู้นั้นก็เปรียบเหมือนทารก ร้องไห้ถึงพระจันทร์อันลอยอยู่ในอากาศ (เพราะอยากได้) ฉะนั้น สามีดิฉันถูกพวกญาติเผาอยู่ ก็ยังไม่รู้สึกถึงความร่ำไร (อาลัย) ของพวกญาติ เพราะฉะนั้น ดิฉันจึงไม่ร้องไห้ถึงเขา คติอันใดของเขามีอยู่ เขาก็ได้ไปสู่คติอันนั้นแล้ว**..........ท้าวสักกะครั้นฟังคำภรรยาของเขาอย่างนั้นแล้ว จึงถามนางทาสี (หญิงรับใช้) ว่า เธอเป็นอะไรกับเขา นางทาสีตอบว่า เขาเป็นนายของดิฉันจ้ะ ท้าวสักกะกล่าวว่า ถ้าเป็นอย่างนั้น เธอคงจักถูกเขาโบยตีแล้วใช้ให้ทำการงาน เพราะฉะนั้นเธอจึงไม่ร้องไห้ ด้วยคิดว่า เราพ้นดีแล้วจากเขา นางทาสีกล่าวว่า นาย อย่าได้พูดอย่างนั้นกับดิฉันเลย ทั้งข้อนั้นก็ไม่สมควรแก่ดิฉัน บุตรของเจ้านายดิฉันมีพร้อมด้วยขันติ เมตตา และความเอ็นดูเป็นอย่างยิ่ง ชอบกล่าวแต่ความถูกต้อง ได้เป็นเหมือนบุตรที่เติบโตในอก ท้าวสักกะกล่าวว่า เมื่อเป็นอย่างนั้น เพราะเหตุใด

เธอจึงไม่ร้องไห้ ฝ่ายนางทาสีเมื่อจะบอกเหตุที่ตนไม่ร้องไห้ จึงกล่าวว่า.........**ข้าแต่ท่านผู้เป็นเหล่ากอของพรหม หม้อน้ำ (หม้อดิน) ที่แตกแล้ว จะพึงประสานให้ติดอีกไม่ได้ฉันใด ผู้ใดเศร้าโศกถึงผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ผู้นั้นก็เปรียบเหมือนฉันนั้น นายของดิฉันถูกพวกญาติเผาอยู่ก็ยังไม่รู้สึกถึงความร่ำไร (อาลัย) ของพวกญาติ เพราะฉะนั้น ดิฉันจึงไม่ร้องไห้ถึงท่าน คติอันใดของท่านมีอยู่ ท่านก็ได้ไปสู่คติอันนั้นแล้ว** ....ท้าวสักกเทวราช ครั้นได้ฟังถ้อยคำของคนเหล่านั้นแล้ว มีจิตเลื่อมใส จึงตรัสว่า ท่านทั้งหลาย เจริญมรณัสสติชอบทีเดียว ตั้งแต่นี้ไป ท่านทั้งหลายไม่มีกิจที่จะทำมีการไถนาเป็นต้น ดังนี้แล้วจึงทำเรือนของชนเหล่านั้น ให้เต็มด้วยรัตนะ ๗ ประการ และให้โอวาทว่า ท่านทั้งหลาย อย่าประมาท จงให้ทาน รักษาศีล ทำอุโบสถกรรม และบอกให้คนเหล่านั้นรู้จักพระองค์แล้ว เสด็จไปสู่เทวโลก.....แม้ชนเหล่านั้น มีพราหมณ์เป็นต้น ทำบุญมีทานเป็นต้น ดำรงอยู่ชั่วอายุไขยแล้ว ก็ไปบังเกิดในเทวโลก.....พระบรมศาสดา ครั้นทรงนำชาดกนี้มาแสดงแล้ว ทรงถอนลูกศรคือความเศร้าโศกของอุบาสกนั้นแล้ว ทรงประกาศสัจจะให้สูงขึ้น ในเวลาจบสัจจะนั้น อุบาสกผู้นั้นก็ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล......

(ไตร.๔๙/๑๒๐)

องค์คุณของพระโสดาบัน

สมเด็จพระผู้มีพระภาค อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสแสดงองค์คุณของพระโสดาบันไว้ ดังนี้ว่า ....ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อริยสาวกผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ ย่อมเป็นพระโสดาบัน มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยงที่จะตรัสรู้ (นิพพาน) ในเบื้องหน้า

ธรรม ๔ ประการนี้เป็นไฉนหนอ...อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ ประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ ประกอบด้วยศีลที่พระอริยเจ้าใคร่แล้ว (ยินดีมาก) ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ด่าง ไม่พร้อย เป็นไทย วิญญูชนสรรเสริญ อันตัณหา (ความทะยานอยากไปในกามภพ รูปภพ อรูปภพ) และทิฏฐิ (มิจฉาทิฏฐิ) ไม่ลูบคลำแล้ว.....เป็นไปเพื่อสมาธิ (สามารถเข้าถึงอุปจารสมาธิหรืออัปปนาสมาธิ) ....อริยสาวก ผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการเหล่านี้แล เป็นพระโสดาบัน...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อริยสาวกผู้เยียวยาอัตภาพอยู่ด้วยคำข้าวที่แสวงหามาด้วยปลีแข้ง (บิณฑบาต) นุ่งห่มผ้าที่เศร้าหมอง เธอประกอบด้วยธรรม ๔ ประการเหล่านี้แล้ว........เธอก็พ้นจากนรก จากกำเนิดสัตว์เดรัจฉาน จากเปรตวิสัย จากอบาย ทุคติ วินิบาต...

(ไตร.๓๑/๒๖๘)

การบรรลุพระโสดาบันก่อนสิ้นชีวิต

กบิลพัสดุ์นิทาน ก็สมัยนั้น เจ้าศากยะพระนามว่า สรกานิ สิ้นพระชนม์ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพยากรณ์ว่า เป็นพระโสดาบัน มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยงที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า.....ดังได้ยินมา พวกเจ้าศากยะมากด้วยกันมาร่วมประชุมพร้อมกันแล้ว ย่อมยกโทษติเตียนบ่นว่า น่าอัศจรรย์หนอท่านผู้เจริญ ไม่เคยมีมาแล้วหนอ ท่านผู้เจริญบัดนี้ ในที่นี้ ใครเล่าจักไม่เป็นพระโสดาบัน เพราะเจ้าสรกานิศากยะสิ้นพระชนม์แล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพยากรณ์ว่าท่านเป็นพระโสดาบัน......เจ้าสรกานิศากยะถึงความเป็นผู้ทุรพลด้วยสิกขา เสวยน้ำจัณฑ์.......พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า.....ดูก่อนมหาบพิตร (ทั้งหลาย) ก็บุคคลบางคนในโลกนี้ ประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่

หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า....ในพระธรรม...ในพระสงฆ์ ไม่มีปัญญาร่าเริง ไม่เฉียบแหลม และไม่ประกอบด้วยวิมุติ เพราะสังโยชน์ ๓ สิ้นไป เขาได้เป็นพระโสดาบัน มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยงที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า บุคคลแม้นี้ก็พ้นจากนรก...อบาย ทุคติ วินิบาต... ดูก่อนมหาบพิตร ถ้าแม้ต้นไม้ใหญ่เหล่านี้ พึงรู้ทั่วถึงสุภาษิต ทุพภาษิต ไซร้ ตถาคตก็พึงพยากรณ์ต้นไม้ใหญ่เหล่านี้ว่า เป็นพระโสดาบัน.....จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า จะป่วยกาลกล่าวไปไยถึงเจ้าสรกานิศากยะ..... เจ้าสรกานิศากยะ สมาทานสิกขาบท (ศีลห้า) ในเวลาสิ้นพระชนม์ ขอถวายพระพร............

(ไตร๓๑/๓๓๔ ปฐมสรกานิสูตร)

โสตาปัตติยังคะ องค์ธรรมเครื่องบรรลุพระโสดาบัน

ครั้งนั้น พระสารีบุตรเถระเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว นั่งในที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสถามท่านพระสารีบุตรเถระว่า ดูก่อนสารีบุตร ที่เรียกว่าโสตาปัตติยังคะ ๆ ดังนี้ โสตาปัตติยังคะ เป็นไฉน... พระสารีบุตรเถระ กราบทูลว่า ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ โสตาปัตติยังคะ คือ องค์คุณที่ได้เฉพาะส่วนเบื้องต้นแห่งธรรมอันเป็นเครื่องบรรลุโสดาบัน ได้แก่ สัปปุริสสังเสวะ การคบสัตบุรุษ นั่งใกล้ ๑, สัทธรรมสวนะ การฟังคำสั่งสอนของท่าน ๑, โยนิโสมนสิการ กระทำไว้ในใจโดยอุบายที่ชอบ ใส่ใจโดยแยบคาย ๑, ธัมมานุธัมมปฏิปัตติ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ๑

(ไตร.๓๑/๒๗๙)

การบรรลุอรหัตผลโดยฉับพลัน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อโพชฌงค์ ๗ อันภิกษุเจริญแล้วอย่างนี้ ทำให้มากแล้วอย่างนี้ ผลานิสงส์ ๗ ประการ อันเธอพึงหวังได้ ผลานิสงส์ ๗ ประการเป็นไฉน...มีดังนี้ คือ ๑) ในปัจจุบันจะได้บรรลุอรหัตผลโดยพลัน ๒)ในปัจจุบันถ้ายังไม่ได้บรรลุ ก็จะบรรลุในเวลาใกล้ตาย ๓) ถ้าในปัจจุบันก็ไม่ได้บรรลุอรหัตผล ในเวลาใกล้ตายก็ไม่บรรลุอรหัตผล ก็จะได้เป็นพระอนาคามีผู้อันตราปรินิพพายี เพราะสังโยชน์ ๕ เบื้องต่ำสิ้นไป ๔)...ถ้าไม่ได้เป็นพระอนาคามีผู้อันตราปรินิพพายี...ก็จะได้เป็นพระอนาคาผู้อุปหัจจปรินิพพายี เพราะสังโยชน์ ๕ เบื้องต่ำสิ้นไป ๕)...ถ้าไม่ได้เป็นพระอนาคาผู้อุปหัจจปรินิพพายี...ก็จะได้เป็นพระอนาคาผู้อสังขารปรินิพพายี เพราะสังโยชน์ ๕ เบื้องต่ำสิ้นไป ๖)...ถ้าไม่ได้เป็นพระอนาคาผู้อสังขารปรินิพพายี.......ก็จะได้เป็นพระอนาคาผู้สสังขารปรินิพพายี เพราะสังโยชน์ ๕ เบื้องต่ำสิ้นไป ๗)...ถ้าไม่ได้เป็นพระอนาคาผู้สสังขารปรินิพพายี...ก็จะได้เป็นพระอนาคาผู้อุทธัง-โสโตอกนิฏฐคามี เพราะสังโยชน์ ๕ เบื้องต่ำสิ้นไป...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อโพชฌงค์ ๗ อันภิกษุเจริญแล้วอย่างนี้ กระทำให้มากแล้วอย่างนี้ ผลานิสงส์ ๗ ประการเหล่านี้ อันเธอพึงหวังได้...

(ไตร.๓๐/๑๙๘)

แว่นธรรม

คติภายหน้าของผู้ทำกาละ (ตาย) แล้ว (ไตร.๑๓/๒๖๒)

พระอานนท์เถระ เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้า......ได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า ดังนี้ว่า

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุชื่อว่าสาฬหะ ทำกาละแล้วใน

หมู่บ้านนาทิกะ เขามีคติอย่างไร มีภพไปถึงภายหน้าอย่างไร

.....ภิกษุณี ชื่อว่า นันทา, อุบาสกชื่อว่าสุทัตตะ, อุบาสิกาชื่อว่าสุชาดา, อุบาสกชื่อว่ากกุธะ....., อุบาสก.....ทำกาละแล้วในหมู่บ้านนาทิกะ .....เขามีคติอย่างไร มีภพไปถึงภายหน้าอย่างไร

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมีพระดำรัสว่า ดูก่อนอานนท์ ภิกษุสาฬหะ ทำให้แจ้งซึ่งเจโตวิมุติ ปัญญาวิมุติ **หาอาสวะมิได้** (เป็นพระอรหันต์) เพราะอาสวะทั้งหลายสิ้นไป ด้วยปัญญารู้ยิ่งของตนแล้ว เข้าถึงอยู่ในทิฏฐธรรมแล้วแล

ดูก่อนอานนท์ ภิกษุณีชื่อ นันทา เพราะสังโยชน์ อันเป็นส่วนเบื้องต่ำ ๕ สิ้นไป (พระอนาคามี) เป็นผู้ผุดเกิดขึ้นและปรินิพพาน ในชั้นสุทธาวาสนั้น เป็นผู้ไม่กลับมาจากโลกนั้นเป็นธรรมดา

ดูก่อนอานนท์ อุบาสกสุทัตตะ เพราะสังโยชน์ ๓ อย่างสิ้นไป เพราะราคะ โทสะ โมหะ ทั้งหลายเบาบาง **เป็นสกทาคามี** จักมาสู่โลกนี้อีกครั้งเดียวเท่านั้น แล้วจักทำที่สุดทุกข์

ดูก่อนอานนท์ อุบาสิกาสุชาดา เพราะสังโยชน์ ๓ อย่างสิ้นไป **เป็นโสดาบัน** เป็นผู้ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้แน่นอนแล้ว จะตรัสรู้ในภายหน้า

ดูก่อนอานนท์ อุบาสก กกุธะ เพราะสิ้นสังโยชน์ส่วนเบื้องต่ำ ๕ อย่าง เป็นผู้ผุดเกิดขึ้น ปรินิพพานในชั้นสุทธาวาส (พรหมสุทธาวาส) นั้น เป็นผู้ไม่กลับมาจากโลกนั้นเป็นธรรมดา

ดูก่อนอานนท์ อุบากสกทั้งหลาย ในหมู่บ้านนาทิกะ ๕๑๐ คน ทำกาละแล้ว เพราะสังโยชน์ ๓ อย่างสิ้นไป เป็นโสดาบัน เป็นผู้ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้แน่นอน เป็นผู้จะตรัสรู้ในภพหน้า ข้อนั้นไม่เป็นสิ่งอัศจรรย์ เป็นมนุษย์ พึงทำกาละ เมื่อบุคคลนั้น ๆ ทำกาละ

แล้ว.....เธอทั้งหลายก็จักเข้ามาหาตถาคต แล้วถามเนื้อความเหล่านี้.............

ดูก่อนอานนท์ ข้อนี้เป็นการเบียดเบียนแก่ตถาคตโดยแท้ ดูก่อนอานนท์ เพราะเหตุนั้นแหละ เราตถาคตจักแสดงธรรมบรรยายชื่อว่าแว่นธรรมไว้ ซึ่งอริยสาวกผู้ประกอบด้วยธรรมบรรยายชื่อว่าแว่นธรรมแล้ว เมื่อปรารถนาพึงพยากรณ์ตนด้วยตนเองว่า ฉันมีนรกสิ้นแล้ว มีกำเนิดสัตว์เดรัจฉานสิ้นแล้ว มีวิสัยแห่งเปรตสิ้นแล้ว เป็นผู้มีอบาย ทุคติ และ วินิบาต สิ้นแล้ว ฉันเป็นพระโสดาบัน เป็นผู้ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้แน่นอนแล้ว จะตรัสรู้ในภายหน้า

ดูก่อนอานนท์ อริยสาวกในพระศาสนานี้

๑. เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใส ไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้าว่า แม้ด้วยเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น เป็นพระอรหันต์.... (พุทธคุณ)

๒. เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใส ไม่หวั่นไหวในพระธรรม ว่า พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสรู้ดีแล้ว ผู้บรรลุพึงเห็นด้วยตนเอง ....(ธรรมคุณ)

๓. เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใส ไม่หวั่นไหวในพระสงฆ์ ว่า พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติดี.....(สังฆคุณ)

๔. เป็นผู้ประกอบด้วยอริยกันตศีลทั้งหลาย ที่ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ด่าง ไม่พร้อย เป็นไท อันวิญญูชนสรรเสริญ อันตัณหาและทิฐิไม่แปดเปื้อน ดำเนินไปเพื่อได้สมาธิ ดูก่อนอานนท์ ธรรมบรรยายชื่อว่าแว่นธรรมนี้แล ซึ่งอริยสาวกผู้ประกอบด้วยธรรมบรรยายชื่อว่าแว่นธรรมแล้ว เมื่อปรารถนาพึงพยากรณ์ตนด้วยตนเองว่า ฉันมีนรกสิ้นแล้ว มีกำเนิดสัตว์เดรัจฉานสิ้นแล้ว มีวิสัยแห่งเปรตสิ้นแล้ว เป็นผู้มี

อบายทุคติ และ วินิบาต สิ้นแล้ว ฉันเป็นพระโสดาบัน เป็นผู้ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้แน่นอนแล้ว จะตรัสรู้ในภายหน้า ดังนี้

ภิกษุทั้งหลาย ศีลมีอยู่ด้วยประการฉะนี้ สมาธิมีอยู่ด้วยประการฉะนี้ ปัญญามีอยู่ด้วยประการฉะนี้ สมาธิอันศีลอบรมแล้วมีผลมาก มีอานิสงส์มาก ปัญญาอันสมาธิอบรมแล้วมีผลมาก มีอานิสงส์มาก จิตอันปัญญาอบรมแล้วก็หลุดพ้นด้วยดีโดยแท้จากอาสวะทั้งหลาย กล่าวคือ กามาสวะ ภวาสวะ อวิชชาสวะ

ผลของการถวายเทียนประทีป ๕ ดวง เป็นพุทธบูชา

ในกัปที่แสนนับย้อนไปแต่กัปนี้ ครั้งนั้น ดิฉัน (พระทีปิกาเถรี) เป็นหญิงนักท่องเที่ยว ในพระนครหังสวดี ดิฉันต้องการสร้างบุญกุศล จึงได้เที่ยวไปยังวัดแห่งหนึ่ง ได้พบต้นไม้โพธิ์อันอุดมในวันกาฬปักข์ (เดือนมืด) เกิดมีจิตให้เลื่อมใสในต้นไม้มหาโพธิ์นั้นแล้ว จึงได้นั่งลงที่โคนต้นไม้โพธิ์.....และดิฉันตั้งจิตเคารพ ประนมอัญชลีเหนือเศียรเกล้า สำแดงความโสมนัสแล้วคิดอย่างนี้ในขณะนั้นว่า.....ถ้าพระพุทธเจ้ามีพระคุณนับไม่ได้ ไม่มีบุคคลเปรียบเสมอไซร้ ก็ขอให้ทรงแสดงปาฏิหาริย์แก่เราเถิด ขอให้ไม้โพธิ์จงเปล่งรัศมี.......ทันใดนั้นเอง ไม้โพธิ์ก็ได้เปล่งแสงสว่างโพลงไปทั่วพร้อมกับที่ดิฉันนึก รัศมีสำเร็จด้วยสีทองล้วน ไพโรจน์สว่างไปทั่วทิศ

ดิฉันนั่งอยู่ที่โคนโพธิ์นั้น ๗ คืน ๗ วัน (ด้วยปีติ) เมื่อถึงวันที่เป็นวันคำรบ ๗ ดิฉันได้ทำการบูชาด้วยการจุดเทียนประทีป ๕ ดวง ถวายเป็นพุทธบูชา แสงเทียนลุกโพลงล้อมรอบอาสนะที่นั่ง ครั้งนั้น แสงเทียนประทีปของดิฉันลุกโพลงอยู่จนถึงเวลาพระอาทิตย์อุทัย (พระอาทิตย์ขึ้น)........เพราะกรรมที่ทำไว้ดีนี้ และเพราะการตั้งเจตจำนง

ไว้ เมื่อดิฉันละร่างมนุษย์แล้ว (ตาย) ได้ไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์.........วิมานที่บุญกรรมสร้างขึ้นให้ดิฉันอย่างสวยงาม ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์นั้น เรียกว่า ปัญจทีปวิมาน สูง ๑๐๐ โยชน์ กว้าง ๖๐ โยชน์......ประทีปนับไม่ถ้วนส่องสว่างล้อมดิฉันอยู่ทั่วเทวพิภพโชติช่วงด้วยแสงประทีป.......ถ้าดิฉันปรารถนาจะเห็นกรรมดีกรรมชั่วที่คนทำในที่มีประมาณเท่าใด ที่มีประมาณเท่านั้นย่อมไม่มีอะไร (ต้นไม้หรือภูเขา) มาปิดบังได้

........ดิฉันได้เกิดเป็นอัครมเหสีของท้าวสักรินทเทวราช ๘๐ พระองค์, ได้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้าจักรพรรดิ ๑๐๐ พระองค์.........ดิฉันถือกำเนิดนั้น ๆ ในที่ใด ๆ ก็ตาม ประทีป (แสงสว่าง) ตั้งแสน ๆ ดวง ส่องแสงสว่างล้อมดิฉัน......ดิฉันจุติจากเทวโลกแล้ว ถือกำเนิดเกิดในครรภ์มารดา เมื่อดิฉันอยู่ในครรภ์มารดา จักษุดวงตาของดิฉันไม่หลับ.......ประทีปตั้งจำนวนแสนดวง ส่องสว่างอยู่ในเรือนประสูติของดิฉัน ผู้พร้อมเพรียงด้วยบุญกรรม นี่เป็นผลแห่งการถวายพุทธบูชาด้วยเทียนประทีป ๕ ดวง.......**เมื่อถึงภพสุดท้าย ดิฉันพร้อมฉันทะที่มีในใจ เห็นพระนิพพานอันเป็นสภาวะเยือกเย็น ไม่มีชราและมรณะ**.........พอดิฉันเกิดได้อายุ ๗ ขวบ ดิฉันได้บรรลุพระอรหัต พระพุทธเจ้าพระนามว่าโคดม ทรงทราบถึงคุณคือบุญกุศลที่ทำมาของดิฉัน จึงให้ดิฉันอุปสมบท.....ดิฉันเข้าฌานอยู่ในมณฑป โคนไม้ ปราสาท ถ้ำ หรือเรือนอันว่างเปล่าก็ดี ประทีป ๕ ดวง ส่องแสงสว่างให้ดิฉัน.......ทิพยจักษุของดิฉันบริสุทธิ์ ดิฉันฉลาดในสมาธิ ถึงความบริบูรณ์ในอภิญญา นี่เป็นผลแห่งการถวายพุทธบูชาด้วยเทียนประทีป ๕ ดวง......ดิฉันเป็นผู้อยู่จบพรหมจรรย์ทั้งปวง ทำกิจเสร็จแล้ว ไม่มีอาสวะ ข้าแต่พระมหาวีระเจ้าผู้มีพระจักษุ หม่อมฉันชื่อว่า ปัญจทีปาเถรี

ขอถวายบังคมพระยุคลบาทของพระองค์............ในกัปที่แสนนับย้อนไปแต่กัปนี้ ดิฉันได้ถวายประทีปใด ในครั้งนั้น ด้วยผลแห่งการถวายประทีปนั้น ดิฉันไม่รู้จักทุคติเลย.....นี่เป็นผลแห่งการถวายพุทธบูชาด้วยเทียนประทีป ๕ ดวง (ที่ได้ถวายเป็นพุทธบูชาแด่ต้นพระศรีมหาโพธิ์) ....ดิฉันเผากิเลสทั้งหลายแล้ว........คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดิฉันทำเสร็จแล้ว......

(ไตร.๗๒/๕๑๘)

อนิจฺจา วต สงฺขารา

สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ (สํ.ส.๑๕/๘)

สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนเกิดมาและเป็นไปด้วยอำนาจของกรรมคือการกระทำของตนเองทั้งสิ้น บางคนเกิดมาสวยงาม ผิวพรรณดี มั่งมีด้วยโภคทรัพย์ สุขภาพดี อายุยืน ส่วนบางคนมีรูปร่างอัปลักษณ์ พิการเป็นทุกคตะ ยากจนเข็ญใจ ประสบเคราะห์กรรมซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็ล้วนเป็นผลมาจากกรรมทั้งสิ้น บางคนมามืดไปสว่าง บางคนมามืดไปมืด บางคนมาสว่างไปมืด บางคนมาสว่างไปสว่าง ดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าบรมศาสดาของเราตรัสเป็นพุทธพจน์บทพระบาลี ภาษิตว่า **กมฺมํ สตฺเต วิภชติ ยทิทํ หีนปฺปณีตตาย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้ทรามและประณีต ม. อุป.๑๔/๓๘๕** และเป็นกรรมของใครเล่า ถ้ามิใช่กรรมของตนเอง ฉะนั้นเราท่านจะต้องหันมามองดูตัวเอง พึ่งพาตนเอง เราจะพึ่งพาต้นไม้ ภูเขาเทวดา หรือสิ่งใด ๆ เพื่อให้มีความสุขและพ้นทุกข์ ย่อมไม่สำเร็จเพราะสัตว์ทั้งหลายล้วนมีกรรมเป็นของตนเอง มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นที่พึ่ง และสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม **กมฺมุนา วตฺตตี โลโก ขุ.สุ.๒๕/๔๔๗** โดยการ

หมั่นประกอบแต่กรรมดี ด้วยตัวเราเอง ไม่ต้องรอให้ญาติหรือผู้อื่นทำแล้วอุทิศให้ เพราะรับไม่ได้ถ้าอยู่ในนรกภูมิ ดังนั้นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสภาษิตไว้ว่า **อตฺตาหิ อตฺโน นาโถ ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน ขุ.ธ. ๒๕/๓๖-๖๖** เราจึงต้องหมั่นตรวจสอบการกระทำของตนเองว่าถูกต้องชอบธรรมหรือไม่ ถ้าเราปรารถนาความดี เราต้องเพ่งโทษโจทย์ตนเองอยู่เสมอ **อตฺตนา โจทยตฺตานํ จงเตือนตนด้วยตนเอง ขุ.ธ. ๒๕/๖๖** เพราะถ้าเราไปเพ่งโทษผู้อื่น เราก็จะไม่เห็นความผิดความบกพร่องของตนเอง ก็จะไม่มีการแก้ไขปรับปรุง พัฒนาไปสู่ความดีที่สูงๆ ขึ้น เช่นการฝึกฝนฝึกจิตของเราซึ่งกวัดแกว่งฝึกยาก ให้อยู่ในศีลในธรรม เจริญภาวนา เราก็จะพบกับความสุข ดังภาษิตที่ว่า **จิตฺตํ ทนฺตํ สุขาวหํ จิตที่ฝึกแล้ว นำสุขมาให้ ขุ.ธ. ๒๕/๑๙** ถ้าเราทำแต่กรรมชั่ว ประกอบแต่อกุศลกรรม ทางที่เราจะไปหรือคติที่เราจะได้ก็จะเป็นไปตามกรรมที่เราทำนั่นเอง นั่นคือทุคติ หรือ อบายภูมิ ๔ มีนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ตามภาษิตว่า **สานิ กมฺมานิ นยนฺติ ทุคฺคตึ กรรมชั่วของตนเอง ย่อมนำไปสู่ทุคติ ขุ.ธ. ๒๕/๔๗** เมื่อเราได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา และได้ศึกษาพระธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ทรงแนะนำสั่งสอนให้เราสร้างแต่คุณงามความดี ประพฤติปฏิบัติธรรม มีการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เมื่อเราปฏิบัติธรรมตามที่สมเด็จพระมหามุนีนาถตรัส เราก็ย่อมอยู่เป็นสุข สมดังภาษิตว่า **ธมฺมจารี สุขํ เสติ ผู้ประพฤติธรรม อยู่เป็นสุข ขุ.ธ. ๒๕/๓๗** เราก็จะดำเนินชีวิตอยู่ในคลองธรรม บุญกิริยาวัตถุ ๓ (ทาน ศีล ภาวนา) และมีศรีสง่าด้วยสันโดษ มักน้อย ดังภาษิตในข้อที่ว่า **สนฺตุฏฺฐี ปรมํ ธนํ ความสันโดษเป็นทรัพย์อย่างยิ่ง ขุ.ธ. ๒๕/๔๒** คือพอใจในสิ่งที่มีอยู่หรือได้มาโดยชอบธรรม พึงมีพึงได้ ไม่แสวงหาเพื่อให้ได้มาเกินวิสัยเกินฐานะ ถ้าทำ

ผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม ก็จะนำไปสู่ความทุกข์ ทั้งในชาตินี้และชาติหน้า **อสนฺโต นิรยํ ยนฺติ อสัตบุรุษ ย่อมไปสู่นรก สํ.ส.๑๕/๒๗** ฉะนั้น เราพึงรีบปฏิบัติธรรมดังกล่าวข้างต้น เราก็อยู่เป็นสุขไม่มีโทษภัยเหมือน เรามีอริยทรัพย์ ทรัพย์ภายใน (สัทธา ศีล หิริ โอตตัปปะ พาหุสัจจะ จาคะ ปัญญา) ซึ่งจะติดตามเราไปในภพหน้า ไม่แตกทำลาย แม้โจรก็ลักปล้นไปไม่ได้ **ปุญฺญํ โจเรหิ ทูหรํ บุญอันโจรนำไปไม่ได้ สํ.ส.๑๕/๕๐** เพราะถ้าเราปฏิบัติธรรมบุญกิริยาวัตถุ ๓ และงามด้วยธรรมกล่าวคือสันโดษ รู้จักมี รู้จักใช้ ตามอัตภาพ ตามฐานะ ตามกาลควรไม่ควร เราก็จะมีชีวิตที่เป็นสุข ไม่ต้องดิ้นรนต่อสู้ แก่งแย่งในโลกธรรม ๘ คือ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ไม่มีลาภ ไม่มียศ นินทา ทุกข์ โลกธรรม ๘ นี้เป็นของคู่กับโลกโลกีย์ มี อวิชชา ตัณหา อุปาทาน กรรม เป็นปัจจัยให้มาเกิด ก็จะต้องพบกับชราและมรณภัยร่ำไปทั้งสิ้น เราควรแสวงหาอริยทรัพย์ดีกว่า ด้วยการบำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ มี ทานมัย ศีลมัย ภาวนามัย อปจายนมัย (อ่อนน้อม) เวยยาวัจมัย ปัตติทานมัย ปัตตานุโมทนามัย ธัมมัสสวนมัย ธัมมเทสนามัย ทิฏฐุชุกัมม์ ซึ่งบุญกรรมเหล่านี้จะนำเราไปสู่สุคติ ถ้าอย่างต่ำเบื้องต้น เราไม่ต้องไปสู่อบายภูมิ ถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็จะเป็นคนดีคนสวยงาม รูปร่างครบอาการ ๓๒ มีผิวพรรณงาม มีสติปัญญาดี มีโภคทรัพย์ไพบูลย์ อายุยืน ไม่มีโรคร้ายเบียดเบียน ถ้าอย่างกลาง เมื่อเราแตกกายทำลายขันธ์ในอัตภาพนี้แล้วเราก็จะไปบังเกิดเป็นสหายแห่งเทวดา ก็คือไปเกิดในเทวโลก ๖ ชั้น, รูปพรหม ๑๖ ชั้น หรือ อรูปพรหม ๔ ชั้น ตามกรรมคือบุญญาธิการของแต่ละท่านบำเพ็ญมาอันเป็นเหตุปัจจัยนำไป ถ้าเป็นบุญญาธิการอย่างสูง ซึ่งเป็นปรมัตถบารมี กล่าวคือเต็มไปด้วยทศบารมี คือบารมี ๑๐ ทัศ ได้แก่ ทาน ศีล

เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิฏฐาน เมตตา อุเบกขา แล้วท่านย่อมถึงซึ่งความสิ้นตัณหาชนะความทุกข์ทั้งปวงได้ดังภาษิตที่ว่า **ตณฺหกฺขโย สพฺพทุกฺขํ ชินาติ ความสิ้นตัณหาย่อมชนะทุกข์ทั้งปวง** ขุ.ธ. ๒๕/๖๓ ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏอีกต่อไป คือถึงอมตะนครพระนิพพาน อันเป็นความสุขอย่างยิ่งคือ **นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ขุ.ธ. ๒๕/๔๒** เพราะพระนิพพานเป็นแดนอันเกษม เป็นอมตธรรม มีสภาวะเย็น เป็นสุข ไม่แก่ไม่ตายอีกต่อไป ไม่ต้องมีสังขารร่างกายขันธ์ ๕ อันไม่เที่ยงเป็นเหตุแห่งทุกข์ ดังภาษิตที่ว่า **สงฺขารา ปรมา ทุกฺขา สังขาร เป็นทุกข์อย่างยิ่ง ขุ.ธ. ๒๕/๔๒** ฉะนั้นเราท่านทั้งหลายได้เกิดมาพบศาสนธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ก็จงอย่าปล่อยโอกาสอันเกิดขึ้นได้ยากนี้ ให้เสียไป จงอย่าชักช้าให้รีบเร่งดังภาษิตว่า **นิพฺพานคมนํ มคฺคํ ขิปฺปเมว วิโสธเย พึงรีบชำระหนทางไปสู่พระนิพพานโดยเร็ว** ด้วยการหมั่นพิจารณาให้เห็นอริยธรรมคือ **ยงฺกิญฺจิ สมุทยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นล้วนมีความดับไปเป็นธรรมดา สํ.มหา. ๑๙/๕๓๑** จะได้ไม่ยึดมั่นถือมั่นในร่างกายขันธ์ห้าและวัตถุธาตุใด ๆ ในโลกทั้งปวง ด้วยการปฏิบัติธรรมเดินไปตามทางอันประเสริฐ คือ ทางอันมีองค์ ๘ อันจะนำเราท่านไปสู่แดนเอกันตบรมสุข อมตธรรม ดังพระบาลีพุทธภาษิตว่า **อฏฺฐงฺคิโก จ มคฺคานํ เขมํ อมตคามินํ บรรดาทางทั้งหลาย ทางมีองค์ ๘ เป็นทางเกษม ให้ถึงอมตธรรม ม.ม.๑๓/๒๘๑** มรรค ๘ กล่าวคือ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ ขอให้ท่านทั้งหลายจงดำเนินไปด้วยความไม่ประมาท เพราะความประมาทเป็นทางนำไปสู่ความตาย ดังท่านกล่าวภาษิตว่า **ปมาโท มจฺจุโน ปทํ ความประมาท เป็นทางสู่ความตาย**

ขุ.ธ. ๒๕/๑๘ มิใช่ตายเฉพาะร่างกายสังขาร แต่จะทำให้เราตายไปจากความดีที่องค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาตรัสสอนไว้ โดยอย่าปล่อยเวลาให้ผ่านไปสูญเปล่า มัวเมาในโลกธรรม เป็นทาสกิเลสตัณหา ประมาทมัวเมาในชีวิต คิดว่าเราจะยังไม่ตายเวลานี้ เดือนนี้ ปีนี้ เพราะความตายไม่มีนิมิตเครื่องหมาย ความตายปรากฏแก่เราได้ทุกเวลา ดังที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสในช่วงปัจฉิมกาลว่า **อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ ท่านทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม** ที.ม. ๑๐/๑๘๐ มิฉะนั้นท่านจะต้องเวียนว่ายตายเกิดในโอฆะสงสาร ทะเลน้ำตา ทะเลแห่งความทุกข์ เพราะไม่พิจารณาเห็นความจริง สมดัง ที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า **อนิจฺจา วต สงฺขารา สังขารทั้งหลาย ไม่เที่ยงหนอ** ที.ม. ๑๐/๑๘๑ สรรพสัตว์ทั้งหลาย แม้แต่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงคุณอันประเสริฐเลิศสุดในไตรโลกธาตุก็ยังต้องทิ้งขันธ์ห้าร่างกายอันประกอบด้วยธาตุสี่ดิน น้ำ ลม ไฟ ไว้ในโลก แล้วเสด็จดับขันธ์เข้าสู่พระนิพพาน อมตะนครราชธานี อันสมเด็จพระชินสีห์มหามุนีโลกนาถบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พร้อมพระปัจเจกพุทธเจ้าและเหล่าพระอรหันตขีณาสพเข้าไปแล้ว..........เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

คำสมาทานพระกรรมฐาน (ให้ตั้งใจรักษาศีล ๕ หรือ ๘ ก่อนนั่งสมาธิ (ให้ตัดปลิโพธน้อยใหญ่ทั้งปวง ไม่คิดถึงอดีตที่ล่วงไปแล้ว ไม่วิตกกังวลกับอนาคตที่ยังไม่มาถึง ให้เจริญธรรมปัจจุบัน)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ หน)

อิมาหัง ภะคะวา อัตตะภาวัง ตุมหากัง ปริจัชชามิ

ข้าฯ แต่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอมอบกายถวายชีวิต แด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขออาราธนาบารมี ของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์, พระปัจเจกพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์, พระธรรม และพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย, ครูบาอาจารย์ทั้งหลายสืบสืบกันมา, มีหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค, หลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง เป็นที่สุด, ขอได้โปรดยกจิตของข้าพเจ้า, ขึ้นสู่ภาวะพระกรรมฐานทั้ง ๔๐ ทัศ, พระปีติทั้ง ๕, และวิปัสสนาญาณทั้ง ๙, ขอพระกรรมฐานทั้ง ๔๐ ทัศ, พระปีติทั้ง ๕, และวิปัสสนาญาณทั้ง ๙, จงมาบังเกิดปรากฏ, ในกายทวาร,ในวจีทวาร, ในมโนทวารของข้าพระพุทธเจ้า ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

ญาณใดอันเป็นผลของสมถภาวนา, ญาณทั้งหลายเหล่านี้มี, ทิพจักขุญาณ, จุตูปปาตญาณ, เจโตปริยญาณ, บุพเพนิวาสานุสติญาณ, อะตีตังสญาณ, อนาคตังสญาณ, ปัจจุปันนังสญาณ, และยถา-กัมมุตาญาณ, ขอญาณทั้งหลายเหล่านี้, จงมาบังเกิดปรากฏ, ในกายทวาร, ในวจีทวาร, ในมโนทวาร, ของข้าพระพุทธเจ้า ทั้งหลาย ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

และขอได้โปรดยกจิตของข้าพระพุทธเจ้า, ขึ้นสู่ภาวะแห่งเมฆจิต, สามารถกำหนดจิตรู้ภาวะการณ์ต่าง ๆ, ทั้งเหตุ ผล อดีต อนาคต และปัจจุบัน ได้ทุกขณะจิตที่ปรารถนาจะรู้, เมื่อรู้แล้วขอให้เห็นภาพนั้นได้ชัดเจนแจ่มใส, และสามารถพยากรณ์ได้ถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการ, เหตุการณ์อันเกี่ยวเนื่องด้วยข้าพเจ้าจะพึงบังเกิดขึ้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าได้รู้เหตุนั้น,โดยมิต้องกำหนดจิตแม้แต่ประการใด ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

ทุกครั้งที่ทำบุญให้แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลและอธิษฐาน ดังนี้

อิทัง ปุญญะผะลัง ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญไว้ดีแล้ว ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ที่เคยล่วงเกินมาแล้ว แต่ชาติก่อน ๆ ก็ดี ชาตินี้ก็ดี ขอเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย จงอนุโมทนาส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์ความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด และขอจงอโหสิกรรมนั้นให้แก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพานเทอญ

และขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เทพเจ้าทั้งหลายที่ปกปักรักษาข้าพเจ้า และเทพเจ้าทั่วสากลพิภพ พญายมราช ท้าวมหาราชทั้งสี่ ขอเทพเจ้าทั้งหลายและพญายมราช จงอนุโมทนาส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์ความสุข จากการบำเพ็ญกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ และขอจงเป็นสักขีพยานในการบำเพ็ญกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด

และขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่ท่านทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้ว เป็นญาติก็ดี มิใช่ญาติก็ดี เสวยความสุขอยู่ก็ดี เสวยความทุกข์อยู่ก็ดี ขอท่านทั้งหลายจงอนุโมทนาส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์และความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

และขอผลบุญนี้ จงเป็นปัจจัยเป็นบารมี ให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงซึ่งพระนิพพานได้โดยง่ายฉับพลันในชาติปัจจุบันนี้เถิด และตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน ขอให้คำว่า ไม่มี คำว่า ไม่ได้ คำว่า ไม่รู้ ความยากจนเข็ญใจทั้งหลาย จงอย่าได้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าเลย ขอให้โรคภัยไข้เจ็บอย่าได้เบียดเบียนสังขาร ขอให้ข้าพเจ้าชนะมารทุกชนิดด้วยพระพุทโธ ถ้าตกไปในที่มืดขอให้กลายเป็นที่สว่าง ถ้าตกไปในที่ชั่วขอให้กลายเป็นที่ดี เหยียบย่างอยู่ในทุกที่ ขอให้ที่นั้นอุดมด้วยมรรคและผล มีแต่ความสุขความเจริญเทอญ สาธุ

สัมมาสัมพุทธัสสะ พระอรหัง พุทโธ นะโมพุทธายะ
สัมมาสัมพุทธัสสะ พระอรหัง พุทโธ นะโมพุทธายะ
สัมมาสัมพุทธัสสะ พระอรหัง พุทโธ นะโมพุทธายะ

(เป็นพุทธคาถา ผู้ภาวนาพระคาถานี้ ท้าวสักเทวราช หรือ พระอินทร์ จะให้เทวดามารักษา)

องค์ที่ 7

วัดเขากงกาง เดิมบางนางบวช

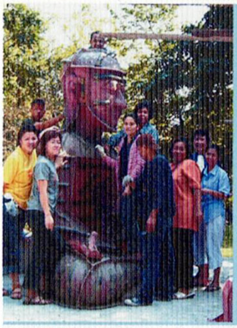

วัดเขากงกาง สุพรรณบุรี

องค์ที่ 7

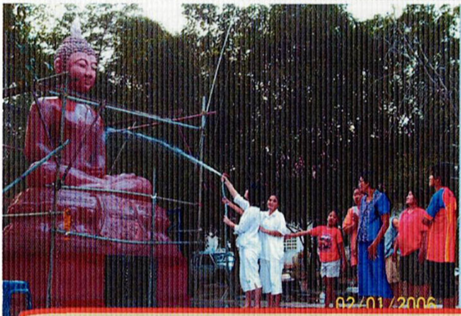

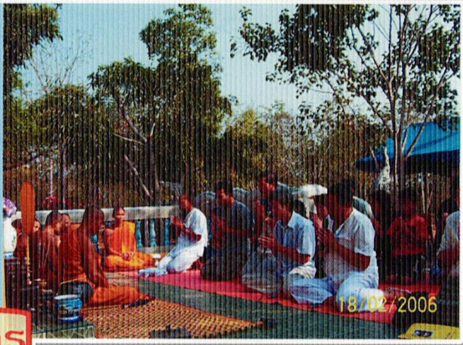

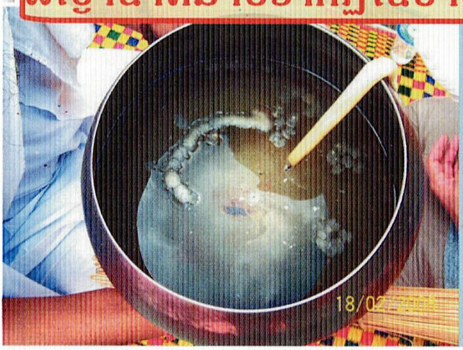

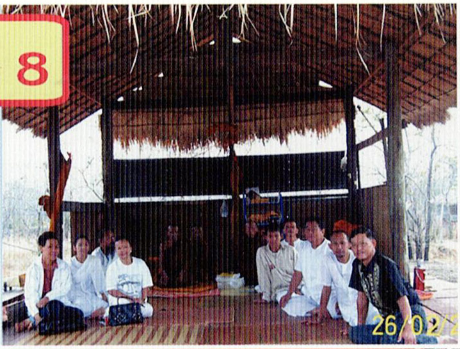
พญานาคมาปรากฏในบาตร

องค์ที่ 8

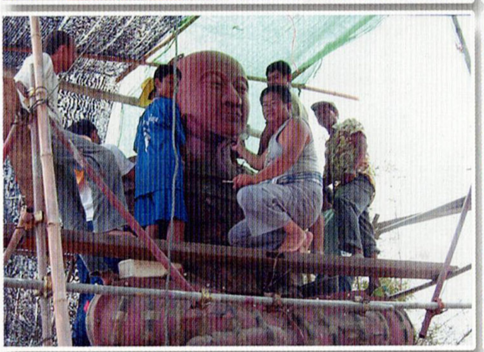
วัดป่าหินเพิง บ.ห้วยจรเข้ ต.หินดาด ด่านขุนทด นครราชสีมา

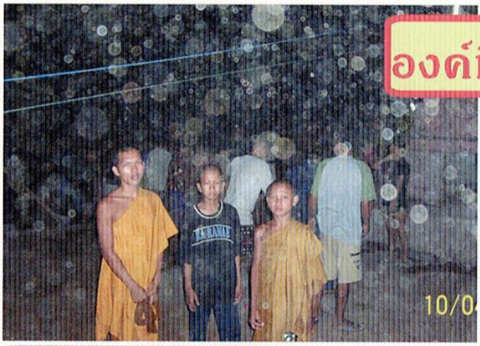

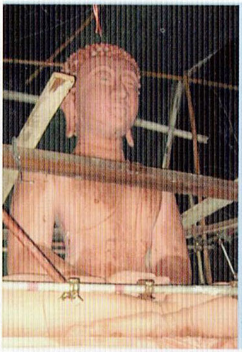

องค์ที่ 8

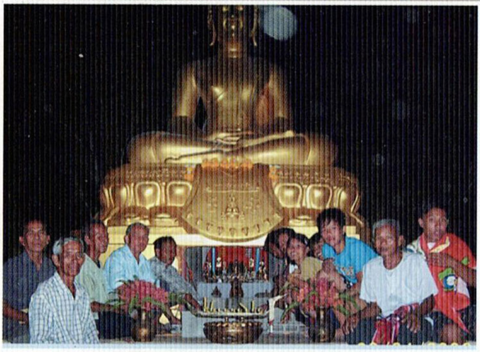

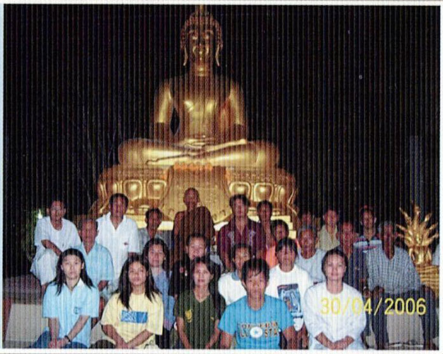

พญานาค

เทพอริยะ

องค์ที่ 10

28/07/2006

เทพชุมนุม
29/07/2006

30/07/

05/08/2

กลางดึกของคืนวันที่ 4 ส.ค.2549

องค์ที่ 10
วันแม่แห่งชาติ
12/08/2006
วัดป่าไขแสงธรรมาราม
20/08/2006

กมฺมุนา วตฺตตี โลโก สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

พ.ต.ท.สุรพล วิเศษมงคลชัย บันทึก/รวบรวม ๐๘๙-๕๑๗-๗๐๖๖

เหตุการณ์อัศจรรย์กับการสร้างพระใหญ่ พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์